

Giới thiệu Ai Nói Ta Là Phế Vật

Ai Nói Ta Là Phế Vật thuộc thể loại xuyên không nói về nàng trở thành nàng thì mọi thứ thay đổi, đổi cả quốc gia ! Phế vật? Ta cho ngươi biết thế nào là phế vật !

Ma pháp sư? Kiếm sư? Luyện đan sư? Thuần thú sư? Luyện khí sư? Triệu hồi sư? Mục sư?... Đối với tất cả mọi người là ao ước mộng tưởng. Còn nàng chỉ đùa cho vui thôi, tu luyện dễ như trở bàn tay.

Linh thú? Thánh thú? Thần thú? Huyền thú? Vô Cực Thần Thú? Đều bị nàng thu phục tất !

Ai thấy nàng đều khâm phục ngưỡng mộ vô phương... và càng sợ khi đắc tội với nàng hơn (sợ bị diệt gia thì đúng hơn).

Liệu nàng trên con đường đầy chông gai bão tố này. Có thể tìm được tình bạn và tình yêu không? Còn bao nhiêu thử thách đang đợi chờ nàng tìm tòi khám phá? Liệu tình bạn và tình yêu có thể thay đổi nàng thay đổi sở thích thấy huyết tinh ấy)... Cùng đợi chờ trong các chương sau của truyện online nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chết Lãng Xẹt, Xuyên Không Lãng Nhắc

Hôm nay, Nguyệt Băng nhận nhiệm vụ án sát Lý Bách trùm buôn ma túy lớn nhất Á - Âu. Đồng hành là cô bạn thân Yên Như Ngọc Huyền.

Trên một chiếc phi cơ tự động có một cô gái đang chuẩn bị hành trang cho nhiệm vụ của mình. Và chiếc phi cơ đang tiến đến nơi thực hành nhiệm vụ là một toà nhà bảy mươi tầng, cũng là trụ sở chính của Lý Bách trùm buôn ma túy. Khi phi cơ đáp xuống, cũng chính là toà nhà đối diện.

Nguyệt Băng lấy một cây súng đã chuẩn bị sẵn ra mà bắn vào toà nhà đối diện. Một cộng dây hiện ra từ cây súng cắm thẳng vào toà nhà, cắm chắc sọ dây mà đi qua đó. Tặng kèm là nắm đấm phá vỡ tấm kính mà vào. Khoảng 15 phút, Nguyệt Băng ra khỏi cũng là lúc toà nhà vang báo động đỏ.

Lý Bách trùm buôn ma túy chết mà không có một dấu vết để lại. Chỉ có một cây châm nhỏ trên đầu Lý Bách, trên châm đã được bôi độc lên, độc là do Nguyệt Băng chế tạo ra, không thuốc giải, dính là chết không kịp ngáp, vô cùng nhỏ khó thấy. Và người hướng dẫn chỉ điểm là Ngọc Huyền. Nhiệm vụ hoàn một cách thuận lợi và nhanh như mọi khi.

Sáng hôm sau, như mọi ngày dòng người tập lập đông đúc, từng chiếc xe từng con người đang đi trên con đường hằng đi. Trên con đường đó, có một đường đến trường Ánh Sáng có hai nàng xinh xắn đang dắt tay nhau đi bộ. Đó là Nguyệt Băng và Ngọc Huyền.

Hai nàng đang dắt tay nhau đến trường vô cùng vui vẻ thì gặp một cảnh vô cùng hại mắt. Có một chú chó nhỏ đang giải quyết nỗi buồn sâu thẳm là tiểu tử Thấy

thế bèn rù nhau phá nó chơi cho đỡ buồn. Nguyệt Băng lấy một cục đá ưa chi nhỏ cỡ chừng một nắm tay người lớn, còn Ngọc Huyền lấy hai cục đá cỡ cũng nhỏ thôi chừng hơn một nắm tay người lớn à, và cùng đồng thanh đếm :

" 1~2~3~ ! Chọi ! " Giọng nói thán thóthai nàng vừa dứt cũng cùng lúc có ba vật thể lạ bay về hướng chú chó nhỏ đánh thương.

Khi bị dính đòn của hai nàng, chú chó nhỏ vô cùng tức giận, quay quắc lại chỗ hai nàng mà chạy với tốc độ nguy hiểm cũng ngừng luôn việc đang tiến hành.

Hai nàng thấy nó chạy lại, không suy nghĩ nhiều đã bỏ chạy. Vì nó là một con chó to lớn và giống loài hung tàn nhất chứ không phải chú chó nhỏ đáng thương. Vừa chạy hai nàng vừa la làng la xóm (cái này gọi là chơi ngu !).

" A a a a... ! Cứu với ! " Một tiếng hét kinh thiên động địa của Ngọc Huyền phát ra làm cho mọi người xung quanh nhất tề giật mình.

" Mẹ kiếp ! Con chó kia sao mày đuổi theo tui tao hoài vậy hả ? Đồ chó điên ! Đồ chó thần kinh ! @#%&€\$@#%&... " Hàng loạt tiếng chửi tục phát ra từ một người con gái xinh đẹp tuyệt trần. Không những thế còn la làng la xóm làm cho trời đất rung chuyển, càng làm cho mọi người kinh thế hãi tục hơn.

Chú chó dường như hiểu, càng tăng cường tốc độ nhanh hơn, khung mặt càng dữ tợn hơn và cùng tiếng sủa vang lên không ngừng.

Mọi người nghe thấy tiếng hét kinh thiên động địa cùng tiếng chó sủa vang xa kia. Đồng loạt quay đầu lại nhìn, thấy hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần, đằng sau là con chó to vừa bừa đang đuổi theo, càng hung dữ dữ tợn. Có nhiều người định lên can nhưng lại sợ chú chó sẽ hướng mình mà tấn công. Lại lo

lắng cho hai cô gái xinh đẹp kia.

Sau một thời gian ngắn ngồi quan sát kĩ lưỡng (thật ra là nhìn người ta bị rượt) có vài người định bước lên nhưng tình thế đã thay đổi chóng mặt làm cho họ hết hồn, chôn chân tại chỗ. Lại một lần nữa, tiếng hét lại vang lên nhưng ghê ghở hơn :

" Á á á ! Mẹ ơi ! Cứu con ! " Một lần nữa Ngọc Huyền dùng giọng nói dễ nghe êm tai phát ra tiếng kêu thảm thiết và ôm đất mẹ vì đập một cục đá to oí là to cỡ chừng một nắm tay một em bé. Thế là một nàng đi xuyên không. (Còn đi đâu chỉ có ta biết.)

" Ngọc Huyền !!! Á á... Chết rồi ! " Nguyệt Băng vừa quay lại nhìn vừa kêu tên Ngọc Huyền mà không chú ý phía trước, thế là đụng cột điện, chỉ kịp để lại một câu " chết rồi ! " và ngã sòng xối ra đất. Chết không kịp ngáp. Thế là thêm một nàng xuyên không. (Đi nơi nào thì khỏi nói, chương sau liền biết.)

Mọi người hốt hoảng trước tình huống nực cười này và chết ngất tại chỗ khi thấy hai nàng chết một cách rất ưạ chi là lãnh xẹt. Một người vì đập cục đá. Còn người kia vì không chú ý mà đụng cột điện thế là đi đời nhà ma luôn. Còn chuyện nào buồn cười hơn không ?

Ở một thế giới dị thường khác lạ, không có trong lịch sử của nhân loại. Ở đó có một vị tiểu thư xinh đẹp, kiêu diễm nổi tiếng là phé vật, khắp đại lục ai ai đều biết. Giờ đây đang trên giường với khuôn mặt trắng bệch, trên chân có cục u dị thường to. Cùng nguyên do cực ngớ ngẩn vì chạy giỡn cùng đại ca và các nha hoàn khác mà không chú ý đụng cây đa trăm năm trong sân. Ngất ba ngày ba đêm chưa tỉnh, sắc mặt càng lúc càng trắng, hơi thở lúc có lúc không, càng lúc càng yếu, tưởng chừng sẽ chết ! Và vị tiểu thư ngu ngốc đó là Băng Phong Nguyệt Băng.

Nhưng kì tích đã xảy ra ! Ngón tay Nguyệt Băng từ từ cử động, từ từ mở mắt ra nhưng rồi cũng lại nhắm lại, rồi lại từ từ mở ra để thích ứng ánh sáng xung quanh. Đập vào mắt Nguyệt Băng là một căn phòng màu trắng tinh khiết, đơn giản mà giản dị, và những chậu cây khác loại được đặt trong phòng và cảm thấy đầu hơn đau cùng đồng trí nhớ hỗn loạn của thân xác này, cùng trí nhớ của mình và một thân thể mười sáu tuổi nhỏ hơn trước hai tuổi (Nguyệt Băng đã mười tám tuổi).

Nguyệt Băng chỉ nhớ sau khi chết, Nguyệt Băng thấy mình đang lơ lửng trên không, xung quanh là màu vàng cam đang từ từ chuyển sang màu đen, khi đã hoàn đen thì có một ánh sáng dị thường lạ đang di chuyển đến chỗ Nguyệt Băng đang đứng. Thấy thế, Nguyệt Băng định chạy đi thì bị hút vào, chỉ kịp kêu một tiếng " Ngọc Huyền " và lâm vào hôn mê. Tỉnh lại thì thế này đây ! Khi Nguyệt Băng nhận thức đủ, đưa ra kết quả mà không tưởng là xuyên không còn xuyên đến thế giới không có trong lịch sử và càng không nhận thức được, càng kì dị hơn nó không hề bình thường là thế giới dị giới.

Trong lúc Nguyệt Băng đang suy nghĩ thì có tiếng bước chân hướng phòng Nguyệt Băng đến. Đó là một chàng trai khoảng mười bảy - mười tám tuổi, theo như trong trí nhớ trong thân xác này, đây là đại ca Băng Phong Hạo Khương của Nguyệt Băng quá khứ và từ nay trở về thì đại ca của Nguyệt Băng hiện tại. Là người thương yêu, chăm sóc, bảo vệ, càng không cho ai đụng chạm đến nàng (của quá khứ). Nên tặng một tảng hạo cảm với người này, cũng coi là đại ca của mình. Kiếp trước, Nguyệt Băng chỉ sống một mình cùng với Ngọc Huyền, không còn ai khác. Giờ đây, Nguyệt Băng nhận thức đây sẽ là đại ca của mình mãi mãi.

Còn Hạo Khương thấy muội muội mình yêu thương nhất đã tỉnh lại, tâm trạng đang u ám hiện tại đã tốt hơn không ít. Liền hướng Nguyệt Băng đi nhanh nhưng cái miệng nhanh hơn cái chân.

" Nguyệt Băng, muội tỉnh rồi ! " Ánh mắt ôn nhu, giọng nói ấm áp, dễ nghe. Hiện đã ngồi kế giường Nguyệt Băng, đang vòng tay qua ôm Nguyệt Băng với tình cảm tưởng chừng đã chết.

Đây là muội muội duy nhất của Hạo Khương, người duy nhất phụ mầu để lại giao trách nhiệm bảo vệ. Hiện tại, không biết hai người đang ở phương nào.

" Muội, tỉnh ! " Không tự giác giọng nhẹ nhàng hơn, ấm hơn không lạnh như trước (đối với người lạ).

" Tốt ! Để huynh kêu các bá bá đến. " Hạo Khương dứt lời thì kêu một cái nha hoàn: " Hạ Nghi. "

" Dạ ! Đại thiếu gia gọi. " Hạ Nghi giọng nói nhẹ nhàng, khuôn mặt thanh tú, khả ái, đáng yêu, nhìn trong rất hoạt bát. Theo như, thì đây là nha hoàn hầu hạ thân cận, luôn chú ý tận tụy, chăm sóc tiểu thư của mình và rất quý mến Nguyệt Băng (quá khứ).

" Mau, mau đi. Báo cho bá bá, Nguyệt Băng đã tỉnh ! " Hạo Khương nói có chút run, vui vẻ đến kì lạ. Muội muội huynh Nguyệt Băng tưởng như đã chết, giờ không sao rồi.

" Dạ ! Dạ ! " Hạ Nghi cũng kích động không kém. Chạy như bay đi.

Không bao lâu các bá bá đến đủ chỉ có bốn người cùng các huynh đệ tỷ muội. Ai ai cũng ân cần hỏi thăm làm Nguyệt Băng nhất thời không thích ứng kịp.

Đến nay, Nguyệt Băng đã đến thế giới này đã được ba ngày. Trong ba ngày này, Nguyệt Băng chỉ tìm hiểu thêm về nơi đây và biết nhiều điều không thể tưởng như :

Nơi Nguyệt Băng ở có tên là Hạ Huyền đại lục đứng thứ hai tứ quốc, gia tộc đứng đầu Hạ Huyền đại lục. Đứng đầu tứ quốc Lam Hạ đại lục, Hạ Huyền đại lục, Hạ Huyền đại lục, Bích Hạ đại lục.

Có 3 nghề mạnh nhất :

• Ma pháp sư :

1. Học giả ma pháp
2. Thực tập ma pháp
3. Sơ hạ ma pháp
4. Trung hạ ma pháp
5. Thượng hạ ma pháp
6. Đại pháp sư
7. Ma pháp sĩ vu
8. Ma pháp sư vu
9. Thánh đạo ma pháp
10. Thần ma thiên sư

• Kiếm sĩ :

1. Học giả kiếm sĩ
2. Thực giả kiếm sĩ
3. Sơ hạ kiếm sĩ
4. Trung hạ kiếm sĩ
5. Thượng hạ kiếm sĩ
6. Đại kiếm sĩ
7. Tôn kiếm sư
8. Hoàng kiếm sư
9. Thánh đạo kiếm sư
10. Thần ma kiếm sư

• Chiến sĩ :

1. Học sĩ chiến
2. Thực sĩ chiến
3. Sơ hạ sĩ chiến
4. Trung hạ sĩ chiến
5. Thượng hạ sĩ chiến
6. Đại chiến sĩ
7. Đại chiến sư
8. Chiến sư vương
9. Thánh vương chiến sư
10. Thần vương chiến sư

• Ma pháp sư có 7 hệ :

1. Hệ Thổ - màu vàng
2. Hệ Hoả - màu đỏ
3. Hệ Phong - màu xanh
4. Hệ Thủy - màu lam
5. Hệ Lôi - màu tím
6. Hệ Quang - màu trắng
7. Hệ Âm - màu đen

• Theo từng màu mà mệnh dân :

1. Xanh thổ
2. Hồng đất
3. Ngọc thạch
4. Hồ phách
5. Lục bảo
6. Xanh lam
7. Men ngọc
8. Nâu tanin
9. Đỏ yên chi
10. Hoàng kim

Ngoài ra, còn có triệu hồi sư, luyện đan sư, luyện khí sư, thuần thú sư, mục sư, và ma pháp sư hắc ám..

Còn có linh thú cấp 1 - 9, thánh thú cấp 1 - 9, thần thú cấp 1 - 9, huyền thú cấp 1 - 9.... Còn có Long tộc có thể khế ước và một số tộc khác.

Trong thời gian này, Nguyệt Băng cũng không quên người đồng hành kẻ vai tác chiến kiên người bạn thân Yên Như Ngọc Huyền. Nguyệt Băng luôn suy nghĩ lo lắng cho Ngọc Huyền và không biết nàng ở đâu ? Có xuyên tới đây không ? Không sao, Nguyệt Băng có thể tìm, có thể chờ, có thể đợi Ngọc Huyền, để cùng nhau tiếp tục kẻ vai tác chiến và luôn là bằng hữu của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tu Luyện

Tuy rằng, thân thể của Nguyệt Băng này là phế vật nhưng đôi lại là tham học. Mỗi tối, Nguyệt Băng đều đến thư phòng của ngoại công mà tìm hiểu về huyền lực của nơi đây và các nghề nghiệp khác nhau trên đại lục, nên có hiểu biết sâu rộng về nơi này. Nhờ vậy, Nguyệt Băng có thêm tiểu muội muội Hạ Nghi là Ma Pháp Sư Trung Hạ Ma Pháp cấp 1, có thể trị thương và tấn công, nhỏ hơn Nguyệt Băng một tuổi. Từ đó, hằng đêm cùng Nguyệt Băng đọc sách tìm hiểu học hỏi thêm, tăng cường kiến thức cùng kinh nghiệm cho bản thân.

Tuy vậy, nhưng đã khác trước vì đây là Nguyệt Băng thiên tài không phải Nguyệt Băng phế vật. Nên có thể tu luyện, không để bị khinh thường, khi dễ, vũ nhục mình hay gia tộc.

Theo như, muốn là ma pháp sư phải có tinh thần lực mạnh mẽ hay kiếm sĩ phải nhanh nhẹn chuẩn xác cũng phải có lực, còn chiến sĩ cần có cơ thể khỏe mạnh và kiên trì. Theo như, Nguyệt Băng có ý trí kiên cường không chịu khuất phục, tự tin bản thân có thể, cũng nhanh nhẹn không kém, như lúc ẩn lúc hiện càng di chuyển quái dị hơn, cũng có sức khỏe, từ nhỏ đến lớn chưa từng bệnh dù bị như thế nào ! (vì là sát thủ cũng là ninja siêu đẳng). Thế, Nguyệt Băng muốn tu luyện tam tu, nhưng sẽ từ từ.

Trước tiên sẽ là Ma Pháp Sư. Nguyệt Băng bắt đầu nhắm mắt lại tập trung tinh thần cảm nhận mọi nguyên tố xung quanh, từ từ có những chấm màu xuất

hiện xung quanh mà tinh thần lực cảm nhận. Từ từ rõ hơn màu đầu tiên Nguyệt Băng thấy là màu đen - lực nguyên tố Âm là hệ mạnh nhất trong 7 nguyên tố. Lát sau, từ từ hiện lên màu khác không phải màu trước, màu vàng - lực nguyên tố Thổ, rồi lại từ từ sang màu khác là màu đỏ - lực nguyên tố Hỏa, lại 1 lần nữa sang màu khác nhưng hơn nhạt rồi lại đậm, chính là màu xanh - lực nguyên tố Phong. Không lâu sau lại thành màu khác, màu lam - nguyên tố Thủy. Rồi lại một lần rồi lại một lần nhưng không chuyển màu mà hoà hợp cùng các nguyên tố khác, có nguyên tố Thổ hoà hợp cùng nguyên tố Hỏa, nguyên tố Phong cùng nguyên tố Thủy lẫn vào nhau, còn có nguyên tố Âm tất cả hoà nguyên vào lẫn nhau, nhưng xuất hiện màu khác, màu tím - lực nguyên tố Lôi.

Không thể nào ngờ được ! Nguyệt Băng lại là Lục Hệ. Song hệ đã hiếm nhưng lục hệ còn hiếm hơn, có thể là không có và chỉ có 7 hệ. Tuy hơn thất vọng chỉ được lục hệ. Nhưng mà Nguyệt Băng cũng không phải kẻ tham lam, có hay không có đều được. Lục hệ cũng rất mạnh không yếu tí nào nha.

Vì thế, Nguyệt Băng muốn tu luyện thăng cấp nhanh chóng nên đóng cửa không cho ai vào, bất luận là ai ! Với nguyên nhân là tình đường không muốn bị phiền.

Nguyệt Băng ngồi xếp bằng trên giường để tay thả lỏng trên đùi, nhắm mắt lại đi vào ý thức. Xung quanh bắt đầu biến đổi xuất hiện lục sắc khác nhau, rất dày đặc nhiều vô số lục sắc. Như những chấm nhỏ, bằng hạt đậu cũng có to gấp mấy lần. Chỉ cần đưa tay vào và bắt lấy, cứ như thế trong ba canh giờ, xung quanh cơ thể Nguyệt Băng có dị thường lạ, xuất hiện màu hổ phách bao bọc cơ thể Nguyệt Băng lại rồi từ từ nhạt dần rồi biến mất vào hư không, báo đã thăng đến cấp Sơ Hạ Ma Pháp cấp 4, sắp thăng thêm 1 bậc.

Cứ thế một ngày rồi lại một ngày rồi lại thêm một ngày... giờ đã là ngày thứ sáu. Nguyệt Băng đã tiến tới Đại Pháp Sư cấp 5 và sắp thăng cấp thêm 1 cấp nữa. Trong sáu ngày đã thăng đến bậc đó là thiên tài trong thiên tài, còn là yêu nghiệt hơn yêu nghiệt. Nhưng vẫn còn nhiều bí ẩn khác, không chỉ có ma pháp sư mà còn.....

Sau khi xuống giường, Nguyệt Băng gắng dẻo cơ thể lại, bẻ tay xoay cổ gập người và những bài tập cơ bản trước khi làm nhiệm vụ trước kia. Sau nhiều ngày không ăn không ngủ, chỉ nhắm mắt và ngồi đó mà không cảm thấy mệt mỏi mà thoải mái hơn khi mỗi lần thăng cấp tiến bậc.

Hầu như, cấp bậc càng cao có thể ít ăn ít ngủ mà có thể không ăn không ngủ, chỉ nhắm mắt dưỡng thần cũng thấy thoải mái vô cùng, không mệt mỏi ẽ oải. Nhưng cấp càng cao càng khó thăng cấp hơn.

Khi bước ra khỏi phòng đã thấy Hạ Nghi ở ngoài cửa, bèn hỏi:

" Hạ Nghi ! Đừng nói muội ở đây suốt ? " Nguyệt Băng nghi hoặc hỏi càng mong không phải.

" Dạ ! Tiểu thư ! " Hạ Nghi đã làm Nguyệt Băng thất vọng. Càng làm Nguyệt Băng cảm động khi có một nha hoàn như thế ! Nhưng từ giờ trở đi Nguyệt Băng nàng đã nhận thức, Hạ Nghi sẽ là tiểu muội của Nguyệt Băng nàng.

" Muội... ! Thôi, đi nghỉ đi ! " Nguyệt Băng chán nản nói, tuy biết Hạ Nghi cùng Nguyệt Băng có quan hệ vô cùng tốt nhưng tránh không được khó chịu vì trước giờ chỉ có Ngọc Huyền lo lắng quan tâm nên nhất thời không thích ứng được.

" Dạ ! "

" Khoan ! Ca ca ta đâu ? "

" Dạ ! Thưa tiểu... " Hạ Nghi chưa nói hết đã bị Nguyệt Băng chặn lại.

" Gọi ta là tỷ tỷ hoặc Nguyệt Băng ! Không được nói nô tì tiểu thư nữa ! " Nguyệt Băng vô cùng khó chịu khi Hạ Nghi cứ một tiếng tiểu thư hai tiếng tiểu thư.

" Nhưng... " Hạ Nghi bị chấn động không nhỏ khi tiểu thư của mình yêu cầu như thế và cũng nhanh lấy lại bình tĩnh.

" Không nhưng nhị gì hết ! Cứ gọi thế ! " Nguyệt Băng cũng ngờ nha đầu lại cứng đầu thế.

" Không được.... " Lại bị Nguyệt Băng chặn họng không cho nói.

" Không nghe ? " Nguyệt Băng nheo mắt đầy nguy hiểm, cùng cái liếc sắc bén.

" Dạ ! Tỷ tỷ ! " Hạ Nghi nói mà mắt đã đỏ hoe.

Nhưng Hạ Nghi cảm thấy tiểu... À, tỷ tỷ đã thay đổi rồi ! Không yếu đuối, nhu nhược nữa, không nghe lời nữa, nói gì nghe nấy như trước ! Thay đổi hoàn toàn rồi ! Trở nên mạnh mẽ hơn, thông minh thì thông minh hơn, thích gì làm gì đều tự ý...đặc biệt là ánh mắt kia ! Lạnh lùng, sắc bén, uy nghiêm kia ! Càng khiến nàng cảm thấy sợ hãi !

" Tốt ! Ca ca ta đâu ? " Một lần nữa lặp lại câu hỏi. Nguyệt Băng rất nhớ ca ca mình dù mới quen biết được ba ngày !

" Dạ ! Tỷ tỷ, thiếu gia đang ở đang ở đại sảnh cùng các lão gia ạ ! "

" Được ! Đi nghỉ đi ! " Dứt lời, Nguyệt Băng hướng đến đại sảnh mà đi.

Còn Hạ Nghi thì nghe lời Nguyệt Băng đi nghỉ, suốt sáu ngày không nghỉ mà chỉ ở đây canh cửa, không muốn bắt kì ai làm phiền tỷ tỷ mình mà suốt một

thời gian không nghỉ ngơi cho đành hoảng.

Bước vào đại sảnh đã thấy đại ca ca cùng các bá bá đang nói chuyện mà không khí u ám ẩm ẩm

" Có chuyện gì vậy, ca ca bá bá ? " Nguyệt Băng gương ra khung mặt dễ thương, đáng yêu nhất ra.

" Băng Nhi ! Muội ra ! " Ca ca nàng kích động chạy lại ôm Nguyệt Băng vào vào vòng tay ấm áp. Nguyệt Băng cảm thấy như có dòng suối nhỏ mà ấm áp đang chảy trong tim

" Băng Nhi! Con khỏe chưa ? " Đại cữu Băng Phong Viên Tịch ân cần hỏi thăm

" Dạ ! Khỏe ạ ! " Nguyệt Băng nhí nhảnh nói, giống như trước luôn vui vẻ trước mặt các bá bá, ca ca và những người khác. (Người thân quen.)

" Tốt ! " Nhị cữu Băng Phong Phương Dân cũng yên tâm hơn, nhớ lại mà càng lo.

" Con cần gì nữa không ? " Tam cữu Băng Phong Luật cũng đỡ lo lắng hơn. Đây là đứa con của tứ muội để lại. Nên rất được thương yêu. Mà lại phẩm chất như thế. Haizz....

" Dạ ! Không ạ ! Hihi... " Nguyệt Băng ngây ngô cười càng làm tăng vẻ đẹp trẻ con, khiến bao người si mê.

" Giỏi ! Không phạt con không được mà ! " Ngũ cữu Băng Phong Dương Thiên tức giận nói vì lần đó mà nén chút xú nữa là đào gốc chót rể luôn cây đa trăm năm ấy. Vẫn sợ khi có chuyện gì với đứa cháu gái duy nhất này. (còn ca ca nữa !)

Ngũ cữu... Nguyệt Băng mếu máu, lần đó đâu phải nàng mà là Nguyệt Băng kia mà !

" Thôi ! Ngũ đệ tha cho Nguyệt Băng đi ! " Đại cữu Viên Tịch ra sức khuyên ngăn tha cho Nguyệt Băng.

Gật gật đầu. " Đại cữu người thật tốt ! Con yêu người ! " Đây là suy nghĩ của Nguyệt Băng.

" Đúng đó ! Lão ngũ tha cho Băng Nhi đi ! " Nhị cữu Phương Dân cũng lên tiếng giải vây cho Nguyệt Băng.

" Tha được thì tha đi ! " Tam cữu Phong Luật vẫn luôn bình tĩnh trước mọi tình huống.

" Con yêu cả người nữa, nhị cữu cả tam cữu nữa ! " Tiếng nói trong lòng Nguyệt Băng

" Tha gì mà tha ! Các huynh biết lần đó ta lo sợ thế nào không hả ? Xém chút nữa là Băng Nhi tử rồi đó ! Tỷ tỷ đã nói sao, các huynh có nhớ không hả ? " Ngũ cữu Dương Thiên vẫn nóng tính như trước và đang găm gừ trong đại sảnh.

" Ta nhớ chứ ! " Viên Tịch ủ rũ nói.

" Muội ấy nhờ chúng ta chăm sóc, bảo vệ Băng Nhi ! " Phong Luật âm thầm tự tách bản thân không lo cho tốt cho Nguyệt Băng. Còn Phương Dân và ca ca nàng lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hành Trình Mới.

Mười ba năm Nguyệt Băng chưa hề gặp lại phụ mẫu. Ít thì không ít, dài thì không dài. Thời gian cứ trôi thoáng chốc đã mười năm rồi. Ai ai trong đại sảnh đều nhớ đến mẫu thân của nàng và ca ca - Băng Phong Lam Ngọc.

Bỗng dưng có một tiếng nói rất dễ nghe, êm tai lại như nhẹ như lông hồng rơi vào tai mọi người.

" Con muốn tìm phụ mẫu, con sẽ đem họ về. " Nguyệt Băng nói như không nói, cười như không cười, tựa nhẹ như lông hồng, phá tan bầu không khí nặng nề này.

" Không được. " Kiên định, cương quyết mà uy nghiêm được phát ra từ gia chủ Băng Phong gia.

" Con không thể đi. " Phương Dân cũng nhất định cương quyết không cho Nguyệt Băng đi.

" Cho một cái nguyên nhân. " Giọng nói không biết vui hay buồn được phát từ Nguyệt Băng, nhất thời những người trong đại sảnh lâm vào trầm tư một lần nữa.

" Không là không. " Dương Thiên nhất thời giận dữ gầm lên.

Nguyệt Băng ngược nhìn bằng đôi mắt xinh đẹp màu nâu đỏ, nghi hoặc không biết tại sao không cho nàng đi.

" Vì con không có khả năng. " Phong Luật từ tốn giải thích cho Nguyệt Băng hiểu.

" Con hãy nghe đi. Các bá bá chỉ muốn tốt cho con. " Phương Dân nhẹ nhàng khuyên nhủ Nguyệt Băng.

" Vì con không tu luyện được ? " Nguyệt Băng nói càng lúc càng lạnh, càng tăng thêm phần âm đảm trong đại sảnh

Còn ca ca Nguyệt Băng đang suy nghĩ " Có nên đi tìm phụ mẫu không ? " Nhưng cũng lo lắng an nguy của Nguyệt Băng, nói :

" Muội nói thật ? "

" Thật. Muội muốn đi ! " Nguyệt Băng thành thật nói với Hạo Khương. Rồi quay sang các bá bá mình hỏi một lần nữa:

" Làm sao con mới thể đi ? "

" Con... Nguyên nhân gì làm con muốn đi như thế ? " Dương Thiên tức giận khi nàng lại cứng đầu không chịu nghe lời như thế. Nguyên nhân gì khiến nàng như thế !?

" Đã mười ba năm ! Mười ba năm con không gặp phụ mẫu ! Nói ít thì không ít, nói nhiều thì không nhiều. Bá bá có biết con và ca ca nhớ phụ mẫu lắm không ? Mọi người không nhớ họ sao ? " Nguyệt Băng gần như hét lên.

Không hiểu vì sao nàng lại thế ! Nàng hình như quá xúc động, cảm giác này thật lạ. Lẽ nào, đây là tình cảm được chôn dấu tận đáy lòng Nguyệt Băng sao ? Được ! Nếu vậy, thì ta sẽ giúp nàng tìm lại phụ mẫu và Ngọc Huyền của ta nữa. Việc này, ta nhận !

" Nhớ ! Rất nhớ ! Nàng là muội muội của ta. Con nghĩ ta không nhớ sao ? " Lão đại cũng xúc động không kém, khi nhắc tới tứ muội Lam Ngọc.

Tất cả đại sảnh lại tăng thêm một tầng u ám. Ai ai cũng suy nghĩ lại những lời của Nguyệt Băng nói.

" Vậy, tại sao không cho con đi ? Vì không tu luyện được ? Quá yếu ? Con phải làm gì thì cho con đi ? Nói ! Nói đi ! " Nguyệt Băng càng nói càng lạc giọng, càng lúc càng run, đôi mắt cũng đỏ lên. Ai nhìn cũng thương, ai nhìn đều muốn bảo vệ, ai nhìn đều xót... cho nàng.

Nhất thời, mọi người sợ hãi. Nguyệt Băng mà khóc là khỏi dễ và càng xót cho nàng hơn, càng đau lòng hơn. Nguyệt Băng nói đúng, nàng đã chịu quá đủ rồi ! Mười ba tuổi phải xa phụ mẫu ! Không có tình yêu thương của phụ mẫu ! Không thể ở gần với phụ mẫu ! Một đứa trẻ chưa tròn ba tuổi phải chịu xa lạ phụ mẫu mười ba năm ! Ai có thể chịu nổi chứ ?

" Con cũng muốn đi. Tuy con mới Trung Hạ Sĩ Chiến cấp 4, con biết lần đi này sẽ nhiều gian nan khổ ải. Nhưng con không sợ, con tin mình có thể vượt tất ! Thách thức ấy, con sẽ chinh sẽ phục nó. Cũng tăng phần nào chiến lực, phần nào kinh nghiệm, và con tin sẽ làm được ! Nên hãy cho con đi ! " Hạo Khương nói hết một hơi, xúc động có, thương tâm có, sợ hãi có, càng sợ mất thứ quan trọng nào đó mà Hạo Khương cảm nhận được trong lần này. Chuyến đi này rất chờ mong và nhất định phải đi, vì muội muội mình.

" Con cũng muốn đi. Con không còn như trước. Có nhiều thứ không thể đoán là được. Cũng không thể nhìn thấy. Con cũng không hề sợ. Con cần họ. Cũng như cần các bá bá và ca ca. Ai con cũng cần. Nên, lần này con nhất định phải đi. Con đã chờ quá lâu rồi ! Mong cho phép con ! " Nguyệt Băng nhất quyết phải đi, phụ mẫu và Ngọc Huyền đang đợi ! Nàng phải đi, dù thể nào !

" Không được. Sẽ nguy cho các con. Ta làm sao ăn nói phụ mẫu khi họ về ? " Phương Dân cũng phân vân không biết làm sao mới phải.

" Được. Ta đồng ý. Ta biết trước kia là con già vờ, càng không hiểu tại sao con không thể tu luyện. Nhưng ta biết không phải như vậy. " Viên Tịch nói mà u sầu lo lắng, không biết quyết định này đúng hay sai.

" Đại ca !!! " Dương Thiên bất ngờ trước hành động này của đại ca mình và gần như hét lên, ngăn lại.

" Cái gì ? Già vờ ? " Phương Dân và Phong Luật cũng làm trời rung đất lở và hét ầm lên như trời giáng.

" Muội, là thật ? " Hạo Khương cũng kinh ngạc không kém, nghi ngờ hỏi, không tin Băng Nhi của mình từ trước đến giờ là giả !

" Muội, Muội... xin lỗi ! " Nguyệt Băng ngượng ngùng mà nói, càng sợ càng lo vì sự thật Nguyệt Băng đã chết và cũng không muốn mất đi gia đình mới này, đây cũng là cái thang để chôn dấu bí mật này.

Một lời nói của một nữ nhi mà làm cho một đại thế gia gần như sợ hãi ! Hốt hoảng a hốt hoảng ! Gì đây ? Mười mấy năm đều là giả, không phải phé vạt ! Trong từng lời ăn tiếng nói rất có khí phách không sợ hãi không lùi bước, quyết đoán vô luận, uy nghiêm của một bậc tôn giả, mạnh mẽ như nam nhi, là thần của thần già vờ. (Mười mấy năm bị gạt, đau a đau~~).

" Đa tạ Đại cữu ! " Nguyệt Băng hành lễ như những quý tộc vô cùng quý phái, thành thực vô luận, đúng chất tiểu thư. Lần này, bọn họ tin là thật rồi ! A nhìn đi a nhìn... Đây là phé vạt ngu ngốc nổi tiếng trên đại lục ai ai cũng biết sao ? Không ! Tuyệt đối là không ! Sự thật a sự thật... Đau lòng nha~ ! Bị gạt mười mấy năm nha~ ! Thật đau nha~ !

"Chùng nào xuất phát ? " Dương Thiên đã bình tĩnh hơn, đỡ lo lắng hơn, hỏi.

"Mai ạ ! " Nguyệt Băng thân nhiên nói mà không biết có sức công phá khủng bố như thế nào.

"Cái gì ? Không được ! Ít nhất ba ngày sau mới xuất phát ! " Dương Thiên chưa bình tĩnh được bao lâu giờ kích động mất bình tĩnh nữa. Băng Nhi a Băng Nhi... bất ngờ, kinh ngạc, không thể tin nha !

"Xin thứ lỗi cho con. Không thể ạ. Con đã định hướng trước rồi ạ. " Nguyệt Băng cũng thành thật nói.

"Vậy, con đã tính từ trước ? " Viên Tịch bị chấn động không nhẹ, giọng nói có chút run.

"Dạ. " Nguyệt Băng bình thường nói nhưng lại vô cùng có sức công phá rất ưa chi là nhẹ.

"Con... con... con... con..... ! " Dương Thiên nói nửa ngày cũng không thành một câu, cứ lặp đi lặp lại từ con mãi.

"Thế, con thuộc nghề gì ? " Viên Tịch cẩn thận nói.

"Ta không muốn chấn động, kích động nữa nha~ ! Ta già rồi, ta chịu không nổi nữa đâu nha ! " Đây là tiếng lòng của Viên Tịch.

"Hả? Chi vậy đại cừu ? " Nguyệt Băng bất ngờ trước câu hỏi này.

"Để chuẩn bị hành lí cho con, còn ca ca con thì ta đã biết. " Viên Tịch bình thân nói vì đây là điều tất nhiên.

"À ! Ma pháp sư Hệ Hỏa ạ ! " Nguyệt Băng thân nhiên nói mà không biết có sức chấn động thế nào !

"Gi ? Ma pháp sư hệ hỏa ? " Phong Luật là bình tĩnh nhất trong bốn người giờ đây.... Haizzz.... Mất hết hình tượng a.

"Muội... Muội... Muội... Muội..... " Hạo Khương cứ nói một chữ muội, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần mà không thành câu. (haizzz... Tội nghiệp bị cà lăm)

"Tốt ! Tốt ! Tốt ! Ma pháp sư hệ hỏa ! ha ha... " Không hiểu vì sao Dương Thiên là người dễ mất bình tĩnh nhất... Haizzz.... Giờ thành bình tĩnh nhất. Thật là...

"Vậy... Bây... bây..giờ con đã cấp bậc mấy ? " Phương Dân người ôn nhu hoà nhã nhất giờ thì.... mắt sạch sẽ hết. A Băng Nhi a Băng Nhi... Ta chịu thua cháu rồi. Cháu thật dọa người.

"Dạ, Trung hạ ma pháp cấp 3 ạ ! " Nguyệt Băng vẫn hồn nhiên trả lời mặc dù không phải !

Nguyệt Băng a Nguyệt Băng. Thật giỏi a giỏi. Che dấu thật kĩ. Bọn ta đều là Đại pháp sư cấp 6 - 7 mà nhìn không thấy. Đu dọa người !

Sáng hôm mọi người trong Băng Phong gia tụ tập trước cửa để tiễn đại thiếu gia và nhị tiểu thư. Nhưng thật ra là chỉ có đại thiếu gia vì nhị tiểu thư của họ đã trốn đi vào tối qua. Giờ, Hạo Khương đã thêm một nhiệm vụ mới là tìm tung tích của Nguyệt Băng.

Tối, Nguyệt Băng đang xem những thứ mà Nguyệt Băng trước kia để lại, có một chiếc nhẫn không gian và vòng tay không gian thì nghe có tiếng bước chân hướng phòng mình tới. Nhưng đến cửa thì lại dừng, không đi không vào, không biết có mưu mô gì ? Đợi nữa khắc rồi một khắc hai khắc đến một canh giờ mà không thấy động tĩnh gì, đi cũng không đi mà vào cũng không vào, tránh không khỏi bức mình và cũng lên tiếng :

"Nếu đã đến thì hãy vào, hà tất gì mà ở ngoài đứng. "

Hạ Nghi ở ngoài giật mình khi nghe thấy. Nàng đã đi rất nhẹ nhàng mà cũng phát hiện, khá bất ngờ nhưng cũng tin về việc hồi trưa. Tiểu thư là trước giờ già vờ. Thật vui a vui.... Rồi nàng cũng đẩy cửa bước vào hành lễ với Nguyệt Băng.

"Có chuyện gì mà đêm hôm đến tìm ta ? " Nguyệt Băng nhìn Hạ Nghi một cái rồi cũng quay chỗ khác để chuẩn bị ít đồ để đi.

Thấy vậy, Hạ Nghi cũng lòng vòng mà hỏi thẳng :

"Tiểu thư, người định xuất hành thật ư ? "

"Nói lại. " Nguyệt Băng nhứ chặt mày lại khi nghe đến hai từ đó, rất khó chịu nha. Đối với nàng là không phân biệt giai cấp, chỉ địch nhân là ngoại lệ.

"Tỷ tỷ ! " Khi biết mình nói sai thì Hạ Nghi sửa lại liền.

"Tốt ! Nói, đến tìm ta có chuyện gì ? " Nguyệt Băng thấy Hạ Nghi biết sai biết sửa nên cũng bỏ qua, không nói lại.

"Dạ ! Nô..... " Hạ Nghi thấy Nguyệt Băng liếc mình một cái liền cảm thấy chột dạ liền sửa ngay sửa ngay, hỏi :

"Muội muốn hỏi là tỷ định xuất hành ? "

"Ừ! Thì sao?" Nguyệt Băng lạnh lùng nói. Khi nhắc chuyện này, liền cảm thấy nhớ Ngọc Huyền và phụ mẫu, muốn biết tại sao lại bỏ đi. Thật tò mò nha~!

"Vậy, tỷ... tỷ... tỷ... có thể cho muội đi cùng được không?" Hạ Nghi nói xong thì thấy Nguyệt Băng nheo mắt lại nhìn chằm chằm mình.

Thấy vậy, Hạ Nghi nhắm mắt lại rồi liền lấy một hơi nói hết:

"Muội muốn cùng đi với tỷ. Đối với tỷ, muội chưa chắc là gì. Nhưng lại đối với muội, từ khi theo tỷ thì muội chỉ theo tỷ, dù thế nào! Gian nan hay khổ cực, muội quyết cũng muốn theo!" Khi nói xong Hạ Nghi còn cảm thấy run, khi nói chuyện với Nguyệt Băng tiểu thư thật áp lực nha~! Thật kinh khủng nha~!

"Nguyên nhân khác?" Nguyệt Băng như nói như không nói, nheo mắt đầy nguy hiểm nhìn Hạ Nghi làm nàng nổi da gà da óc nổi đầy dầy.

"Dạ! Là... là... lúc... lúc nhỏ tiểu... tiểu thư từng cứu... cứu gia đình muội." Khó khăn lắm Hạ Nghi mới nói trọn vẹn câu.

"Hừm!?" Lại một lần nữa bị Nguyệt Băng nheo mắt nhìn cùng cái liếc mắt làm cho sợ hãi, hốt hoảng sợ mình nói không đúng ý liền bồi thêm một câu:

"Khoảng chín năm trước, muội đã gặp tỷ. Lúc đó gia đình muội rất nghèo (thật ra rất giàu nhưng gặp biến cố) ai cũng tránh xa. Nhưng tỷ khác, không những không tránh xa còn giúp gia đình muội cho tới ba năm trước phụ mẫu qua đời. Nên muội mới quyết định tới đây làm nha hoàn hầu hạ tỷ suốt đời để đền ơn nghĩa năm xưa." Hạ Nghi nói mà mắt đã đỏ hoe rung rung có thể chỉ cần đụng nhẹ sẽ rơi ngay.

"Đền ơn?" Nguyệt Băng nói mà mặt không biểu cảm.

"Dạ! Đúng ạ~!" Không tự chủ mà theo phản xạ mà nói.

"Muốn theo?" Nguyệt Băng lạnh thì không lạnh, nóng thì không nóng nói.

"Dạ. Thật sự." Hạ Nghi ngập ngừng nói mà mình không hay vì sao nữa. Hay do áp lực của Nguyệt Băng tạo ra?

"Tốt! Vậy liền đi." Nói xong Nguyệt Băng dứt khoát bước đi, hướng cửa tới.

Trên tay là nhẫn không gian và vòng tay không gian do phụ thân để lại đã được ần đi. Ở trong đó có đủ thứ, đan dược có, vũ khí thần khí có, sách nói các nghề trên đại lục có, thứ ăn có, quần áo có... không thiếu tiền bạc chất thành một cái núi nhỏ. Nói chung, đã được phụ thân cùng mẫu thân chuẩn bị chu đáo kĩ lưỡng rồi.

Còn Hạ Nghi vẫn còn ngơ ngác đứng đó. Một lúc sau mới hồi phục tinh thần thì đã thấy Nguyệt Băng đã đi xa, liền chạy theo, chỉ kịp lấy một ít đồ cần thiết để dùng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mộc Phong Thành

Nguyệt Băng cùng Hạ Nghi trốn khỏi Băng Phong gia, liền thuê xe đi. Các nàng chọn địa điểm đến đầu tiên là Mộc Phong thành. Ở đây, nổi tiếng về vùng đất gió, rất nhiều gió là khác. Còn có khá nhiều ma pháp sư hệ Phong và có thể trao đổi kinh nghiệm với pháp sư khác.

Nàng đến là để học hỏi, tăng kiến thức cho bản thân và càng muốn thử ma pháp hệ Phong mạnh tới mức nào, so sánh thử với người khác, ta mạnh hay người mạnh.

Còn vì Ngọc Huyền, nàng ấy rất thích gió, có thể nói là yêu! Ngọc Huyền thích đứng chỗ nào có gió, càng muốn đứng cùng Nguyệt Băng.

Theo cách nghĩ của Ngọc Huyền, gió sẽ thổi đi những nỗi buồn, những chuyện không vui cùng những giọt nước mắt không đáng có của nàng và Nguyệt Băng, cũng mang đến những niềm vui, những hạnh phúc cùng nụ cười đầy vui vẻ của Nguyệt Băng và nàng. Nàng, muốn gió thổi đi những chuyện không đáng có, nỗi bất hạnh, những chuyện đau lòng của Nguyệt Băng đi xa và mang nụ cười đến cho Nguyệt Băng thôi! Chỉ nhiều đó thôi! Vì Nguyệt Băng rất ít nói ít cười với người khác trừ nàng.

Vì thế Nguyệt Băng chọn Mộc Phong thành là điểm đến đầu tiên. Xem xem có Ngọc Huyền có ở đó không? Cũng hi vọng gặp được phụ mẫu!

Vì khuôn mặt Nguyệt Băng và Hạ Nghi khá xinh đẹp nên dẫn đến nghẹt đường cùng rất rối rắm.

Nguyệt Băng cùng Hạ Nghi đang đi dạo trên đường cái, xem xem ở đây như thế nào có giống nơi Nguyệt Băng từng sống không! Cũng muốn xem ở đây buồn bán gì? Thật không ngờ nha~~~~! Ở đây bán đủ thứ nào là vũ khí, nào là đan dược, nào là sủng vật đã thuần hoá,... Còn có bán thức ăn đủ loại, có tửu quán, có khách sạn... nhiều vô số kể.

Còn Hạ Nghi thì y như trẻ con. Đi hết gian hàng này sang gian hàng khác. Xem rồi lại xem, làm bao người si mê vì vẻ ngây thơ trẻ con của Hạ Nghi. Rồi quay lại nhìn Nguyệt Băng đang nhẹ nhàng đi đang đi đằng sau, dùng khuôn mặt dễ thương, đáng yêu nhất, nói:

"Tỷ tỷ có tiền không ạ ? Cho muối một ít được không ạ ? "

1 tệ = 100 đồng, 1 kim tệ = 1000 tệ, 1 đồng bạc = 10000 kim tệ, 1 bạc = 100000 đồng bạc, 1 đồng vàng = 1000000 bạc, 1 vàng = 10000000 đồng vàng. (đồng, tệ, kim tệ, đồng bạc, đồng vàng có hình tròn ở trong có hình tam giác và bạc, vàng có hình tròn ở trong có hình lục giác.)

Không nói nhiều, Nguyệt Băng dứt khoát đưa cho Hạ Nghi 100 kim tệ. Nếu theo, dân thường thì có thể ăn trong mấy năm.

"Á ! Không được đâu. Muối không dám nhận đâu. Nhiều lắm á tỷ, muối chỉ cần 100 tệ thôi ạ ! " Nhiều như thế này, nàng sao dám nhận lấy !

"Không sao ! Cứ dùng ! Hết, tỷ đưa thêm ! " Giọng nhẹ nhàng, ôn nhu, dễ nghe như tiếng chim hót, thật trong, đưa vào tai mọi người xung quanh. Ai cũng không lên tiếng, làm cho tiếng nói vọng xa và họ thì hưởng thức tiếng nói ấy. Không biết bao lâu thì có tiếng nói ai đó phát ra:

"Giọng thật hay, vô cùng dễ nghe a ! "

"Người đẹp, mà giọng cũng hay nha~ ! "

"Còn là con nhà giàu có phú quý, thật hào phóng, thật thoải mái nha~ ! "

"Không biết con cái nhà nào ? Nếu được thì về làm dâu cho ta thì hay quá ! "

"Thôi đi, lão bà bà! Người dân nghèo như chúng ta thì sao họ để ý. "

"Đúng đó ! Họ rất kiêu ngạo, khinh thường chúng ta chỉ vì nghèo thôi. Còn không tiếp xúc nữa kia ! "

"Đúng đấy ! Đừng mộng tưởng quá cao rồi té sẽ đau đấy. "

"... .."

Hạ Nghi nghe vậy liền thấy muốn cười. Không phải họ lúc trước miệt thị, khinh thường tỷ tỷ của nàng sao ? Chỉ vì không thể tu luyện sao ? Giờ thì... Haizzz... Nhưng khi nghe câu sau đó thì vô cùng tức tối và bức mình vô cùng. Vậy mà tỷ ấy thản nhiên như không. Bèn lên tiếng giải thích cho mọi người hiểu:

"Tiểu thư nhà ta không như thế ! Người vô cùng tốt, không khinh thường ai cả và đối xử với kẻ hầu người hạ vô cùng tốt ! Không hề đánh đập chửi bới với ai. Phải không tỷ tỷ ? " Hạ Nghi quay lại nhìn Nguyệt Băng một cái. Rồi cất giọng lên rất nhẹ nhàng, ôn nhu và tươi cười nói tiếp:

"Tiểu thư của ta cũng không thích người khác phân biệt giàu hay nghèo. Đối với tiểu thư, mọi người như nhau ! Đúng không tiểu thư ? " Rồi sang Nguyệt Băng nhìn một cái nữa và tiếp tục nói:

"Mọi người đừng nghĩ xấu cho người ! "

Ai ai cũng nghe, nàng nói rất rõ ràng, ràng mạch. Ai ai cũng chần động, không thể tin ! Nhưng suy nghĩ lại thì rất đúng a ! Y phục trên người tiểu cô nương kia là thượng hạng nha~ ! Còn là loại tốt nha~ ! Còn xưng hô tỷ muội nha~ ! Khi xin tiền thì cũng rộng lượng cho 100 kim tệ nha~ ! Họ sai, sai thật rồi ! Nhất thời mọi người không ai nói im lặng như tờ giấy, còn im lặng hơn trước. Ai ai xấu hổ cúi gầm mặt, không nói 1 lời, càng không dám nhìn thẳng họ. Hình như có khuynh hướng im lặng không nói.

Khi Hạ Nghi nói xong, thì nàng rất tự hào khi đi theo tỷ tỷ. Giờ ai còn dám nói xấu tỷ tỷ nàng nữa, nàng sẽ liều mạng với người đó, mặc dù cấp bậc thấp hơn, nàng cũng liều. Vì tỷ tỷ nàng, nàng dám làm tất dù trời có cản đi nữa, dù có thể chết thì nàng cũng nguyện ý.

Còn Nguyệt Băng khi nghe xong, nàng nhìn Hạ Nghi một cái, tán thưởng nàng, giãi cho một cái Hạ Nghi dám nói như thế. Làm nàng ngượng ngạo xấu hổ muốn chết. Nàng nào có như thế ! Nàng làm vậy đối với những người xứng đáng có thôi ! Và còn tùy cảm hứng của nàng ! Nhưng lần này, Hạ Nghi muốn bảo vệ nàng, hướng người giải thích. Nên nàng bỏ, nếu có lần sau nàng sẽ chuồn trước và hảo tâm hướng Hạ Nghi dạy bảo lại !

"Thôi, Hạ Nghi ! Người không biết không có tội. " Nguyệt Băng nhẹ nhàng nói.

Càng làm mọi người xung quanh xấu hổ hơn. Họ sai rồi ! Đừng nữa mà! Xấu hổ a xấu hổ... Nhìn đi a nhìn đi... Người tốt thế mà họ lại....Haizzz... Tất cả là do họ nha~~! Đúng là đời có câu "Đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá một con người ! ". Giờ họ đã hiểu rồi !

"Nhưng tỷ tỷ, họ xúc phạm... " Hạ Nghi chưa nói hết câu đã bị Nguyệt Băng ngắt lời.

"Thôi nào ! Bỏ được liền bỏ, tha được liền tha. " Nguyệt Băng ôn nhu khuyên nhủ Hạ Nghi.

"Tỷ có thể, nhưng... " Hạ Nghi một lần nữa bị Nguyệt Băng chặn lời nói.

A bức xúc nha~ ! Tỷ tỷ, dù gì người cũng để muối nói hết câu chứ ! Người cứ chen ngang vào thì sao muối nói được.

"Hạ Nghi, chúng ta còn có việc. Đừng nên so đo nữa ! Đi, đi nào ta dẫn muội đi tìm khách sạn nghỉ chân. " Nguyệt Băng cũng nhẹ nhàng nói và quay đi hướng khách sạn mà đi.

Hạ Nghi thấy thế, cũng không so đo nữa ! Tuy cảm thấy khó chịu vô cùng nhưng cũng đành đi theo Nguyệt Băng.

Sau khi tìm được chỗ nghỉ chân thì các nàng thuê hai gian phòng thượng hạng mà nghỉ mệt.

Khách sạn này có tên Phong Nhã, được sơn màu trắng, trang trí đơn giản mà quý phái đúng chất dành cho người có tiền có quyền, cùng các chậu cây xanh và những loại hoa đẹp các loại, nhìn vô cùng thanh nhã và thuộc về Băng Phong gia.

Toàn đại lục đều có tài sản của Băng Phong gia, thường thêm chữ Băng hoặc chữ Phong vào đó, là gia tộc đứng đầu Hạ Huyền đại lục, cũng là gia tộc ẩn tàng ở Lam Hạ đại lục, Hạ Huyền đại lục, Bích Hạ đại lục cùng cái tên khác Thiên Dạ gia của phụ thân nàng và giờ nàng là gia chủ vì trong vòng không có chứa đồ gia tộc và chiếc nhẫn để chứng minh là gia chủ, càng ít người biết mặt của người gia tộc Thiên Dạ. Nói cho cùng gia tộc của Nguyệt Băng là vô cùng lớn, cả người hoàng thất cũng kính sợ vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Rắc Rối

Hôm sau, Nguyệt Băng và Hạ Nghi cùng đi dạo trong thành để tìm kiếm thêm tin tức của phụ mẫu và Ngọc Huyền.

Cứ thế, lập đi lập lại trong ba ngày, nhưng không có một chút tin tức gì về họ. Nguyệt Băng chán nản, định cùng Hạ Nghi hướng khách về gọn đồ rời thành. Nhưng đang đi trên đường về nàng và Hạ Nghi thấy phía trước đông người, bèn tiến lên phía trước nhưng chưa tới đã nghe giọng nói khàn khàn ghê tởm :

" Tiểu mỹ nhân mau mau về làm ái thiếp của ta. "

" Không, không... Ta không đi. Không đi đâu hết. Người mau trả thi thể mẫu thân lại cho ta... Ô... ô... ô...ô... " Một giọng nói êm tai đầy thương tâm cùng bi phẫn.

" Người đã chết còn níu kéo làm gì ? Ngoan, theo ta, ta sẽ cho nàng ăn sung mặc sướng. "

Nguyệt Băng càng nghe càng không lọt tai được dù một chữ. Hạ Nghi thì chỉ muốn lên chữi xối xả vào mặt tên đó và đánh cho hắn cho đỡ giận. Đúng là vô lý, vô liêm sỉ, hạ lưu, hèn hạ... Hạ Nghi chữi hắn một trận trong lòng và bước đi càng nhanh.

" Ta không cần, trả thi thể mẫu thân lại cho ta... Ô... ô... ô... ô... " "

Cô nương kia càng nói càng khóc to hơn. Mẫu thân của nàng bị thiêu, nàng muốn an táng người đang hoàn chứ không phải như vậy !

Tên kia thì bị người người xung quanh chỉ trỏ, phê phán, còn có người chữi hắn ta. Làm hắn mất kiên nhẫn và càng tức giận, hắn quát :

" Tiện nhân, người đã nhận tiền của ta thì háo hão nghe lời đi ! "

" Không, ta không nhận. Là người tự nhận, còn mang thi thể mẫu thân ta thiêu đi. Là người ! Mau trả lại cho ta... Ô... ô... ô... ô... " Cô nương kia hét lên đầy tức giận, khóc càng dữ hơn.

Nguyệt Băng tuy nghe chỉ trọn vẹn vài câu, nhưng cũng hiểu một phần nào nguyên nhân. Hạ Nghi càng tức giận hơn khi có kẻ mặt dày mày dạn thế kia. Nàng kiên chế lắm mới không cho hắn một trận, cũng vì chưa có lệnh của Nguyệt Băng. Nên nàng nào dám làm bừa.

" Vị huynh đài này, đây là loại chuyện gì, còn hắn là ai ? " Nguyệt Băng hỏi một người đang đứng cạnh mình.

Người bên cạnh đỏ mặt khi thấy dung mạo mỹ miều của Nguyệt Băng, nói :

" Cô nương kia là bán thân an táng mẫu thân, nhưng bị Lang Dụ Diêu lừa lấy xác, rồi thiêu đốt. Còn nói đã an táng tốt. Khi phát hiện cũng đã ngày hôm sau. Còn hắn là công tử nhà Lang gia đứng thứ hai trong thành, luôn làm bừa, ức hiếp dân lành, còn bức hôn nhiều cô nương. Vì bên cạnh luôn có ba kỵ sĩ theo nên cũng e ngại, cũng vì gia tộc giàu có, có quyền ở Mộc Phong thành. Càng làm mọi người e ngại hơn. Haizzz...Tội cho cô nương này khi bị hắn nhìn trúng. " Người bên cạnh thờ dài, tội nghiệp cho cô nương kia.

" Thì ra là vậy. Vì gia tộc nhất nhì trong thành mà làm càn. Giỏi cho một cái Dụ Diêu, xem ta trị người thế nào. " Đây là suy nghĩ của Nguyệt Băng. Hạ Nghi nghe xong thì định lên giúp cô nương kia giải vây và cho tên Dụ Diêu kia bài học. Thì Nguyệt Băng cản lại, nói :

"Muội không nên làm bừa. Bên cạnh hần còn có ba kỵ sĩ đi theo."

Nghe vậy, Hạ Nghi cũng không nói gì nữa mà cùng Nguyệt Băng tiến lên chỗ cô nương kia. Hiện ra là một tiểu cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi khuôn mặt thanh tú, duyên dáng, vận y phục màu trắng càng tăng vẻ đẹp của nàng cùng làn da trắng như tuyết kia. Quả thật nàng ta rất đẹp càng dễ bị chú ý khi những kẻ có ý đồ xấu. Còn Lang Dụ Diêu là một tên mập mạp còn lùn, có khuôn mặt xấu không thể tả, vận y phục màu lam. Đang ục ịch lôi kéo cô nương kia. Bên cạnh là ba nam nhân có khuôn mặt xấu, có vài vết sẹo càng tăng vẻ dữ tợn. Trong đó có hai người là chiến sĩ Trung hạ sĩ chiến cấp 3, người kia là kiếm sĩ Trung hạ kiếm sĩ cấp 5. Nên khiến mọi người e ngại hần. Để hần làm càn mà không dám ý kiến gì, chỉ tránh xa và mong hần đừng nhìn trúng mình.

Cô nương kia thấy mình bị tên họ Lang lôi kéo liền phẫn nộ quát:

"Buông ta ra. Buông ra. Mau trả thi thể mẫu thân cho ta. Không được trách." Cô nương kia hiện đã vô cùng giận dữ, không còn một cái cô nương yếu đuối, nhu nhược, khốc lốc nữa.

Thấy chuyện không ổn Nguyệt Băng bước lên uyển chuyển gạt Dụ Diêu ra khỏi cô nương kia, nói:

"Vị đại ca này, hà cớ lôi kéo một tiểu cô nương. Không lẽ, nàng xinh đẹp hơn ta?"

Nhất thời mọi người sững sờ, đứng tại chỗ mà trừng mắt nhìn, kể cả Hạ Nghi và cô nương kia. Còn Dụ Diêu hiện khi thấy Nguyệt Băng thì đã dờ dẩn nhìn nàng.

Nàng có mái tóc màu tím bạc dài qua eo được nhẹ nhàng búi lên vô cùng đơn giản và đôi mắt màu nâu đỏ là do màu mắt phụ thân nàng là màu đỏ, còn mẫu nết gia tộc là màu tím nên mắt nàng mới có màu nâu đỏ, cánh môi anh đào, da trắng như tuyết, là khuôn mặt hoàn mỹ, khuynh quốc khuynh thành là đại mỹ nhân đứng đầu đại lục ít người biết. Nguyệt Băng vận y phục trắng, càng làm nàng xinh đẹp hơn, như tựa thiên tiên giáng trần. Khi mọi người hồi phục tinh thần thì vô vàng tiếng nói phát lên, nói:

"Woa, đẹp quá! Như tiên nữ giáng trần a."

"Đẹp gì đẹp chứ. Cũng tham tiền của thôi."

"Phải không? Không chắc thì đừng nói bậy."

"Không phải? Vậy sao lại nói chuyện với công tử họ Lang kia?"

"... .."

Vô số người chỉ trích, phê phán, chê cười, khinh thường Nguyệt Băng. Nhưng Nguyệt Băng nhin, nhin vì đại sự của nàng. Còn có vô số người từng gặp từng nói với nàng thì nói:

"Đó không phải là Yên Như Nguyệt Băng sao?"

"Sao Yên cô nương lại ở đó?"

"Yên cô nương đang làm gì vậy? Tên họ Lang kia rất nguy hiểm."

"... .."

"Yên cô nương mau đi đi, tên họ Lang kia không nên đụng đâu!" Có một người trong số người đó hét lớn, những người khác cũng đồng tình hô lên, người câu ta câu:

"Đừng đó mau đi nhanh đi Yên cô nương."

"Mau đi đi Yên cô nương, hần không tốt đâu. Đừng nên vay vào."

"... .."

Vô số tiếng nói vang lên vì Nguyệt Băng mà không mần nguy hiểm mà lớn tiếng khuyên can Nguyệt Băng. Nhưng Nguyệt Băng mặc kệ. Dụ Diêu khi hoàn hồn thì lớn tiếng cười, nói:

"Tiểu mỹ nhân, nàng làm sao có thể so sánh với nàng ta chứ? Nàng tất nhiên là đẹp hơn rồi." Dụ Diêu vừa vừa cười vừa nói vừa tiến lại gần Nguyệt Băng.

"Vậy, vị đại ca này. Hay nàng tài hoa hơn ta?" Nguyệt Băng vừa hỏi vừa lùi lại tránh thoát khỏi Dụ Diêu đang lại.

"Không. Nàng sao có thể mang ra so sánh được." Thấy Nguyệt Băng tránh thoát khỏi mình, thì Dụ Diêu lại tiến lên một lần nữa.

"Vậy, vị đại ca này. Hay nàng có gì hơn ta mà ngài không tiện nói?" Thấy hần đi đến chỗ mình đang đứng, thì tránh tiếp và hỏi.

" Không ! Tất cả đều không ! Nàng cái gì cũng giỏi cái gì cũng tài. " Du Diêu trơ trẽn cười nói, cũng tiếng lên nữa.

" Thật lẻo mép ! " Nguyệt Băng suy nghĩ.

" Vậy, hay ngài thích nàng ta ? " Nguyệt Băng thấy hấn sắp mất bấy của mình, nàng tiếp tục vòng vo hỏi.

" Không thể nào. Ta chỉ thích nàng ! "

" À. Vậy ngài hà có gì lôi kéo nàng ? " Nguyệt Băng nhú mày, tiếp tục hỏi.

" À ờ ờ..... " Dụ Diêu lấp ba lấp bắp không biết trả lời sau.

" Không nói được ? Hừ... " Nguyệt Băng quay lưng bỏ đi.

" Khoan ! Vì... vì... nàng ta thiếu nợ ta. " Thấy nàng quay lưng đi nóng lòng nói.

" Nợ ? Nợ gì ? " Nàng nhú mày, tiếp tục chi vấn.

" Nàng... nàng... nàng ta bán thân để... để an táng mẫu thân. "

" Vậy, khế ước bán thân đâu ? Ngài, cho ta được không ? " Nàng nhìn hấn với khuôn mặt chờ mong. (BB: Băng tỷ diễn rất đạt nha. NB: quá khen, quá khen.)

" Nàng cần nàng ta ? " Hấn nghi ngờ hỏi nàng.

" Ừ, ta cần một cái nha hoàn để hầu hạ. " Nàng bình thản nói, như điều tất nhiên.

" Được ! Chỉ cần nàng theo ta. " Suy nghĩ một chút, Dụ Diêu đưa ra một cái điều kiện.

" Ta sẽ suy nghĩ. Vậy..... "

" Được. Đây là của nàng. " Thấy mỹ nhân đồng ý, hấn cũng vui vẻ mó khế ước ra đưa nàng. Nhưng ai đâu biết nàng nói là suy nghĩ chứ có nói đi theo hấn.

Tên Dụ Diêu bị Nguyệt Băng dễ dàng gạt lấy đi khế ước bán thân. Khi lấy được khế ước của cô nương kia. Nguyệt Băng quay đầu hướng cô nương kia mà đi, nói :

" Đây là của ngươi ? "

Ai ai cũng bất ngờ trước hành động này của nàng, trừ một số người vì họ biết nàng không phải vậy. Tuy chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, nhưng họ hiểu Nguyệt Băng không phải kẻ xấu. Chỉ có những kẻ nói xấu Nguyệt Băng thì trừng mắt nhìn rồi ngượng ngùng cuối đầu xuống, không dám nói càng không dám nhìn Nguyệt Băng.

" Tại... Tại... Tại sao ngươi giúp ta ? " Cô nương kia nghi hoặc hỏi.

" Vì một chữ hiếu của ngươi ! " Nguyệt Băng nhìn thẳng vào mắt cô nương kia, bình tĩnh nói.

Sau khi nghe câu trả lời của Nguyệt Băng, nàng liền hiểu ý trong lời nói, Nguyệt Băng cũng giống nàng, điều đồng cảnh ngộ và đồng cảm cho nhau, liền hướng Nguyệt Băng nói :

" Đa tạ cô nương đã cứu mạng. Tiểu nữ nguyện theo cô nương hầu hạ. "

Còn Lang Dụ Diêu khi nghe lời nói hai người, liền đứng chết chân hoá đá tại chỗ, tròn to mắt trừng lên nhìn Nguyệt Băng nói không ra lời.

Nghe lời của cô nương kia. Nguyệt Băng nhú mày. A a a... Chỉ có chút xíu cảm động và thấy tựa giống mình thôi. Mặc dù phụ mẫu nàng mất tích, của nàng thì qua đời nhưng đều không có bên cạnh nha, lên nàng mới ra tay tương trợ thôi mà ! Đâu cần theo nàng thế kia. Nàng cũng không cần phiền phức, càng không cần nhiều người theo nha ! Lỡ có nguy hiểm tới tính mạng, nàng không thường nổi nha !

" Không cần thiết. Từ nay về sau ngươi được tự do. " Nguyệt Băng lạnh nhạt nói, khác với hồi nãy vô cùng, mọi người còn tưởng mình nhìn lầm.

Nguyệt Băng lạnh giọng nói xong, liền quay đi. Lỡ nàng ở đó thêm chút nữa thì sau đi ? Hạ Nghi thấy Nguyệt Băng đi thì liền theo, chỉ nhìn cô nương kia một cái liền đuổi theo tỷ tỷ. Không theo để tỷ tỷ bỏ lại thì sao ? Dù tội cho cô nương kia nhưng ai tội cho nàng khi tỷ tỷ bỏ đây ? Theo a theo.

Lang Dụ Diêu thấy Nguyệt Băng đi mới hồi phục tinh thần, liền hiểu mình vừa bị lừa. Dụ Diêu liền rống giận, nói :

" Các ngươi còn đứng đó. Mau bắt hai con tiện nhân kia lại, một người cũng không được thoát. " Thấy thuộc hạ còn đứng ngơ ngẩn ở đó, tức giận quát thêm lần nữa :

" Còn không nhanh đi ? "

Ba tên thuộc hạ kia nghe tiếng rống giận của Dụ Diêu thì liền hướng chỗ Nguyệt Băng và cô nương kia đi tới. Hạ Nghi thấy vậy, liền hướng ba tên kỵ sĩ công kích. Cô nương kia cũng không kiên dè gì liền rút kiếm ra, liền hướng Hạ Nghi đi tới tham gia vào cuộc chiến. Dù gì cũng vì nàng mà gặp nạn cũng không thể đứng nhìn. Dùng không nắm chắc phần thắng nàng cũng không sợ.

Nguyệt Băng thấy vậy thì thần sắc biến đổi, lạnh đi vài phần, hàn ý cùng sát ý cùng hiện ra trong mắt nàng, nói :

" Muốn chết ? Ta liền theo ý ngươi ! "

Ai khi nghe thấy thì không tự giác run lên. Vì giọng nói của Nguyệt Băng lạnh vô cùng như ở hầm băng vạn năm, không biểu hiện tí cảm xúc nào ra ngoài. Kể cả cái tên Dụ Diêu kia cũng không ngoại lệ, nhiều thêm một tia lo sợ khi nghe Nguyệt Băng nói, tựa như thật. Ba tên kia cũng thể đều run lên, càng lạ là mồ hôi đều tuông ra hết mà không hiểu vì sao, chỉ cảm thấy nguy hiểm đang đến, không tự giác lùi một bước nhưng cũng nhanh chóng lấy bình tĩnh lại.

Nguyệt Băng cũng không dư lời liền tiến lên. Trong chớp nhoáng đã không thấy nàng, ai ai cũng giật mình trước tốc độ này. Chỉ thấy một cái bóng đang lượn lờ trong hỗn chiến của năm người kia và từng tên ngã xuống chỉ một chiêu của nàng. Trong chớp mắt hỗn chiến đã dừng, chỉ còn ba xác hai bị thương một đang đứng trước mặt tên Dụ Diêu.

Hoá đá.

Toàn bộ hoá đá. Đây là tốc độ gì a ? Chỉ chớp mắt một cái là xong ? Chỉ cần ba chiêu ? Ba người chết ? Đây là thể loại gì a ? ?

Quá cường hân rồi nha ! Hai tiểu cô nương kia dù là thiên tài cũng chỉ là Trung hạ ma pháp cấp 1 và Trung hạ kiếm sĩ cấp 3 nha ! Ba tên kia càng không yếu nha ! Vậy cô nương kia đã cấp mấy ? Càng thuộc về nghề nào thì càng không biết nha ! Mà ra tay một cái thì xong ? Lần này tên Dụ Diêu kia chọc nhầm sát thần rồi.

Nguyệt Băng tiến tới trước mặt Dụ Diêu, sắc mặt vẫn lạnh như trước cùng sát ý trong mắt nàng, nói :

" Bắt ta ? Ngươi có khả năng đó ? "

Dụ Diêu thấy hết một mảng thì sắc mặt đã xanh rồi, càng hốt hoảng khi Nguyệt Băng đã đứng trước mặt hồi nào không hay thì chính thức đã trắng, lắp ba lắp bắp nói :

" Ta... Ta... Ta... " Suốt nửa ngày cũng chỉ thoát ra được chữ ta không còn từ khác và sự sợ hãi trong mắt hắn.

Nguyệt Băng hầu như không nghe, chỉ thấy muốn giết mà không còn gì khác, càng lạnh lùng hơn trước, nói :

" Đã thế thì ta cho ngươi biết kết cục thể nào khi đắc tội ta. "

Nguyệt Băng không nói gì nữa chỉ dùng hành động để chứng minh. Chỉ cái nhấc tay lên một cái, trên người hắn đã cháy bùng lên. Không một sức phản kháng, có thể hét ầm lên và giãy dụa.

Mọi người thấy một mảng này đều nổi hết da gà lên. Quá tàn nhẫn a. Hắn chết không một sức phản kháng chỉ có thể giãy dụa trên mặt đất cùng tiếng hét thất thanh và từ từ nhỏ lại.

Nhưng họ thấy may mắn khi người đất tội với nàng không phải mình. Nếu không thì biết kết cục còn thể thảm thế nào.

Thấy hắn đã chết chỉ còn lại đống tro cùng ít xương vụn bị cháy đen gần hết, thì Nguyệt Băng cũng quay lưng bước đi.

Hạ Nghi thấy hết một không tránh được run lên, chứng tỏ là tỷ tỷ của nàng đã vô cùng tức giận nhưng không ngờ rằng sẽ ra tay tàn nhẫn như thế.

" Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu vậy ? " Nên Hạ Nghi cũng e dè nhỏ tiếng hỏi Nguyệt Băng, chỉ sợ còn một mình nàng mới dám nói chuyện với Nguyệt Băng.

" Băng Phong gia. " Nguyệt Băng không nhanh không chậm nói, càng không thể đoán nàng đang nghĩ gì.

Nghe xong, Hạ Nghi nghi hoặc nhìn Nguyệt Băng không biết tỷ tỷ nàng đang nghĩ gì. Không phải họ đã trốn ra sao ? Vậy quay về làm gì ?

" Tỷ tỷ, đi tới đó là gì ? " Nhịn không được Hạ Nghi lại lên tiếng hỏi.

" Diệt Lang gia. " Nguyệt Băng thờ ơ trả lời.

Hạ Nghi nghe thế thì cũng không dám há miệng nói thêm nữa câu nào khác chỉ im lặng lặng lẽ đi phía sau.

Còn cô nương kia thì lẻo đẻo đi theo sau cũng nghe hết mọi chuyện và mọi người xung quanh cũng nghe. Vì họ nói không nhỏ tí nào. Càng nghi hoặc hai người họ là ai ? Đó không phải nơi ai muốn đến là đến được. Đó là một phần của đại thế gia Băng Phong gia. Nhưng nàng mặc kệ, nàng quyết đi theo họ thì sẽ nghi ngờ họ.

Nguyệt Băng cảm thấy có ai theo mình thì quay đầu lại thì thấy cô nương kia. Mí mắt giật giật. Trời ! Mình đoán đúng mà, không thoát được rồi. Nguyệt

Bằng đành đối diện cô nương kia nói :

" Tại sao theo ta? Không sợ chết ? "

" Tiểu nữ đã nói, tiểu nữ chỉ theo cô nương dù có chết. " Cô nương kia kiên định nói.

" Tỷ tỷ cho nàng theo đi nha ! " Thấy vậy Hạ Nghi cũng không khỏi nhẹ giọng một tiếng, năn nỉ Nguyệt Bằng. Dù gì nàng cũng thích cô nương kia đi chung.

Thấy vậy, biết là không còn cách nào đành đồng ý, thờ dài một cái, nói :

" Về. Đi khách sạn Phong Nhã. "

Nghe được lời Nguyệt Bằng biết nàng đã đồng ý. Cô nương kia hướng Hạ Nghi gật đầu cảm tạ. Hạ Nghi chỉ cười cười.

Đến nơi, Nguyệt Bằng đưa cho cô nương kia một bộ y phục. Cô nương đó nhận lấy, hướng vào trong thay y phục vì đã dơ. Do bị dính xin và máu, cũng khá là to tã, do bị rách vì cuộc hỗn chiến kia. Hạ Nghi cũng thế cũng thua kém gì cô nương kia.

Lát sau hai người đi ra cùng lúc. Cô nương kia hầu như rất hợp với bộ y phục màu xanh nhạt mà Nguyệt Bằng đưa, nhìn rất đẹp mắt rất hài hoà, có nét dịu dàng, thông minh và lanh lợi, nhìn có chút trẻ con. Giờ thấy nàng chỉnh lại thì so mới gặp còn đẹp hơn.

Hạ Nghi cũng đẹp không kém gì, với bộ y phục màu vàng nhạt như tia nắng mặt trời. Lung linh mà hoạt bát, xinh đẹp mà đáng yêu, nhìn rất ngây thơ và trong sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Diệt Lang Gia

Khi cô nương kia ra, Nguyệt Bằng đưa mắt nhìn đánh giá, cô nương này rất đẹp có thể nói là một mỹ nhân, so lúc mới gặp thì diễm lệ hơn, xinh đẹp không kém Hạ Nghi.

Đội hai người vào chỗ ngồi, Nguyệt Bằng lạnh giọng hỏi :

“ Ngươi tên gì ? ”

“ Tiểu nữ là Mộ Hàn Tuyết. ” Mộ Hàn Tuyết nhẹ giọng đáp.

“ Tại sao ngươi ở đây ? ” Nguyệt Bằng gật đầu, lạnh lùng hỏi.

“ Mẫu thân mang trọng bệnh, nên mang người xuất sơn tìm mục sư. ” Hàn Tuyết ưu thương khi nhắc đến mẫu thân, trầm giọng đáp.

Nghe vậy, Hạ Nghi rất cảm động tấm lòng hiếu thảo của Hàn Tuyết, còn Nguyệt Bằng gật nhẹ đầu, trong mắt xuất hiện một tia phức tạp nhưng cũng nhanh biến mất, tiếp tục hỏi :

“ Người thân của ngươi đâu ? ”

“ Chỉ có hai mẹ con ta, ta không có phụ thân, không có người thân. ” Hàn Tuyết cay đắng khi nhắc tới chuyện này.

Từ trước tới giờ chỉ có hai mẫu tử Hàn Tuyết sống nương tựa vào nhau trên Đông Hàn sơn. Ở đó sương mù quanh năm, ít người lui tới, nhưng đặc biệt ít yêu thú nên mẫu tử mới dễ sống. Còn người trên danh nghĩa phụ thân kia chưa từng gặp dù một lần, mỗi lần nàng hỏi phụ thân đâu? Thì mẫu thân nàng không nói dù một chữ, chỉ nói :

“ Sau này con sẽ biết. ”

Và đưa cho nàng một bức thư, nói khi nàng tròn mười sáu tuổi mới được xem. Nên về thân nhân của nàng, nàng không hề biết dù một chút. Và hai tháng nữa nàng sẽ biết tất cả về mình.

Khi nghe Hàn Tuyết nói, Nguyệt Bằng khá bất ngờ về việc này, Hạ Nghi cũng không nói một mực im lặng, đau lòng thay cho Hàn Tuyết.

“ Ngươi có nguyện ý theo ta ? Trên con đường này đầy gian nan và rất nhiều nguy hiểm, có thể mất mạng. Ta sẽ không ép ngươi. ” Nguyệt Bằng cũng nhẹ giọng nói, nhưng cũng có chút lạng lạng.

“Ta đã nói. Chỉ theo mình người dù có gian nan, nguy hiểm, dù mất mạng, ta vẫn theo.” Hàn Tuyết dứt khoát nói.

“Hào. Ta là Băng Phong Nguyệt Băng. Kể từ đây người sẽ theo ta.” Nguyệt Băng cũng vui vẻ đáp ứng, nàng chấp nhận Hàn Tuyết theo thì không để nàng gặp nguy hiểm trừ khi nàng chết. Và chỉ đối với người của nàng thì nàng mới không lạnh lùng nữa.

Thấy Nguyệt Băng đồng ý cho Hàn Tuyết theo, Hạ Nghi rất vui vẻ, phóng vào nói :

“Ta là Hạ Nghi, là nha hoàn của tỷ tỷ. Mười năm tuổi, còn người?”

“Ta cũng mười năm tuổi, hai tháng nữa ta sẽ mười sáu, người phải kêu ta một tiếng tỷ tỷ. Mà người sao kêu tiểu thư là tỷ tỷ ?” Hàn Tuyết mỉm cười nhìn Hạ Nghi nói và cũng nghi hoặc nhìn Nguyệt Băng.

Thấy mình bị Hàn Tuyết nhìn chăm chăm, Nguyệt Băng cũng nhẹ nhàng giải thích cho nàng :

“Ta ép Hạ Nghi gọi vậy. Sao này người cũng kêu ta là tỷ tỷ đi. Còn muội nữa lạnh chanh không.” Nguyệt Băng mắng yêu Hạ Nghi, làm nàng chỉ xấu hổ cười, nói:

“Muội biết rồi.” Rồi quay sang Hàn Tuyết nói :

“Ừ. Phải kêu người một tiếng tỷ tỷ rồi. Ta còn lâu lắm mới được mười sáu.”

Thấy hai người có quan hệ rất tốt. Tuy là quan hệ chủ tớ, nhưng Nguyệt Băng đối xử như tỷ muội, Hàn Tuyết cũng vui vẻ đồng ý.

Hàn huyền một chút thì Nguyệt Băng lên tiếng, nói :

“Mau dọn đồ rồi đi Băng Phong gia.”

Thấy Nguyệt Băng nói vậy, Hạ Nghi nghi hoặc hỏi :

“Đến đó là gì vậy tỷ ? Không phải chúng ta trốn đi sao ? Lỡ lão gia...”

“Ba !”

Hạ Nghi chưa nói hết bị Nguyệt Băng cốc đầu, nói :

“Không phải chúng ta dọn đồ sao ? Đến đó, chỉ cần họ giải quyết Lang gia xong thì chúng ta liền đi. Dù phát sinh chuyện gì, chúng ta cũng không còn ở đó thì sao tìm được. Hiểu chưa ?” Nguyệt Băng từ tốn giải thích nhưng có chút chán nản với tiểu muội muội này.

Khi nghe Nguyệt Băng nói xong, Hạ Nghi liền gật gật đầu chạy đi dọn đồ. Cũng chẳng có gì chi chút thứ rồi lại cho vào nhẫn không gian là xong, Hàn Tuyết cũng được Nguyệt Băng đưa cho một cái. Lúc khá ngạc nhiên, nhưng cũng cự tuyệt vì nó rất quý giá, nhưng cũng Nguyệt Băng ép nên đành nhận. Hạ Nghi cũng giống Hàn Tuyết khi Nguyệt Băng đưa chiếc nhẫn không gian.

Nhưng Nguyệt Băng cũng phát hiện trong nhẫn không gian của mình còn vài chiếc chưa dùng và cũng còn vài cái mà phụ mẫu để lại. Trong đó có một cái quả trứng ngũ sắc nhưng lại không biết là yêu thú gì. Họ chỉ nói là nhận nó làm sủng vật cho mình và cũng là quà của họ để lại để giúp nàng trên con đường cường giả, cũng đoán được nàng sẽ tìm họ.

Hàn Tuyết nghe hai nói, làm nàng nghi hoặc không hiểu gì, đành hỏi Nguyệt Băng :

“Tỷ tỷ, người bỏ trốn ?”

Khoé môi Nguyệt Băng giật giật, bất đắc dĩ nhìn Hàn Tuyết không biết nàng nghĩ đi đâu rồi.

Sau khi chuẩn bị xong, ba người cùng hướng Băng Phong gia đi tới.

Sau khi giải quyết xong Lang gia. Như họ đoán, gia chủ Băng Phong gia ở Mộc Phong thành liền báo cho các bá bá nàng biết, vì họ đã thông báo cho tất cả gia chủ Băng Phong gia nhỏ ở các thành trì khác biết. Nên các nàng sớm chuẩn bị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Rừng Phong Yêu

Sau khi rời khỏi Mộc Phong thành, các nàng hướng rừng Phong Yêu đi. Ở đó đặc biệt có nhiều yêu thú hệ Phong và gần Mộc Phong thành, cũng dễ cho

các nàng rèn luyện tăng thực lực và cũng để giảm bớt một phần nguy hiểm cho các nàng.

Cùng mục tiêu khác của Nguyệt Băng là thu thập thảo dược để trở thành Luyện đan sư và Mộc sư.

Cả hai đều cần tinh thần lực mạnh mẽ. Vì Luyện đan sư cần để khống chế lửa trong lò, chỉ cần sai lệch một tí thì dược liệu trong lò đan sẽ thành phế thải liền. Còn Mộc sư thì cần tập trung tinh thần lực để chữa trị những vết thương, và cấp càng cao thì hiệu quả càng lớn, cấp càng thấp thì hiệu quả càng thấp.

Cái này là Nguyệt Băng vì Hàn Tuyết và Hạ Nghi vì nàng biết trên con đường cường giả này sẽ đầy nguy hiểm và không thể tránh khỏi giao chiến, vì thế các nàng sẽ bị thương không ít lần, sẽ nguy hiểm tới tánh mạng của mình mà trong các nàng không ai là Luyện đan sư hay Mộc sư. Vì thế Nguyệt Băng nàng phải thành công trở thành Luyện đan sư và Mộc sư. Đặc biệt Luyện đan sư và Mộc sư rất ít, nên nàng càng phải thành công.

Đi qua rừng Phong Yêu là Kỳ Nguyên thành. Nơi đó là nơi các Luyện đan sư và Mộc sư tập trung và rất nhiều dược liệu cần thiết. Nên cũng tiện cho nàng, nhưng trước khi đến các nàng cần rèn luyện tăng thực lực đã. Trên con đường này sẽ có bao nguy hiểm đang chờ các nàng.

Xung quanh rừng Phong Yêu rất nhiều người vì kẻ sinh nhai, dược liệu và tinh thạch của yêu thú có thể giúp tăng tu vi và nàng cũng cần yêu sủng cho riêng mình để giúp nàng luyện đan dược.

Từ lúc các nàng bước vào rừng Phong Yêu không ít người nhìn các nàng đánh giá, xem thường, ngưỡng mộ. Vì các nàng còn rất trẻ, còn xinh đẹp, nhóm chỉ có ba người khoảng mười năm mười sáu tuổi, ở đây thực lực các người khác cũng không kém và một nhóm đi rất nhiều người từ năm người trở lên, tuổi thì càng không thấp, nhỏ nhất là mười tám hai mươi tuổi. Trong đó có vài nhóm lính đánh thuê, cùng những tiếng bàn tán xôn xao :

" Thực lực bao nhiêu mà dám vào đây ? "

" Mới chút xíu tuổi đầu mà vào đây, không sợ chết sao ? "

" Xinh đẹp mà không có não ! "

" Tưởng ở đây dễ bắt yêu thú lắm sao mà dám đến. "

" Ngụ ngốc ! Có vô không có ra ! "

" Khoan ! Sao ta nhìn thấy cấp của cô nương áo trắng kia ? "

" A ! Hai người kia đều đã trên Trung cấp a ! "

" Thực lực không tệ a ! "

" "

Những người vừa nói mấy câu kia có hiệu quả không nhỏ a. Nhiều người dùng thực lực của mình xem thực lực các nàng nhưng không được, chỉ có cấp cao mới thấy.

Mấy tiếng bàn tán, xôn xao đã làm cho Hàn Tuyết cùng Hạ Nghi giận dữ làm đỏ cả mặt. Họ nói gì các nàng cũng được nhưng không được nói tỷ tỷ của các nàng. Các nàng muốn ra tay lắm nhưng Nguyệt Băng can không cho các nàng ra tay.

Nguyệt Băng thì thờ ơ mặc kệ mấy người đó nói gì, nàng cứ thẳng bước đi thẳng tiến vào trong vì nàng cũng không thích rắc rối. Nên nàng không dư hơi đi quan tâm những việc không đâu đó.

Cứ thế các nàng đi thẳng vào trong, mặc kệ lời ra tiếng vào. Nhưng không biết kẻ nào cố ý hay vô tình đụng ngay Nguyệt Băng. Không một tiếng xin lỗi cứ thế mà chạy đi, chạy rất nhanh làm cho mọi người xung quanh chứng kiến trợn nhìn.

Nguyệt Băng thì không sao, chỉ lùi lại vài bước và bất ngờ là nàng không cảnh giác gì cả, nàng là một sát thủ nên rất nhạy cảm, vậy mà không hề cảm nhận được gì, cứ thế mà bị đụng, chắc cô nương đó cũng không ác ý. Nhưng nàng chú ý ở cô nương đó một điểm là đôi mắt.

Chắc mọi người xung quanh thì không thấy rõ cô nương đó, chỉ thấy một hình ảnh hon mờ nhạt. nhưng Nguyệt Băng nàng thì thấy rất rõ cô nương đó.

Là một cô nương khá xinh đẹp, có mái tóc màu xanh đột chuôi dài ngang lưng được xả tự nhiên, chỉ thắt vài cái bím nhỏ nhìn rất đẹp, nhìn vào nhưng có sức sống vậy cứ uốn lượn theo làn gió, cũng làm cho người khác nhìn vào thấy thoải mái, cảm thấy mát mẻ, đặc biệt là đôi mắt của nàng có màu xanh ngọc bích rất hợp với mái tóc của nàng, cùng cái mũi hoàn hảo và làn trắng như ngọc trai vậy, cùng với bộ y phục màu lục nhạt càng tăng vẻ đẹp thuần khiết của nàng, trên người nàng thoang thoảng mùi dược liệu hình như nàng là Luyện đan sư.

(Mộc sư chỉ dùng lực tinh thần không dùng dược liệu.)

Nhưng nàng đặc biệt chú ý là đôi môi anh đào ướm ắt đang lẩm bầm nói gì đó. Nguyệt Băng suy suy nghĩ nghĩ rồi đột nhiên mở to mắt ra, nàng đã hiểu câu đó rồi, ý là :

" Mọi người đừng có chuyện gì nha, ta sẽ trở lại ngay ! "

Nhưng nàng không hiểu tại sao đi lo chuyện của người khác. Chắc cô nương đó khá giống một người bạn hồi nhỏ của nàng nhưng người bạn đó đã qua đời vì con bệnh hiểm nghèo, cũng có đặc điểm giống cô nương đó nhưng nàng không có mái tóc màu xanh đọt chuối mà màu nâu. Là Hiền Dạ Nhi. Nên cũng xin ra hảo cảm với cô nương đó nên cũng muốn giúp.

Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết thấy Nguyệt Băng bị người nào đó đẩy ra, còn không thèm xin lỗi một tiếng mà còn chạy đi mất hút. Các nàng liền chạy lại đỡ Nguyệt Băng cũng không quên chửi rủa cái người đụng phải tỷ tỷ của các nàng. Nhưng khi tới thì thấy Nguyệt Băng nhũn mày đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó. Rồi đột nhiên trợn mắt lên làm Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết giật nảy mình.

Khi thấy Nguyệt Băng đã bình tĩnh trở lại, Hạ Nghi không tránh được lo lắng lên tiếng hỏi :

" Tỷ tỷ, có sao không? Cái cô nương kia thật quá đáng, đụng trúng người ta mà không xin lỗi một tiếng mà cứ thế chạy đi. "

" Hừ. Gặp cái gì cũng nhìn chứ ! Đã vậy còn không thèm xin lỗi. Cái người gì đâu ! Tỷ tỷ, người có bị thương chỗ nào không ? " Hàn Tuyết lo lắng hỏi và xem xét nàng có bị thương chỗ nào không. Khi chắc chắn nàng không bị sao cả mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghe thấy hai người ân cần hỏi han làm cho nàng cảm thấy có một tia ấm áp đang chảy trong lòng, nhẹ nhàng lắc đầu nói :

" Ta không sao. "

Thấy Nguyệt Băng chắc chắn Hạ Nghi mới thấy thoải mái, không lâu thì chửi ầm cả lên và Hàn Tuyết cũng tiếp một phen, mà người bị chửi là cái người đã đụng phải Nguyệt Băng. Nguyệt Băng ngẩn mặt đến nỗi phải rống lên mới chịu dừng. Mới có thể lên đường tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Dong Binh Đoàn Ân Thiên

" Lenh kenh. "

Các nàng đi được một chút thì nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trước, càng tiến đến gần thì tiếng đánh nhau càng rõ. Hạ Nghi và Hàn Tuyết cũng chẳng quan tâm là mấy, cứ thế mà đi thẳng về phía trước. Nhưng Nguyệt Băng thì khác, nàng đắm chiêu suy nghĩ, đoàn người đó có phải liên quan đến cô nương kia hay không.

Nguyệt Băng cũng không kim được lòng hiếu kì tò mò của mình và cũng muốn giúp họ, bèn lên tiếng :

" Đi. Đi xem một chút có chuyện gì. "

" Dạ. "

Hai người các nàng nghe vậy cũng không phản đối hay hỏi tại sao. Theo các nàng nghĩ có thể quan sát họ đánh nhau cũng là việc tốt. Mục đích các nàng là rèn luyện. Quan sát có thể các nàng tăng không ít kinh nghiệm về yêu thú, cũng dễ dàng hơn khi sau này có gặp phải yêu thú cũng sẽ không lúng túng sợ hãi, cũng sẽ dễ đối phó hơn. Thế thôi các nàng đã phần chấn tinh thần hơn, đi nhanh hơn, tiếng đánh nhau cũng càng lớn hơn.

" Lenh kenh. "

" A. "

Một tiếng hét tê tâm liệt phế vang lên, cùng lúc một tiếng la thất thanh cùng lo lắng phát lên :

" Từ Ngoc. "

Khi đến nơi đập vào mắt các nàng là bốn người, hai nam hai nữ, ba yêu thú, ba người đã trọng thương, một đã mất sức chiến đấu, hai linh thú cấp 9, một thánh thú cấp 4.

Linh thú cấp 9 = Sơ cấp cấp 2.

Thánh thú cấp 4 = Trung cấp cấp 4.

Hai linh thú là Phong Đằng thuộc hệ Phong, hình dáng khá giống ong hút mật nhưng nó có một màu đen kể cả cánh cũng đen nốt, có vài chấm vàng và trắng nhỏ li ti trên cánh.

Thánh thú là Hồ Điệp Ngưu Giáp có màu hồng phấn làm chủ, trên đầu có hai cái sừng giống con trâu, cánh thì cứng như sắt, chỉ cần nó đánh trúng... nhẹ

thì thiếu vài thứ trên cơ thể, nặng thì thành thịt nát xương tan, không chết cũng tàn phế.

Cô nương tên Từ Ngọc kia bị linh thú đánh bay ra và cũng có lực chiến đấu thấp nhất. Từ Ngọc đụng trúng cái cây phía sau, té xuống đất "phốc" nàng phun ra một ngụm máu tươi, Từ Ngọc gắng nặn ra nụ cười đẹp nhất so với khóc càng khó coi hơn :

" Muội không... " Chưa nói hết câu thì mặt nàng đã biến sắc, vội hét lên :

" Cận thân. "

Do Từ Huyền phân tâm lo lắng cho Từ Ngọc mà không chú ý Hồ Điệp Nguơ Giáp phía sau mình. Nguyệt Băng thấy không không ổn lên tích tỵ thành một hoạ cầu đánh lại Hồ Điệp Nguơ Giáp, phá giải một đòn trí mạng cho Từ Huyền.

Từ Huyền thì mặt đã trắng bệch ra, nếu cô nương đó không ra tay thì hắn đã chết luôn, nhìn Nguyệt Băng chân thành nói :

" Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp. Ân cứu mạng này ta sẽ mãi không quên. "

Nguyệt Băng liếc nhìn Từ Huyền một cái nhẹ gật đầu, coi như là câu trả lời, nàng nhìn một đám người Từ Ngọc, lạnh nhạt nói :

" Các người tránh ra đi, nghỉ một chút, ta sẽ giải quyết. "

Dạ Thương khó xử không biết làm sao cho phải, không quen không biết, ra ta cứu giúp thì đã đa tạ lắm rồi, giờ làm phiền giải quyết rắc rối nữa thì không hay, ập a ập ập nói :

" Nhưng không được... Yêu thú này... Sẽ khó đối phó... Một mình cô nương... "

Nguyệt Băng làm như không nghe thấy, phản phó Hạ Nghi, Hàn Tuyết giúp họ tìm chỗ an toàn ngồi nghỉ xong cũng gia nhập cuộc chiến.

Thấy người ta mặc kệ không nghe, cũng không biết làm gì khác đành lắc đầu đi vào, cũng hơn lo vì các nàng trong khoảng mười lăm mười sáu. Hạ Nghi và Hàn Tuyết giúp họ xong cũng ra đối phó với yêu thú, hai người hai con yêu thú Phong Đằng.

Nguyệt Băng không nói nhiều càng không dư hơi quan tâm, dùng Liệt Hoả thiêu đốt Hồ Điệp Nguơ Giáp thành đống tro tàn, chỉ còn mỗi tinh thạch.

Thánh thú thì bắt đầu đã có tinh thạch.

Thần thú thú thì đã có linh thức có nói chuyện cùng con người, thần thú cũng có thể hoá thành người nhưng còn tùy vào nó.

Huyền thú có thể hoá thành người, sức mạnh lớn vô cùng.

Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết thì hơn lâu một chút so với Nguyệt Băng. Hàn Tuyết rút kiếm ra nếu nhìn kĩ thì đó cũng là bảo kiếm có thần khí, là do lúc đưa nhẫn không gian Nguyệt Băng đưa luôn cây kiếm này để phòng thân. Là một cây kiếm có màu xanh lá, đuôi kiếm có một viên ngọc màu trắng trong suốt, ngay tay cầm có một bông hoa Lưu Ly được khắc tinh xảo giống như thật, thân kiếm có ba đường chỉ màu trắng chạy thẳng đến mũi kiếm, nhìn rất đẹp.

Hàn Tuyết cũng không sợ hãi hay lo lắng gì mà tiến thẳng đến một con Phong Đằng với tốc độ cực nhanh, chém một nhát đứt liền đôi cánh ra của Phong Đằng và " Bạch " rớt xuống đất một cái, nàng truyền kiếm khí vào kiếm, chém thẳng vào Phong Đằng đứt thành làm hai nửa.

Hạ Nghi thì càng khỏi nói, nàng dùng ma pháp hệ Thủy của nàng tạo thành thủy cầu cực lớn giam cầm một con Phong Đằng còn lại. Nhìn vậy thôi, nhưng nó có sức tấn công không hề nhỏ, băng trong quả thủy cầu đó có vô vàng con dao nhỏ vô hình tấn công, làm nguyên mình Phong Đằng chỉ chút các vết thương lớn nhỏ, trong mây chốc quả cầu nước màu lam đã thành màu đỏ tươi. Khi Hạ Nghi thu huyền lực lại, nguyên người Phong Đằng đầy vết thương không chỗ nào không có, đôi cánh cũng bị cắt không còn gì, chỉ còn chút xù xì đủ nhận biết con này " đã từng " có cánh.

Giải quyết xong xui, ba người các nàng tiến lại chỗ đám người đang nghỉ ngơi trong tình trạng hoá đá há hốc mồm tròn mắt nhìn các nàng. Nguyệt Băng đưa họ mỗi người một viên đan dược trị thương, đám người đó càng tròn mắt lợi hại hơn, trừng mắt nhìn viên đan dược trong tay. Đan dược đó ! Cấp ba nha ! Mà đám người đâu biết đó là cấp thấp nhất mà Nguyệt Băng có thì họ còn sức thế nào đây.

Nguyệt Băng liếc nhìn tình trạng của họ, lạnh lùng nói :

" Uống đi. "

Lưu Bích là người hồi hồn nhanh nhất, rồi nhìn viên đan dược rồi nhìn Nguyệt Băng không biết có nên uống hay không, dù họ bị thương không nhẹ thật nhưng rất khó xử nha. Vì đan dược rất quý, giá càng không rẻ.

Hạ Nghi thấy họ còn đang phân vân, không khỏi vội vàng lên tiếng :

" Uống nhanh đi. Vết thương của các người không hề nhẹ đâu a ! "

Hàn Tuyết thấy còn không phản ứng gì, nhìn không được chen vào, nói :

" Uống nhanh một chút. Đừng ngại, đó đối với tỷ tỷ ta không đáng là gì. "

Mắt thấy các nàng kiên quyết như vậy thì cũng không chán chừ nữa nữa, khi uống vào các vết thương nganh chóng lành lại, làm đám người Dạ Thương ngạc nhiên với kết quả này. Vì đan dược cấp 3 không có hiệu quả nhanh như vậy dù đan dược cấp 3 cao cấp, trừ phi là đan dược cấp 3 cực phẩm gần như bằng đan dược cấp 4 mới có thể. Như vậy cũng đủ đoán thực lực của các nàng rất mạnh, còn hơn bốn người họ, có khi còn mạnh hơn đại ca.

Dạ Thương đang tâm hồn đang treo trên cây thì bỗng nhớ là chưa cảm tạ người ta, định lên tiếng thì nghe tiếng hét từ xa vọng lại, kèm theo tiếng khóc nức nở, nói :

" Mọi người ơi, muội đưa đại ca đi đến rồi ! Mọi người có sao sao không ? Có bị thương chỗ nào không ? Đợi chút, muội và đại ca đang đến ! Hức... hức... hức... "

Mọi người nhất tề đồng loạt quay lại nhìn, sáu người kích động, bốn người Dạ Thương, Từ Huyền, Lưu Bích, Từ Ngọc kích động không thôi khi thấy một nam một nữ kia. Hạ Nghi, Hàn Tuyết kích động khi thấy nữ tử đang đi kể nam tử kia là cái người vô duyên vô cớ đụng trúng tỷ tỷ nàng. Một người còn lại đang lạnh nhạt liếc nhìn là Nguyệt Băng nhìn một nam một nữ kia và đánh giá nam tử đó.

Nam tử đó là một nam tử khôi ngô tuấn tú, mái tóc đen mượt được buộc cổ định trên đỉnh đầu, cùng làn da trắng như sữa, và đôi môi mông hấp dẫn bao ánh nhìn, cùng cái mũi cân xứng với khuôn mặt, vận trường bào màu đen tuyền toát lên khí chất tao nhã mà mạnh mẽ mà kiên cường, càng làm cho người ta cảm thấy huyền bí (thua anh nam chính nhiều ời là nhiều). Đặc biệt đã là chiến sĩ Trung Hạ Sĩ Chiến cấp 8, trong khoảng hai mươi hai mốt rồi. Đúng là không tệ.

Nam tử đó vừa đi lại chỗ đám người Dạ Thương, vừa đánh giá các nàng.

Một người có vẻ như trẻ con, khá tinh nghịch với khuôn mặt bết bết ngây thơ, trong sáng đáng yêu, vận y phục màu vàng nhạt đứng bên phải.

Một người đứng bên trái với khuôn mặt kiều diễm, e lệ, thanh khiết, trong khá trầm tĩnh, vận y phục màu hồng phấn. Đó là Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết.

Khi nam tử nhìn người đứng ở giữa thì kinh ngạc há hốc mồm, là một cái nữ tử xinh đẹp kiều diễm như hoa như ngọc, đôi mắt long lanh xinh đẹp nhưng lại không có cảm xúc như mặt hồ tĩnh lặng sâu không đáy, kết hợp với khuôn mặt lạnh nhạt bất cần đời không quan tâm kia, cùng với y phục lam nhạt, tựa như càng lại gần càng thấy xa cách, càng tôn lên vẻ đẹp động lòng người như thiên tiên băng giá, lạnh lùng mà trong trẻo, kia là Nguyệt Băng.

Đi đến bốn cái con người kia, cẩn thận quan sát, có chút lo lắng xen chút vẫn, hỏi :

" Các người có bị thương cái gì không ? Đánh không được thì chạy, hà tất cố chấp đánh ? Rồi bị thương ? Rồi để người khác lo lắng không yên ? Không thể tìm ta sao ? "

" Đệ... Đệ xin lỗi. Đệ sẽ chú ý. " Dạ Thương cúi gằm mặt nhỏ giọng nói.

" Đại ca ! Đừng trách huynh ấy, do chúng muội không cẩn thận mới xảy ra chuyện. " Lưu Bích cũng lên tiếng nhận lỗi.

" Ca ca, đừng nóng, tụi đã không sao, cũng không để xảy ra chuyện như thế nữa. " Từ Ngọc cũng nhẹ lên tiếng cầu tình ca ca nàng.

" Đại ca, bớt giận, tụi đệ biết huynh lo lắng cho tụi đệ, nhưng cũng không có gì đáng ngại nữa. Đều nhờ ơn ba vị cô nương kia. " Từ Huyền vừa nói vừa nhìn ba vị kia đang ngóng lơ như không liên quan tới mình, nhưng cũng cảm tạ vô cùng.

" Đại ca, đừng trách họ, tất cả đều tại muội. Ô... ô... ô... Nếu... Nếu muội không đụng phải Hồ Điệp Ngưu Giác thì không xảy ra chuyện gì, hức... hức... , cũng không dẫn đến hai cái Phong Đăng kia tấn công, thì họ cũng không bị thương. Hức... hức... Đại ca, huynh đừng trách, có trách thì hãy trách muội, tất cả lỗi là muội gây ra. Ô... ô... ô... " Nữ tử đi đến nức nở nói.

" Ngọc Mẫn... " Bốn cái con người kia đồng thanh lên tiếng, sợ đại ca sẽ trách phạt nàng.

" Ca ca, đừng trách nàng nha. " Từ Ngọc ní non cái con người được kêu là đại ca kia.

" Haizz... Thôi bỏ đi, không nói nữa. " Nói rồi hần xoay người lại chỗ các nàng, chân thành nói :

" Đa tạ chư vị đã ra tay cứu giúp. Tại hạ là Từ Hoàn, đội trưởng dong binh đoàn Ân Thiên. "

" Chào đại ca. Muội là Hạ Nghi là nha hoàn của tỷ tỷ. " Hạ Nghi cũng vui vẻ giới thiệu.

Hàn Tuyết cũng vui vẻ chào hỏi :

" Muội là Hàn Tuyết cũng là nha hoàn của tỷ tỷ. " Rồi quay lại chỉ chỉ Nguyệt Băng nói :

" Đây là tỷ tỷ cũng là tiểu thư của bọn muội, khuê danh Nguyệt Băng. "

Nguyệt Băng nhún mày rồi cũng gật nhẹ đầu coi như đã trả lời. Rồi quay bước hướng Dạ Thương đi tới, đưa cho Dạ Thương là tinh thạch cấp thấp cấp 4 của Hồ Điệp Ngưu Giác.

Thánh thú => Tinh thạch cấp thấp.

Thần thú => Tinh thạch trung cấp.

Huyền thú => Tinh thạch cao cấp.

=> Dùng để khám vũ khí, hấp thu huyền lực của huyền thú giúp tăng huyền khí, chiến khí, kiếm khí để tăng hoặc cố lại huyền lực mới tấn chức cũng có thể tấn chức.

Dạ Thương ngờ ngác nhìn Nguyệt Băng hành động, nhìn rồi lại nhìn, trờng rồi lại trờng, không lên tiếng.

Nguyệt Băng thấy Dạ Thương không phản ứng gì thì lạnh nhạt nói :

" Cảm "

Nghe Nguyệt Băng nói, Dạ Thương mới hoàn hồn, vội nói :

" Không được đâu. Đó là thành quả cô nương tiêu diệt thánh thú mới có. Ta không thể nhận lấy được. "

Nguyệt Băng không nói gì, nhét tinh thạch vào tay Dạ Thương. Mắt thấy Nguyệt Băng làm vậy thì đơ người, trờng mắt nhìn cái thứ gọi là tinh thạch trong tay mình. Cũng nhanh lờn hồn về xác thì đã thấy Nguyệt Băng quay người đi, định kêu Nguyệt Băng trả lại tinh thạch thì Nguyệt Băng cướp lời nói trước :

" Người cứ lấy, ta không cần. "

Rồi quay người hướng bên trong đi tiếp, Từ Hoàn thấy Nguyệt Băng sắp đi thì cũng về xác trước cái hành đó của Nguyệt Băng, vội vàng nói :

" Cô nương, chậm đã... "

Chưa nói xong thì Nguyệt Băng ngắt lời, lạnh nhạt nói mà không quay đầu lại :

" Đưa họ về nghỉ ngơi sẽ khoẻ. " Dùng một chút Nguyệt Băng nói tiếp :

" Ngọc Mẫn, hẹn ngày tái ngộ. "

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Quá Khứ Buồn Của Nguyệt Băng

Edit: Sally Băng Băng.

Beta: Linh Âm Huyết Vũ.

Rời khỏi đám người của dong binh đoàn Ân Thiên, ba người Nguyệt Băng hướng vào trong rừng đi thẳng vào. Nguyệt Băng vừa đi vừa lạc vào mê cung có một cái tên là quá khứ.

..... Quá khứ ở hiện đại

Vào mười bốn năm trước Nguyệt Băng được bốn tuổi qua hơn một tháng sẽ tròn mười lăm tuổi. Ở đó Nguyệt Băng có một gia đình hạnh phúc, ấm áp trong vào tay cha mẹ nàng, cùng đứa em trai vừa chào đời hai tháng.

Lúc đó Nguyệt Băng không như bây giờ, vì nàng là một cô bé cười cười nói nói, hồn nhiên vui vẻ, ngây thơ trong sáng, hoạt bát lanh lợi vô cùng. Nhưng ông trời hầu như không nguyện ý cho Nguyệt Băng có cuộc sống đó. Vào một ngày tươi đẹp vào tối hôm đó gia đình nàng gặp một cuộc hoạ loạn lớn vô cùng.

Nó đã cướp đi tất cả của nàng, cướp đi tiếng nói tiếng cười của nàng, cướp đi vẻ hồn nhiên của bao đứa trẻ của nàng, cướp đi con người ngây thơ trong sáng của nàng, nàng không còn hoạt bát lanh lợi nữa, cũng không còn vui vẻ như trước.

Vì nó cướp đi cuộc sống của nàng đi, là cha là mẹ của nàng, kẻ đưa em trai vừa chào đời mới được hai tháng của nàng đi. Chỉ còn nàng còn sống, nhờ vào cha nàng đưa ra ngoài, nhưng cha nàng chạy vào trong trong bỏ nàng ở ngoài cùng tiếng khóc thét cùng nỗi sợ hãi, vì mẹ và em trai nàng còn ở trong, nàng muốn vào, muốn cứu họ nhưng nàng chỉ là đứa trẻ gần lăm tuổi không làm được gì, mà chỉ biết đứng trờ mắt nhìn họ ra đi bỏ nàng ở một trên thế gian này.

Sau khi an táng cho họ xong, nàng được một người đàn ông nhận nuôi, người đó là bạn thân từ nhỏ của cha mẹ nàng cũng là cha của Yên Như Ngọc

Huyền. Ông là ông vua của hắc đạo cũng là chủ tịch đứng thứ hai thế giới về một chuỗi khách sạn nhà hàng trên toàn cầu, cũng là phó chủ tịch của một tập đoàn sát thủ, vệ sĩ hàng đầu thế giới, mà chủ tịch là cha nàng.

Sau khi về đó, nàng nhốt mình trong phòng suốt hai tháng và trở nên trầm cảm khá nặng, nhưng thời gian cứ trôi đi nhờ hai người bạn mới, hai người bạn thân của cha mẹ nàng, và người thân thật lòng quan tâm nàng, nàng mới có thể thoát khỏi cảnh khổ sở đó.

Nhưng thay vào là một con người lạnh lùng, không nói không cười, tàn nhẫn, mọi người ai nhìn cũng đau lòng cho nàng. Tập đoàn thì nàng giao lại một thư kí tâm đắc của cha mẹ nàng. Người đó rất tốt, trung thành, thành thực với cha mẹ nàng, người đó từng được cha nàng cứu trong một lần sát thủ truy đuổi, còn giúp cho gia đình người đó, từ đó mà theo cha nàng tới giờ, cách làm việc rất được, cũng rất thông minh nên nàng giao lại cho anh ta.

Sau khi giao cho anh ta, nàng nhờ cha nuôi điều tra hung thủ, và người đó không ai khác chính là một trong hai phó chủ tịch, người kia là mẹ nàng. Ông ta có một lòng tham vô đáy, mua chuộc một kẻ làm việc trong gia đình nàng, cho làm nổ bình ga còn làm cháy mạch điện. Mà cha mẹ nàng hầu như đã biết trước mà viết di chúc để lại tất cả tài sản cho nàng.

Hai tháng sau, nàng nhờ cha nuôi giúp nàng tìm chứng cứ tố cáo ông ta vào tù. Còn nàng thì trở thành một kẻ cuồng đại, ngày thì đâm đầu vào học, tối thì học đủ loại võ không ngừng nghỉ.

Hai người bạn nàng mới quen mà như đã lâu, thấy nàng như vậy mà đau lòng thay cho nàng, họ cố gắng hết sức đuổi theo nàng và an ủi bằng mọi cách để nàng vui, vì thế mà trở thành mục đích cho các nàng là để cho Nguyệt Băng cười, trong cuộc sống của họ mà vì Nguyệt Băng họ không ngừng chạy theo.

Ngọc Huyền cố chạy theo và an ủi nàng giúp nàng vui đi nỗi đau kia, nàng cố gắng học dù không bằng Nguyệt Băng nhưng rất có hứng thú với võ học và điện tử vì tính nhưng một thời gian thì không theo kịp Nguyệt Băng nữa.

Còn cô bạn Hiền Dạ Nhi thì cố gắng học theo nàng nhưng một thời gian thì không kịp và không giỏi võ mà chỉ tạm tạm được vì nàng bị bệnh máu trắng nhưng chưa tìm tủy phù hợp để cấy vì nó rất hiếm, đến một thời gian nào đó mà tìm chưa được thì sẽ chết.

Thời gian cứ thế trôi đi nàng đã cười nhiều hơn nhưng chỉ đối với người mà nàng cho là thân, đối với người khác thì lạnh lùng vô tình, lãnh khốc tàn nhẫn. Đối hai người bạn kia thì đã thân hơn, cũng nhận lại chức chủ tịch tập đoàn đứng đầu thế giới về mọi mặt năm mười tuổi, lúc đó nàng học xong hết chương trình và có các bằng đại học loại ưu tú nhất.

Vào năm các nàng được mười bốn tuổi thì Hiền Dạ Nhi bệnh tái phát tìm mọi cách chữa nhưng không được, trừ phi có tủy phù hợp để thay mới có thể sống. Dạ Nhi lúc qua đời từng nói Nguyệt Băng phải sống vui về hạnh phúc, luôn phải tươi cười. Vì vậy một lần nữa Nguyệt Băng rơi lệ, nhốt mình trong phòng gần suốt một tháng, nhờ lời khuyên của mọi người, kể cả Ngọc Huyền mà nàng mới ra khỏi phòng và thay đổi, luôn tươi cười nhưng họ biết tất cả, biết Nguyệt Băng rất đau khổ vì mọi chuyện.

Nàng càng điên cuồng học, điên cuồng luyện võ đến người khác nhìn cũng phải sợ run, đau lòng thay. Ngọc Huyền cũng điên học như Nguyệt Băng nhưng chủ yếu là võ học và điện tử vì tính.

Hai người trở thành sát thủ nổi tiếng trong giới hắc bạch và các ngành nghề khác, ai nghe cũng sợ mất mật, luôn thành công trong nhiệm vụ mà không thất bại, Nguyệt Băng vì có danh Băng Phong sát thủ, Ngọc Huyền có danh Huyền Phong sát thủ, và lại luôn đi làm nhiệm vụ chung, thành danh xưng với cái tên Vĩ Sát Song Phong.

..... Trở về hiện tại

Nguyệt Băng nhớ lại chuyện xưa mà lòng nhói đau, nàng nhớ cha mẹ, nhớ em trai nhỏ của nàng, nhớ Dạ Nhi, nhớ Ngọc Huyền. Không biết Ngọc Huyền giờ ra sao, sống có tốt không, kể cả cha nuôi nữa, nàng rất họ.

Khi gặp Ngọc Mẫn, nàng lại nhớ tới Dạ Nhi, quả thật rất giống Dạ Nhi, không tự chủ khoe môi Nguyệt Băng nhếch lên thành nụ cười nhẹ, khẽ thì thầm nói :

" Ngọc Mẫn, chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại. "

Hạ Nghi nghe thấy Nguyệt Băng thì thầm nói gì đó, bèn lên tiếng hỏi :

" Tỷ tỷ nói gì vậy ? Mọi người không nghe rõ à ! "

Hàn Tuyết nghe thấy, bèn quay đầu lại nghi hoặc nhìn Nguyệt Băng.

Nguyệt Băng giật mình khi nghe thấy Hạ Nghi hỏi, chỉ cười nhẹ, lắc đầu nói :

" Không gì. Nào, đi nào, đi vào trong ! "

Nghe vậy các nàng cũng không hỏi nhiều mà hưng phấn hướng vào trong rừng đi tới. Không biết bên trong có chuyện gì đang chờ các nàng đây ?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bất Ngờ ! Quân Đoàn Hùng Mạnh !

Chia tay đám người Ngọc Mẫn, các nàng thẳng tiến sâu vào rừng. Đến xế chiều các nàng tạm tìm một chỗ nghỉ chân tạm. Ở xung quanh chỗ các nàng nghỉ, là một thảm cỏ xanh mướt, kế bên là con suối nhỏ và vách núi cao, Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết dừng lại, chuẩn bị bữa tối, Nguyệt Băng đi dạo xung quanh quan sát xem thử.

Nàng gặp không ít yêu thú xung quanh, đang chụm lại nghỉ ngơi, không ít thảo dược mọc xung quanh. Đi một chút, đảm bảo không có gì nguy hiểm đến các nàng, Nguyệt Băng mới quay trở về.

Cứ thế ngày qua ngày, thời gian thấm thoát trôi đi, các nàng tiến vào đây cũng hơn ba tháng, Hạ Nghi, Hàn Tuyết được Nguyệt Băng chỉ dạy, thực lực cũng chóng mặt tăng lên.

Hạ Nghi học tập ma pháp hệ thủy của mình, lâu lâu tìm yêu thú đánh nhau, thực lực tăng không ít, đã trở thành Thượng hạ ma pháp cấp 1, tất cả là nhờ Nguyệt Băng đưa cho một quyển sách quý đối với Hạ Nghi, dạy Hạ Nghi nhiều ma pháp mới lạ, rất có uy lực. Trong nhần không gian mà Nguyệt Băng đưa cho, Hạ Nghi tìm được nhiều thứ tốt, đặc biệt là sách ma pháp hệ thủy, vũ khí thần khí, đan dược, cái gì cũng không thiếu.

Hàn Tuyết được Nguyệt Băng chỉ dạy vũ khí cho, mấy bộ kiếm pháp kiếp trước Nguyệt Băng từng học, sẵn tiện Nguyệt Băng học cách làm Kiếm sĩ luôn, nhanh chóng thực lực của Hàn Tuyết tăng nhanh, giờ nàng đã là Thượng hạ kiếm sĩ cấp 2, cùng mấy bộ vũ khí kiếm pháp có uy lực lớn, giúp Hàn Tuyết dễ dàng đánh vượt cấp, một hai cấp cũng chưa chắc thua, cùng bài tập rèn luyện thân thể khắc nghiệt dành cho Hạ Nghi và Hàn Tuyết, dần dần thể chất các nàng khoẻ mạnh hơn người thường.

Nguyệt Băng kêu Hàn Tuyết vào nhần không gian tìm vũ khí cho phù hợp hơn, Hàn Tuyết nghe lời, vào trong chọn được một đôi song kiếm xanh ngọc, Nguyệt Thủy Ngọc Lam Kiếm. Trong nhần không gian của nàng cũng giống Hạ Nghi nhưng không phải sách ma pháp mà là vũ khí và kiếm pháp đã chọn, cũng là lí do lần trước Nguyệt Băng mượn chiếc nhần không gian của Hàn Tuyết.

Nguyệt Băng sau mỗi lần chỉ dạy cho Hạ Nghi, Hàn Tuyết thì Nguyệt Băng cũng học ma pháp hệ thủy và kiếm sĩ luôn cho tiện, thực lực tăng lên không ít, thành Đại kiếm sĩ cấp 3 (nhờ kiếp trước là sát thủ thêm tư chất thông minh tuyệt đỉnh nên dễ học dễ hiểu các vũ khí và kiếm pháp hơn) và Ma pháp sĩ vu cấp 2 (tất cả hệ đều tăng nhưng thấp một bậc so với hệ thủy, hệ hỏa), nhưng Nguyệt Băng cảm thấy huyền lực của nàng bị hút đi hơn phân nửa, nhưng huyền lực của nàng lại chạy vào cái quả trứng ngũ sắc kia. Tuy lạ, nhưng Nguyệt Băng cũng không tìm hiểu nhiều.

Trong khi đó, luyện đan của Nguyệt Băng chỉ được Luyện đan sư cấp 3 không tính tiến nữa, cũng đình trệ lại.

Nguyệt Băng quyết định dành ngày hôm nay cho luyện đan. Sáng sớm Nguyệt Băng đi tìm kiếm dược liệu, còn Hạ Nghi, Hàn Tuyết thì luyện tập như mọi khi.

Mà không hay biết, có một biến cố không lâu sẽ xảy ra, xáo trộn cuộc sống các nàng.

Nguyệt Băng vừa đi, vừa quan sát, vừa suy nghĩ, tại sao trong nhần không gian không có dụng cụ luyện đan, trong khi đó, mọi thứ đều có đủ, chỉ trừ dụng cụ luyện đan ra, chỉ có một cái lò đen thui bình thường không thể bình thường hơn và vài chiếc nhần không gian, khoảng mười cái, năm cái không để gì và được để riêng.

Trong đó, có hai cái nhần không gian đưa cho Hạ Nghi, Hàn Tuyết, đã được Nguyệt Băng đưa ít đồ vào, một cái Nguyệt Băng đang sử dụng và đang " chứa " mấy cái nhần kia. Nguyệt Băng định sẵn trưa nay sẽ " tham quan " những chiếc nhần.

Khi Nguyệt Băng trở lại thì đã quá trưa, sau khi ăn uống no say, Nguyệt Băng vào liêu của mình và dặn dò Hạ Nghi, Hàn Tuyết đừng làm phiền nàng nếu nhất thiết cần.

Nàng vừa tâm niệm, mọi thứ biến dị, mở mắt lần nữa, một thế giới xa lạ, một mảnh rừng nhiệt đới, ở giữa là biền viên lớn kiểu phương Tây, một được điền lớn đủ loại dược, hai hồ nước, một hồ nước trong như gương, chiếu rọi mọi cảnh vật xung quanh, vô cùng lạnh là hồ băng vạn năm, một hắc hồ, tỏa khí u ám, quỷ dị, làm người run sợ, kế bên là bốn cây linh quả, trồng tứ hướng (Đông, Tây, Nam, Bắc), giúp tăng huyền lực và tấn cấp, một rừng yêu thú không biết xuất hiện lúc nào, từ thần thú cấp 1 đi lên, từ đầu xuất hiện Vô Cực Thần Thú cấp 6 - 7, loài yêu thú quý hiếm, vương giả thần thú, mạnh nhất yêu thú, thể gian chưa tới sáu con, mà ở đây đã bốn con. Nhưng điều kì lạ là không giống không gian lần trước nàng vào, không lẽ do nàng tấn cấp mà mở một không gian thật bị che lấp sao.

Rừng yêu thú rất có trình tự xếp hàng nghiêm chỉnh, từ yếu đến mạnh, khoảng hai trăm con, chúng yêu thú hơn gấp chân sau tựa như quý, đồng thanh hô :

" Chủ nhân ! "

Nguyệt Băng tròn mắt há mồm, không nhúc nhích, bất khả tư nghị nhìn, giờ phúc này Nguyệt Băng không thể nào bình tĩnh, lắp ba lắp bắp nói :

" Các... Các... Các người... Người... Đây là... Là... Đây là... ? "

" Người vô được đây sẽ là " chủ nhân " của chúng ta. " Một trong tứ Vô Cực Thần Thú nói. Tựa như bạch ngựa, nhưng có đôi cánh xinh đẹp trên lưng,

một chiếc sừng ngọn hình xoắn ốc ở đầu, mắt trái có ấn kí kì dị màu lam. Là Bạch Mã Thiên Vương. (Vua của loài ngựa.)

Hít một ngụm lãnh khí, Nguyệt Băng nhắm mắt hít thật sâu vào, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh a bình tĩnh đừng xúc động đừng xúc động, nhưng không bình tĩnh được nữa, nói :

" Là... Là phụ thân, mẫu thân chuẩn bị ? "

" Ân. " Một trong tứ Vô Cực Thần Thú khác nói. Tựa như một con mãnh thú to lớn, một con bạch báo to khoẻ, có ba dọc đen nhỏ ở đỉnh đầu bạch báo, đuôi và tứ chi có ba hắc vòng, khí chất nho nhã, uy vũ, giữa trán có ấn kí kì dị màu vàng. Là Hắc Vương Phong Báo. (Vua của loài báo.)

" Chủ nhân hãy khế ước chi thú với chúng ta. " Một trong tứ Vô Cực Thần Thú khác nói. Tựa giống một con chim lớn màu xanh dương đậm xen đen và đỏ, đầu có chùm lông lớn xù ra màu đỏ nhạt đỉnh là màu đen, đuôi chia là hai có hình cánh quạt màu đen chấm xanh, mắt phải có dị ấn đỏ. Là Lam Vương Chi Điều. (Vua của loài chim.)

Nguyệt Băng run lên, khoẻ miệng co quắt, trợn mắt nhìn, nàng không phải là Triệu hồi sư hay Thuần thú sư, mà có thể khế ước một đồng yêu thú này nha.

Khoan !

Sao nàng không thử ? Được ! Nhưng chủ yếu là bản khế ước chi thú của nàng chưa có a.

Vậy thì tạo. Nàng nâng khoẻ môi hé ra nụ cười tà ác, lúc nhìn muôn thú ở đây một cái, nàng nhắm mắt chậm rãi ngồi xuống.

Muôn thú xung quang bị Nguyệt Băng liếc mắt nhìn, không tự giác run lên, vô thức rút cổ lại.

Quái ! Tại sao chúng thú lại run sợ, vì cái liếc mắt kia, vì nụ cười quỷ dị kia ? Không lẽ nàng vô cùng khủng bố, vô cùng biến thái đi ? Nhưng nàng chỉ là một tiểu cô nương khoảng mười sáu mười bảy đi, không có khả năng đi. Vậy là tại sao ? Chúng thú hai mắt nhìn nhau, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, một dấu hỏi to bản xuất hiện.

Nhưng cũng nhanh chúng thú sẽ biết. Nàng là một người không dễ đụng đến đi. Là bất khả chiến bại * Là kẻ vạn năng, là kẻ nguy hiểm, còn vô cùng phúc hắc. Đan xen là có nguy hiểm, cũng có thử thách, thách thức đang chờ nàng.

Bất khả chiến bại * : chiến đấu thì không thể thua, không bao giờ thất bại hoặc bại trận.

Một canh giờ, hai canh giờ, cũng đã trôi qua, xấp hết canh giờ thứ tư, nàng đột nhiên mở mắt, đưa tay lên trời, miệng lẩm bẩm, một cột sáng chiếu thành hình tròn của ấn kí, khế ước chi thú, chớp mắt một cái, tất cả chúng thú thành thú sủng, đột ngột xuất hiện vòng sáng tấn cấp của chúng thú và Nguyệt Băng. Nàng tấn cấp thành Thánh đạo ma pháp cấp 3, Hoàng kiếm sư cấp 5, Triệu hồi sư tấn cấp bằng Vô Cực Thần Thú tấn cấp 7 - 8 (bằng cấp hoặc hơn mới khế ước được thú), nàng một bước lên mây, chúng thú tấn cấp từ hai cấp trở lên, Huyền thú cấp 8 - 9 tấn cấp thành Vô Cực Thần Thú. Nhiều đây đủ để trở thành quân đoàn hùng mạnh nhất.

Còn chúng thú thì run sợ trước một màn này, nhưng tôn kính Nguyệt Băng hơn, trung thành, tận sức vì Nguyệt Băng, không màn nguy hiểm. Trở thành quân đoàn bất khả chiến bại trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Bất Ngờ ! Nói Tiếp Bất Ngờ ! Đã Mạnh Thì Mạnh Nữa !

Vòng một miễn cưỡng chấp nhận.

Vòng hai bắt đầu.

Thuần hoá chúng thú xong, Nguyệt Băng đi vào biệt viện, thẳng tiến vào trong mang danh hoà số năm, trong có một quả trứng ngũ sắc, Nguyệt Băng lại gần, thấy vỏ trứng hình như bóng hơn thì phải, Nguyệt Băng đi lại xác định cho phải, nhưng quả thật là phải.

Tự dưng Nguyệt Băng muốn sờ nó, dù cũng sờ rồi, nhưng kì lạ ở chỗ, hình như có cái gì kêu gọi Nguyệt Băng sờ vào. Nguyệt Băng làm theo, đang sờ ngọn lạnh, tự nhiên Nguyệt Băng thấy lòng bàn tay đau nhức. Dỡ tay lên, Nguyệt Băng thấy lòng bàn tay mình bị gạch một đường, đang nhỏ máu tươi xuống quả trứng. Nhưng quả trứng đâu bị gì mà gạch tay nàng được, càng kì lạ ở chỗ, máu của Nguyệt Băng bị quả trứng hấp thu hết.

Bất chợt quả trứng phát sáng, nghe " rần rần " quả trứng nứt làm đôi, là chú Huyết Hồ Ngân Vương, là chú hồ li nhỏ có bộ lông trắng như tuyết, đặc biệt đã có năm cái đuôi ở cuối đuôi có màu đỏ cả hai tai cũng có, cấp bậc mới nở ra là Thần thú cấp 1. Đây là loại yêu thú gì ? Vừa nở đã là Thần thú cấp 1

? Quá cường hãn rồi.

Tiểu hồ ly vừa thấy Nguyệt Băng liền phóng vào ngực Nguyệt Băng dụi dụi cái đầu nhỏ vào, thấp giọng kêu :

" Chủ nhân. "

Nguyệt Băng nhìn tiểu hồ ly nhỏ, mà khoe miệng co quắc, mới nở đã liền biết làm nũng rồi a ! Nhưng nhìn thật dễ thương, đáng yêu a ! Món quà này nàng thật thích nha ! Rất hợp ý nàng nha !

" Ủ. Em là nam hay nữ ? Nguyệt Băng hỏi thật hay. Làm cho tiểu hồ ly run rẩy một trận, run run khoe miệng nhìn Nguyệt Băng nói :

" Chủ nhân a. Ta là nam nhi nha ! "

" Á à. Vậy gọi Hồ Tiêu đi. " Nguyệt Băng nhẹ giọng nói. Thiết là, mới thấy đã hỏi một vấn đề nhạy cảm rồi, ngại thật a !

" Dạ. " Hồ Tiêu run rẩy nằm trong vòng tay Nguyệt Băng, thấp giọng trả lời. Chủ nhân a chủ nhân. Người thật biết chọc người nha !

Nguyệt Băng ôm Hồ Tiêu đi vào một căn phòng khác, ở trong có hai cái tủ để các hộp nhỏ, bên trái là để các hộp nhẫn không, bên phải để các hộp có đồ.

Nguyệt Băng đi đến tủ bên phải, lấy một chiếc nhẫn trong hộp màu xanh lá. Nguyệt Băng vừa động tâm niệm liền tiến vào, Nguyệt Băng trợn mắt há mồm nhìn, chết trân tại chỗ không nhúc nhích. Trước mặt nàng là một dược điền lớn gấp lần ở ngoài kia, nhiều cây hoa linh, thủy linh, mộc linh, kim linh, thổ linh,... có thể tăng sức mạnh cho các nguyên tố và một cây dược khác. Một biện viện nhỏ, có năm phòng: phòng khách, phòng ngủ, phòng ăn, thư phòng, phòng luyện đan. Phòng luyện đan có đủ tất cả dụng cụ. Giờ nàng mới hiểu, tất cả dụng cụ đều ở đây, tất nhiên ở ngoài không có.

Chiếc nhẫn không gian đầu tiên có thể chấp nhận, rất vừa ý nàng.

Nguyệt Băng đi ra, chọn chiếc nhẫn khác, cái hộp màu xanh dương đậm.

Nguyệt Băng động tâm niệm lần nữa đi vào. Ở trong như phong cảnh mùa thu, tất cả cây cối màu vàng, màu cam, màu đỏ không có cây màu xanh. Có một biệt viện nhỏ, ba phòng một nhà kho : phòng khách, phòng nghỉ, phòng luyện khí. Dành hẳn một nhà kho cho tất vũ khí thần khí, có tất các loại như thương, kiếm, côn, chủy thủ, khiên, cung, phi tiêu... một số loại có hình thù đặc biệt.

Chiếc nhẫn không gian thứ hai tạm chấp nhận, hiện tại nàng chưa là luyện khí sư.

Nguyệt Băng đi ra và chọn cái hộp màu bạc mà vào. Chiếc nhẫn này có không gian khá nhỏ, chỉ có mỗi ngọn núi nàng đang đứng, kế bên là những gian phòng cách biệt, để sách luyện, nào kiếm kỹ, vũ kỹ, chiến kỹ, ma pháp kỹ, và một số loại đặc thù dành cho người sử dụng các nguyên tố ma pháp.

Chiếc nhẫn không gian thứ ba vô cùng vừa ý nàng.

Nguyệt Băng lại đi ra chọn chiếc nhẫn khác mà vào, được đựng vào cái nhỏ màu đỏ.

Lần này Nguyệt Băng không biết nói gì cho phải vì ở đây là một rừng yêu mạnh mẽ hơn ở ngoài kia, cũng nhiều hơn rất nhiều. Khoảng hơn bốn trăm yêu thú, cũng như ở ngoài, nàng thu phục tất cả. Nàng định để bốn con yêu thú cho Hạ Nghi và Hàn Tuyết, nhưng chúng nhất quyết không chịu, nàng đành thu phục hết bọn yêu. Nhiều đây nàng có thể thống nhất thiên hạ, là kẻ mạnh nhất. Nhưng nàng đâu biết tất cả yêu thú ở đây là điều do gia gia nàng vì nàng mà chuẩn bị, cũng vì nàng mà gây dựng một gia tộc lớn mạnh. Nhưng nàng đâu ngờ đối với ở đây, nàng là kẻ mạnh nhất, nhưng ở nơi nào đó, thực lực của nàng chỉ ngang tầm một quốc gia mà thôi.

Chiếc nhẫn không thứ tư này, nàng vô cùng thích, nhờ vào đó thực lực nàng tăng thêm một bậc, trở thành Thánh đạo ma pháp cấp 4.

Xem xong tất cả, nàng liền ra ngoài, nhưng đầu óc nàng lại để lại trong chiếc hộp tím đựng chiếc mạnh màu đỏ hình xoắn ốc. Vì lúc nàng vào trong là mảnh màu đen không thấy bất kì thứ gì cả, không biết nó có dùng ý nữa, quả thực rất khó nói.

Nhưng nàng đâu biết chiếc nhẫn đó là thứ duy đưa nàng gặp lại phụ mẫu, kể cả bằng hữu tốt Ngọc Huyền.

Nguyệt Băng đang đang ngồi thiền thì trong khi đó Hạ Nghi, Hàn Tuyết đang dọn đồ để tiếp tục hành, thì " leng keng " tiếng đánh nhau truyền đến, cùng một tiếng nói truyền đến :

" Thiếu chủ, mau đi đi. "

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: A ! Âm Sát Nha !

Edit: Sally Băng Băng

Beta: Linh Âm Huyết Vũ

Hạ Nghi, Hàn Tuyết cùng dừng hành động, hướng nhìn đến chỗ đánh nhau, mà hai mắt sáng rỡ, Nguyệt Băng nhìn mà lắc đầu chán nản, hai cái người này sợ là đã đánh nhau tới nghiền rồi, còn chúng thú trong rừng Phong Yêu vừa thấy các nàng là chạy trời chết trời đi.

Vậy cũng hiểu tại sao rồi.

Vì các nàng quá dã man, quá bạo lực.

Mỗi lần luyện tập mà không có ai luyện chung là lấy đám yêu thú kia làm bia đỡ để luyện tập, và lại là hai người các nàng lại khác hệ mà không phải là cùng hệ, nên không thể luyện chung được, còn cho dù luyện chung đi nữa thì sẽ nương tay cho vì không muốn làm đối phương bị thương, nên không thể pháp huy toàn bộ sức mạnh của chính mình có.

Giờ đây, yêu thú vừa thấy các nàng như thấy ma như thấy quỷ, cứ cầm đầu chạy trời chết trốn ra xa, thành ra các yêu thú vừa thấy các nàng liền tránh xa mây dặm, nên vừa thấy có người đánh nhau thì chắc chắn thực lực không yếu.

Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết đồng thời quay đầu nhìn chằm chằm cái người đang thần thờ ngồi bên dưới gốc cây to kia.

Nguyệt Băng cơ hồ cảm thấy có hai đạo ánh mắt nóng hổi đang nhìn chằm chằm vào nàng, nàng không cần quay đầu lại nhìn cũng đoán ra được là ai, nàng đã cố ý giả câm giả điếc không biết gì quay đầu ra chỗ khác rồi, vậy mà cũng không thoát, lại quay lại nhìn qua chỗ đang quyết liệt đánh nhau, rồi lại nhìn hai cái tiểu muội muội, nhất thời tăng hắc tuyến đầy đầu, nghe quạ bay xung quanh kêu " quạ quạ ", không biết nên làm gì khác đành nói :

" Đi xem một chút đi. "

Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết nghe xong như được lệnh đặc xá, tốc độ chạy như bay lại chỗ đang diễn ra cuộc đánh nhau kia, còn Nguyệt Băng ngờ ngác ngồi đó nhìn hai cái tiểu nữ tử chạy như bay đi, nhất thời tăng thêm một tăng hắc tuyến, cùng một đám quạ kêu " quạ quạ ", không biết nàng là tiểu thư, là tỷ tỷ hay là hai cái nha đầu kia đây, thờ dài một hồi, rốt cuộc nàng đành phải đứng dậy đi theo phía sau.

Nàng vừa đến nơi thì nghe thấy hai cái giọng nữ nhi thánh thót thay phiên nhau nói :

" Này, tên kia, xích qua trái một chút. " => Tên hắc y bíp mặt chém bên phải sang tên tử y.

" Này, tên áo lam kia, dơ kiếm phải cao lên một chút. " => Tên lam y đưa kiếm quá thấp dễ đánh không trúng, đưa cao một chút dễ xoay (hat đánh lạc) hướng tấn công.

" Này, sao ngươi dùng lực yếu vậy ? Chưa ăn cơm sao ? " => Tên hắc y bíp mặt ra đòn quá yếu bị tên lam y cản được.

" Ê ! Ê ! Mạnh tay vào chứ ! " => Tên tử y dùng ma pháp quá yếu. (Thật ra tên chiến sĩ da quá dày, sống quá day.)

" Tên tử y kia (y phục tím), giết tên đó đi. Đó ! Đó ! Nhìn chẳng vừa mắt tí nào ! " => Kẻ chuyên dùng ám khí nên không vừa mắt.

" Ấy chà chà. Sao ngươi ngu vậy ? Bị chém trúng nữa rồi kia ! " => Kẻ hay bị tên mặc lam y chém trúng.

" "

Nguyệt Băng nghe hai cái người đang thay phiên nhau la hét kia, mà thành một đầu ồ quạ không ngừng kêu " quạ quạ ", mặt đen thui không thể đen hơn nữa. Vậy mà mấy tên kia cũng " ngu " không còn chỗ nói, nghe lời các nàng găm gáp nữa chứ. Nhưng nhiều lúc cũng tránh được nguy hiểm cứu vớt được cái mạng nhỏ của bọn họ.

Nguyệt Băng đi lại gần nhìn kĩ hơn, thấy bốn hai người vây quanh hai người, chứng tỏ thực lực không yếu, kể cả bọn kia. Trong đó, có năm người là đại pháp sư cấp 1 - 2, sáu người là đại chiến sĩ cấp 2 - 3, bốn người là đại kiếm sĩ cấp 1 - 2, còn lại là từ trung hạ đến thượng hạ từ cấp 3 trở lên. Còn hai người kia, một là đại pháp sư cấp 5, một là đại kiếm sĩ cấp 4, mà cầm cự đến giờ, chứng tỏ pháp kĩ, kiếm kĩ, vũ kĩ (mạnh nhất, tồn sức nhất) rất mạnh đi.

Nhưng nàng không hiểu từ khi nào hai cái nha đầu kia lại táo bạo như vậy, hay là từ lúc luyện tập cùng đám yêu thú kia ?

Nhưng kệ, như vậy cũng tốt, sau này sẽ không có ai dám khi dễ các nàng đi, Nguyệt Băng đi lại chỗ Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết đang đứng, bình thản nói :

" Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ thua. "

Hạ Nghi, Hàn Tuyết hai mắt nhìn nhau như trao đổi ánh mắt, rồi nhìn Nguyệt Băng như hỏi ý, Nguyệt Băng như không sau cả nói :

" Các muội muốn làm gì thì làm, còn lại ta sẽ chịu. "

Nguyệt Băng nói xong thì hai đạo bóng dáng đã chạy biến mất, nàng chỉ còn cách ôm trán không còn gì để nói nữa.

Nàng tìm một thân cây mà dựa vào, quanh hai tay trước ngực, lâu lâu lại bắn ra vài quả cầu lửa đốt cháy bọn họ chơi. Dù sau không có ai trong số họ có thể đập tắt, trừ phi, có kẻ mạnh hơn nàng.

Sau gần một khắc cũng đã giải quyết xong đám người bọn chúng, thì bốn cái con người không thèm gửi hình tượng mà ngồi bệch xuống đất, Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết thì là ai oán :

" Tỳ tỳ, sau người không giúp bọn muội ? " Hạ Nghi xụ mặt nói.

" A ! Mệt chết ! Tỳ tỳ thật ác ! Đứng ở ngoài nhìn mà không giúp tụi muội. " Hàn Tuyết chu chu miệng nhỏ nói.

" Tỳ tỳ, làm vậy là không được ! Phải phạt thôi ! Phải phạt ! Tối nay tỳ tỳ làm cơm. " Hạ Nghi hai mắt sáng rỡ nói.

" "

Nguyệt Băng nghe mà muốn ngất, nàng là tiểu thư, là tỳ tỳ của họ, hay là bọn họ đây ? Sau lại oán trách nàng chứ, nàng cũng không có ý giúp nha ! Nguyệt Băng lạnh lùng mở miệng :

" Ta có nói sẽ giúp sao ? "

Cứng họng, các nàng trân trối nhìn Nguyệt Băng, Nguyệt Băng lại nói tiếp :

" Ý là của các muội, không liên quan tới ta. "

Nói xong, Nguyệt Băng quay đi trở lại lều trại đi tới, chỉ để lại một câu : " Tự xử lí ! " Rồi đi mất tiêu.

Hai người các nàng nghe xong thì mặt mày tái xanh, vì các nàng hiểu các nàng biết là Nguyệt Băng giận các nàng, Ý là của các nàng, không liên quan càng có nhờ đến Nguyệt Băng giúp ! Hai người các nàng ỉu xìu đứng dậy, quay lại thì hai người kia một cái, Hàn Tuyết nói :

" Uống đi, là đan dược trị thương. "

Hạ Nghi tiếp câu nói : " Uống nhanh đi, rồi đi theo bọn ta. "

Nói rồi hai nàng quay đi mà không quay đầu lại dù một lần, mấy chục cái xác bị thiêu cháy mất, không mùi không âm. Hai tên kia, sau khi uống đan dược thì đứng dậy đi theo hai nàng, đi được hai bước thì quay đầu lại nhìn mà trợn mắt há mồm, ngo ngắc nhìn mấy mấy chục cái xác đang cháy mất, mà người duy nhất, hai người thấy dùng hoá nguyên tố là cô nương lam y kia. Nhờ ba người các nàng, họ mới thoát khỏi cuộc ám sát này.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiếu Chủ Hoả Gia

Edit - Beta: Sally Băng Băng.

Nhờ ba người các nàng bọn hắn mới thoát khỏi được cuộc ám sát lần này. Vì sao lại bọn hắn chắc chắn những ngọn lửa kia là của lam y cô nương ? Vì trong lúc chiến đấu bọn hắn vô tình nhìn thấy vài quả cầu bay " vèo vèo " đánh vào đám người hắc y nhân kia.

Trong bọn hắn và hai cô nương kia, thì chỉ có hai kiếm sĩ, hai ma pháp sư, một hệ hoá là tử y nam tử, một là cô nương mặt y phục vàng nhạt kia nhưng là hệ thủy, duy nhất chỉ còn lam y cô nương kia.

Nhưng họ nào có biết khi thấy Nguyệt Băng nàng ra tay là may mắn cỡ nào. Nguyệt Băng không bao giờ chịu ra tay, càng không ai biết nàng là ma pháp sư hay kiếm sĩ, khi cần thiết. Nguyệt Băng giao những việc đó cho những người xung quanh nàng vì thế mà thế nhân xem nàng là phế vật không hơn không kém và cũng vì xung quanh nàng huyền lực không có dao động.

Là nhờ vào một miếng bạch ngọc đeo ở cổ, trên ngọc ở phía trước có khắc một con bạch long đang mất như thật, phía sau là một trận ma pháp giúp thân thể nàng như ma thú, nhưng nàng đâu biết đây là cổ nhẫn, người bình thường sử dụng nó cũng chỉ mở nhiều nhất là năm phòng.

Nhưng nàng cũng đang từ từ giúp nó thức tỉnh, chỉ nhờ máu mới có chính thức trở thành chủ nhân thật sự của nó, nó là vật có linh tính từ truyền kỳ chủ nhân đời trước tạo ra, cũng là lí do lần đầu tiên nàng đụng vào nó mà chảy máu, nhưng nàng đâu biết rằng bên trong đang giam cầm một thứ mà thế nhân ham muốn mong có, một thứ hủy thiên lập địa, có thể hủy diệt tất cả nhưng cũng có thể tạo lập lại một lần nữa, một thứ nguy hiểm mà nàng đâu hề hay biết.

Rất nhanh sau đó, bọn hắn cùng Hạ Nghi và Hàn Tuyết đến nơi, phong cảnh ở đây vô cùng đẹp và hữu tình, xung quanh là thảm cỏ xanh tươi, kế bên là một vách đá cao chót vót, và một con suối nhỏ chảy " tí tách " xuống một cái hồ nhỏ, xác bên là ba cái lều nối liền tiếp nhau, phía trước là một cái bàn tròn được làm bằng gỗ quý cùng với ba cái ghế ngồi cũng được làm bằng gỗ quý, phía trên là một bộ trà sứ tinh xảo, có một người con gái có dung mạo diễm lệ ngồi trên một trong ba cái ghế, chậm rãi hưởng thức ly trà trong tay, tạo lên một bức tranh mỹ lệ xinh đẹp, làm bốn người các nàng nhìn đến ngẩn người, nhưng cũng nhanh lóí hồn trở về xác.

Hai người Hà Nghi và Hàn Tuyết cúi đầu thấp xuống, nhẹ nhàng đi lại chỗ Nguyệt Băng ngồi, đứng ở đó, một lát sau, Hạ Nghi ngẩng đầu lên đi lại chỗ Nguyệt Băng đang ngồi, đưa hai tay trắng như tuyết của mình ra, cầm cánh tay như ngọc của Nguyệt Băng mà đưa, đôi mắt long lanh lấp lánh nhìn Nguyệt Băng, nũng nịu nói :

" Tỷ tỷ ơi ! Tỷ tỷ à ! Cho bọn xin lỗi nha nha nha !!! "

Rồi quay lại nhìn Hàn Tuyết đang trở mặt nhìn, nháy nháy mắt với Hàn Tuyết, Hàn Tuyết cũng hiểu ý chạy lên nắm lấy tay còn lại của Nguyệt Băng lắc qua lắc lại, trưng ra gương mặt ngây thơ vô số tội mà bắt đầu làm nũng :

" Tỷ tỷ xinh đẹp ơi ! Tỷ tỷ dễ thương à ! Tỷ tỷ đáng yêu ới ơi ! Tha cho tội muội đi ! "

Hạ Nghi cũng chen vô nói tiếp, dùng cái giọng ngọt sớt nói, cứ thế các nàng thay phiên bồi đắp cho nhau mà nói :

" Tỷ tỷ của muội rất hiền a, rất tốt a ! Nên hãy tha lỗi lầm này đi mà, tội muội sẽ không tái phạm nữa đâu mà ! "

" Tỷ tỷ, trẻ nhỏ không hiểu chuyện mà, bỏ qua đi nha, người lớn không nên chấp nhất trẻ nhỏ, tội muội còn rất nhỏ lắm cơ, mới mười lăm tuổi à ! Nên đừng giận nha ! "

" Đúng a ! Đúng a ! Tội muội còn bé nên cần phải học hỏi thêm mà ! Đừng trách tội muội nữa nha ! Tỷ tỷ xinh đẹp ! "

Vâng ! Các muội nhỏ lắm cơ, người mười lăm, người mới vừa mười sáu, gần bằng ta còn gì. Đây là tiếng lòng của Nguyệt Băng. Cũng làm cho Nguyệt Băng choáng váng đầu óc vì cứ bị kéo qua kéo lại. Da gà rụng đầy đất, da óc nổi đầy đầy ! Hạ Nghi à ! Hàn Tuyết ơi ! Hai muội làm nũng mà còn hơn giết người ấy ! Làm ta ón lạnh quá đi a ! Đây là tiếng lòng thứ hai của Nguyệt Băng.

Còn từ y nam từ cùng lam y nam từ trở mặt nhìn một màn này. Đây là hai cô nương lấy khí thế sét đánh bưng không kịp đây sao ? Hai cô nương ra tay tàn nhẫn, đánh chỗ yếu, hung hãn chiến đấu đây sao ? Hai cô nương không sợ trời, không sợ đất, chiến đấu cùng người có cấp bậc cao hơn mình cũng không sợ đây sao ? Tại sao lại đi sợ cô nương tuổi khoảng các nàng ? Thực lực chắc chắn không kém đi ?

Nguyệt Băng nàng chịu sắp hết nổi rồi, nàng quát lạnh :

" Dừng ! "

Hạ Nghi, Hàn Tuyết lập tức dừng tay đứng im không dám hó hé, chuẩn bị nghe Nguyệt Băng giảng đạo. Nguyệt Băng thấy vậy thì rất hài lòng, nói tiếp :

" Được. Lần này có thể bỏ qua, nhưng... " Nguyệt Băng cố ý kéo dài giọng ra, làm cho Hạ Nghi và Hàn Tuyết thì mặt tái xanh, lo sợ thấp thỏm không yên, vì các nàng biết tỷ tỷ các nàng nói được làm được, không nói hai lời, hai người căng thẳng nhìn Nguyệt Băng nói tiếp. Nguyệt Băng rất hài lòng trước với thái độ của hai người, hé đôi môi đôi hồng lạnh giọng nói :

" ...nhưng nếu có lần sau thì không cần theo ta nữa, đi trở về hết đi ! "

Hai người nghe xong mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, Hạ Nghi hai mắt đỏ hoe rung rung nói :

" Dạ ! Dạ ! Sẽ không xảy ra như vậy nữa ! Tỷ tỷ đừng đuổi muội đi nha ! "

Hàn Tuyết thì không kiềm chế được như Hạ Nghi, đôi con ngươi đỏ hoe lên, giọng có chút nức nở nói :

" Tỷ tỷ, muội sai rồi ! Sẽ không như thế nữa ! Tỷ tỷ đừng bỏ muội mà ! Ô... ô... ô... "

" Được ! Nhớ rõ ! " Nguyệt Băng lạnh giọng nói, không như vậy thì sau này sẽ khó quản hơn, nhờ các nàng dụng trúng kẻ không nên dụng trúng thì sao đây ? Nhờ đâu lúc đó không may nàng không ở đó thì sẽ ra sao ? Thì các nàng phải làm sao khi không có nàng ở bên cạnh ? Nên nàng phải quản cho kỹ, thực lực cũng phải mau cường đại.

Nguyệt Băng hình như nhớ ra thứ gì đó bị mình lãng quên cho qua một bên này giờ, quay đầu lại nhìn hai người đang đứng ở đằng kia, lạnh lùng nói :

" Hai người các ngươi lại ngồi nghỉ ngơi đi. "

Hai nam tử nghe Nguyệt Băng nói thì cũng rất nghe lời lại ngồi xuống nhưng lam y nam tử lại đứng phía sau tử y nam tử. Nguyệt Băng nhìn cũng biết chắc chắn có quan hệ chủ tớ và rất tốt, nên nàng cũng bồi thêm một câu :

" Cả hai ngồi xuống đi, cả hai muội. "

Rồi nàng lấy thân hai cái ghế từ nhẵn không gian ra. Hai người thấy Nguyệt Băng lấy ghế từ nhẵn không gian ra, còn làm từ gỗ quý hiếm có nữa, thì cũng đủ biết lai lịch không tầm thường rồi. Không là thế gia tộc, cũng con nhà quyền quý quý tộc hoàng gia hoặc là ở trong môn phái nào đó (phải giỏi và xuất sắc) mới có dụng cụ như thế và nhẵn không gian với kích cỡ lớn như vậy, chắc là đang đi thực luyện. Từ y nam tử cũng lịch sự giới thiệu :

" Tại hạ là Hoà Tuyền. Đa tạ ba vị đã ra tay giúp đỡ. "

Sau khi ngồi xuống lam y nam tử cũng chân thành nói :

" Tại hạ là Mạc Úc Hàn. Là cận vệ. Đa tạ đã giúp thiếu gia nhà ta. "

Hạ Nghi là người luôn vui vẻ hoạt bát, cũng thích kết giao với những người như thế, nên rất nhiệt tình nói :

" Muội là Hạ Nghi. Là nha hoàn thân cận của tiểu thư. "

Hàn Tuyết cũng không rụt rè, kể từ lúc nàng vào rừng Phong Yêu, các nàng trở nên dễ chịu, thoải mái hơn, nên cũng vui vẻ chào đón họ :

" Muội là Mộ Hàn Tuyết, lớn hơn Hạ Nghi một tuổi. Cũng là nha hoàn thân cận của tiểu thư. "

Nguyệt Băng vẫn như trước luôn luôn lạnh nhạt, chậm rãi thưởng thức trà mà nói :

" Nguyệt Băng. Không cần khách khí, tiện tay thôi. "

Hoà Tuyền cùng Mạc Úc Hàn không thể ngờ được người mà trong miệng hai người các nàng luôn kêu là tỷ tỷ lại là tiểu thư của họ, giống như tình cảm của họ vô cùng tốt.

Nguyệt Băng lạnh nhạt liếc nhìn hai người kia mà hiện lên tinh quang cũng biến mất trong chớp nhoáng, vì sự bất ngờ về thân phận chủ tớ của các nàng, cũng phải, có ai có hai cái nha hoàn tối ngày kêu tiểu thư của mình là tỷ tỷ không chứ, lại thực lực không kém.

Nguyệt Băng lạnh nhạt, thờ ơ như vô tình hỏi :

" Sao hai người các ngươi lại bị ám sát ? "

Hoà Tuyền cùng Mạc Úc Hàn hai người liếc nhìn nhau đều thấy sự lúng túng của đối phương vì thân phận họ khá đặc biệt. Nguyệt Băng liếc nhìn sự lúng túng của họ mà cũng thần nhiên nói :

" Hoà Tuyền, thiếu chủ Hoà gia. Mạc Úc Hàn, Đại cận vệ Hoà gia. "

Hai người Hoà Tuyền ngạc nhiên nhìn sự thờ ơ của Nguyệt Băng. Nàng làm sao biết thân phận thật sự của họ ? Trừ khi, thân phận nàng không tầm thường nhưng nàng có biết bí mật phía sau gia tộc Hoà gia của họ không ? Không còn cách nào khác, Hoà Tuyền đành cười khổ nói :

" Là nhị đệ ta ra tay. Vì chức Thiếu chủ của ta. "

" À. Thì ra gia tộc tranh chiến a ! " Nguyệt Băng như không có gì nói, dù sao nàng cũng không quan tâm mấy việc nhàn chán này, như thuận tiện hỏi :

" Ngươi định về xử lý ? "

Tất mọi người có vẻ hiểu vấn đề bên trong, nhất tề chọn trầm mặc không nói. Hoà Tuyền lắc đầu cười khổ nói :

" Ta cũng không biết làm sao cho phải. Hẳn đã có một thế lực riêng không nhỏ, trong gia tộc đã có phân nửa là ủng hộ hấn, thực lực của hấn cũng đã ngang bằng ta. Sẽ khó đối phó vô cùng. "

Hoà Tuyền khá ngạc nhiên khi trước người khác mới quen chưa được nửa ngày mà đã nói ra hết tất cả sự tình, chắc trước thái độ thờ ơ, lạnh nhạt, luôn không quan tâm này của nàng, khiến hấn cũng thoải mái hơn mà nói chuyện.

Mạc Úc Hàn cũng hiểu sao thiếu chủ của hấn lại nói ra tất cả. Vì Mạc Úc Hàn hấn cũng cảm thấy ở bên họ vô cùng nhẹ nhõm và thoải mái, không giống như những kẻ giả tạo, độc ác, chỉ biết bày mưu hãm hại lẫn nhau kia. Chắc vì họ cảm thấy họ rất đơn thuần, cũng chẳng phải quan tâm nhiều như bọn hấn, vô tư vô lo.

Nhưng nếu để cho hai người Hoà Tuyền và Mạc Úc Hàn biết họ không đơn thuần như họ nghĩ thì sẽ như thế nào ? Họ không hề vô tư vô lo vô nghĩ mà càng không quan tâm những người mà họ chú ý. Chỉ vì họ có quá nhiều việc phải lo, đặc biệt là Nguyệt Băng.

Nguyệt Băng nhếch mép, cười lạnh nói :

" Nếu ta có thể giúp ngươi thì sao ? "

Hoà Tuyền rất ngạc nhiên khi thấy Nguyệt Băng nói vậy. Nhưng nàng có thể sao ? Có thể giúp được sao ? Gia tộc của hấn đâu có nhỏ, đâu dễ đối phó, nhưng nhìn về tự tin cuồng ngạo của nàng, lại làm cho hấn không tự chủ được mà tin nàng, bình tĩnh nói :

" Nếu giúp được ta, thì nàng muốn hi ta đều đồng ý ! "

Nguyệt Băng nghe được quyết định như ý, nhưng không Hoả Tuyền hẳn cũng là một người sáng khoái, cng thân nhiên mà nói :

" Không khó. Chỉ cần ngươi làm thuộc hạ của ta ! "

Thấy hai người Hoả Tuyền và Mạc Úc Hàn trợn mắt như thể không tin nhìn nàng, còn hai cái con người kia cũng là tỷ tỷ của họ có mục đích riêng, nên cũng làm ngơ không nghe không thấy mà đi chuẩn bị buổi cơm tối cho các nàng và hai người kia.

Nguyệt Băng thấy phản ứng của họ thì cũng nằm trong dự đoán trước của nàng, chắc chắn không tin cũng phải, tự dưng từ đâu nhảy ra cứu mình, còn lại nói có thể giúp mình giải quyết vấn đề nan giải, lại bắt đi làm thuộc hạ cho nàng, tất nhiên sẽ không tin nàng.

Nguyệt Băng cũng không quan tâm nhiều phản ứng của Hoả Tuyền và Mạc Úc Hàn, nàng lại tiếp tục nói :

" Ta đoán không lầm các ngươi đã là Đại pháp sư cấp 5 và Đại kiếm sĩ cấp 4 ? Ta có thể giúp các ngươi tăng thực lực lên hai bậc. "

Hoả Tuyền và Mạc Úc Hàn càng trợn mắt há mồm càng lợi hại hơn nhìn nàng như không thể tin. Có biết muốn đột phá hai bậc là vô cùng khó không ? Dù gì đi nữa đan dược cũng chỉ giúp đột phá một bậc thôi a ! Vậy mà nàng nó có thể giúp đột phá hai bậc cùng một lúc.

Nguyệt Băng nàng biết Hoả Tuyền cùng Mạc Úc Hàn sẽ không tin nên đã lấy ra hai viên đan dược màu đỏ thắm có thể giúp đột phá hai bậc, thả cho hai người bọn họ.

Hoả Tuyền cùng Mạc Úc Hàn thấy Nguyệt Băng thả cho họ hai viên đan dược thì vững nhanh chóng chụp lấy, nghi hoặc nhìn Nguyệt Băng, thì nàng lạnh lạnh nói, chả thèm liếc nhìn :

" Nó có thể giúp các ngươi đột phá. Nếu không tin cứ việc uống mà kiểm chứng. "

Nói xong, Nguyệt Băng cũng thềm quan tâm nữa, mà thưởng thức ly trà trong tay, nhưng nàng lại độ ngọt nói :

" Dù uống hay không thì trời đã định, các ngươi trách không thoát ta đâu. "

Hai người bất ngờ trước câu cuối của nàng, Nguyệt Băng nàng nói như vậy là có ý gì ? Nếu nàng đã nói thế, có thể giúp thì sao lại không thử một lần chứ.

Nhìn kĩ xung quanh thì cũng biết các nàng đã sống đã sinh hoạt ở đây đã lâu rồi. Ở đây cũng là trung tâm khu rừng Phong Yêu mà không sao cả, cứ ung dung mà thoải mái như vậy. Thì Nguyệt Băng nàng là người ra sao ? Thân phận thật sự thế nào ? Có hai cái hai hoàn có khả năng đánh vượt cấp sao ? Thì thực lực của nàng đến mức độ như thế nào ?

Đừng quên ở đây là cường giả vi tôn. Thắng là vua, thua là giặc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lên Đường

Đêm tối, những vì sao lấp lánh lung linh đang bao phủ mặt trăng tròn đang chiếu sáng khắp nơi, chiếu rọi bóng lưng cô đơn của thiếu nữ đang đứng trên vách núi nhìn về phương xa, như trầm tư đang suy nghĩ gì đó, nhớ lại bữa cơm tối đầy ắp tiếng cười tiếng nói vui vẻ nhẹ nhàng của họ cùng hai thành viên mới. Nhờ thế Nguyệt Băng hiểu biết thêm về Thiên Địa Thần Ma Tứ đại lục này.

Ở đây được chia thành bát đại thế gia và lục đại môn phái là những thế lực cường đại ở Tứ đại lục nhưng còn có một Ân tộc vô cùng cường đại.

Ân tộc là thế gia Thiên Dạ, có huyết mạch ma pháp, các ma pháp sư cường đại đều được thế gia Thiên Dạ đào tạo ra, không chỉ ở Tứ đại lục mà còn ở một nơi nào đó cũng là một thế gia cường đại quyền uy nhất.

Bát đại thế gia đứng đầu là thế gia Bạch Dạ, lấy ma pháp làm chủ, các môn đồ trực hệ ngoại hệ đều là những ma pháp sư cường đại không kém gì thế gia Thiên Dạ, nhưng không chỉ ở Tứ đại lục thôi, cũng như thế gia Thiên Dạ.

Đứng thứ hai là thế gia Băng Phong, cũng lấy ma pháp làm chủ, cũng nắm giữ nguồn kinh tế Tứ đại lục. Đứng về Hạ Huyền đại lục Phương Thiên Quốc. Dù là quốc gia đó giàu có tới đâu mà đặc tội thế gia Băng Phong thì qua ngày hôm sau sẽ là quốc gia nghèo nhất, là thế gia không thể đặc tội nhất trong bát đại thế gia.

Đứng thứ ba là thế gia Mộ Dung, lấy kiếm khí làm chủ, một phần lớn quân sĩ ở Kỳ La Quốc là tộc nhân của thế gia Mộ Dung và đứng về Lam Hạ đại lục.

Đứng thứ tư và thứ năm là thế gia Âu Thần và thế gia Lam Huyền. Thế gia Âu Thần mang dòng máu Triệu Hồi Sư, nên trở thành thế gia duy nhất từ đời này sang đời khác là Triệu Hồi Sư, nhưng cũng có ngoại lệ. Đi đôi là luôn cần có người đi theo bên cạnh bảo vệ (Thủ Hộ Sư) trong khi triệu hồi thú sủng ra, cũng vì thế thế gia Lam Huyền là thế gia Cung Thủ chuyên tâm xa, luôn đi chung với thế gia Âu Thần. Nên hai thế gia này có giao hảo vô cùng tốt và đứng về Bích Hạ đại lục Bích Lam Quốc. Hai thế gia này vô cùng không thể đắc tội vì chuyên môn hai thế gia này cùng nhau liên thủ hợp tác hợp chiến => chọc một thành hai => dễ chết sớm

Đứng thứ sáu là thế gia Hiên Gia là một thế gia chiến sĩ, có địa vị không hề kém các thế gia khác, đứng về một trong tam quốc là Huyền Đằng Quốc Hạ Huyền đại lục.

Đứng thứ bảy là thế gia Vũ Thiên là một thế gia Thuần Thú Sư, không tham gia triều chính, rất yên phận sống hoà bình, nhưng không phải dễ chọc, cũng mạnh không kém gì Triệu Hồi Sư, cũng không cần Thủ Hộ Sư.

Đứng thứ tám là thế gia Giả Ly là thế gia Luyện Đan Sư xen lẫn Mục Sư là thế gia nhiều người kiên kị nhất, nếu như không muốn chết vì bị thương thương hay bệnh tật thì mong mình đừng đắc tội với họ. Thế gia Giả Ly và thế gia Băng Phong có quan hệ vô cùng tốt. Hai gia chủ hai bên là bạn thân từ còn thơ, cũng vì Luyện Đan Sư không có sức tấn công mạnh hay phòng thủ cao như các nghề khác. Có thể nói là hai bên là liên minh.

Thiên Địa Thần Ma Tứ đại lục này gồm có Tam quốc:

Lam Hạ đại lục

- Kỳ La Quốc
- Bán Nguyệt Quốc
- Phi Vũ Quốc

Hạ Huyền đại lục

- Phượng Thiên Quốc
- Lăng Phong Quốc
- Kim Vân Quốc

Hạ Huyền đại lục

- Huyền Đằng Quốc
- Vong Hà Quốc
- Lưu Minh Quốc

Bích Hạ đại lục

- Bích Lam Quốc
- Hạ Lâm Quốc
- Đông Phong Quốc

Hai quốc sẽ phụ thuộc vào một quốc được thế gia ủng hộ và kìm hãm lẫn nhau, có thể nói là ngang sức ngang tài.

Trong lục đại môn phái cũng giống nh bát đại thế gia cũng lấy từ một đến hai hay nhiều hơn chức nghiệp làm chủ.

Đứng đầu là học viện Huyền Huyền. Nghe nói là do tứ đại lục cùng các quốc gia khác thành lập lên đã qua nhiều năm và không rõ từ khi nào. Là nơi dành cho các thiên tài có thiên phú cao về ma pháp sư, kiếm sĩ, chiến sĩ, cung thủ, triệu hồi sư, luyện đan sư, mục sư,...

Môn phái đứng thứ hai là Thiên Lam môn, nơi dành cho các thiên tài ma pháp sư.

Môn phái đứng thứ ba là Minh Thánh Cung nơi mà các kiếm sĩ mong ước được vào, lấy kiếm khí làm trọng.

Môn phái đứng thứ tư là Thú Hồ Linh, đây là nơi dành cho các triệu hồi sư và cung thủ, là nơi tốt nhất dành cho họ như độ ăn y, cách phối hợp hay kỹ xảo trong chiến đấu.

Môn phái đứng thứ năm là Võ Hồn Môn, nơi dành cho các chiến sĩ và thuần thú sư.

Môn phái đứng thứ sáu là Dược Thần Môn, nơi được coi là thiên đường cho các luyện đan sư còn gọi là dược sư và mục sư.

Đó là những nơi người người mong ước được đến, mà người đến đều là thiên chi kiều tử (*) có thiên phú cao, có tài có sách lược.

(*) Thiên chi kiều tử: con cung của trời.

Nguyệt Băng ngồi trên vách núi đến thần thờ trong lòng là một tiểu hồ ly trắng như tuyết nhìn thật bình thường mà suy nghĩ về các thế gia các môn phái mà Hoà Tuyền và Mạc Ước Hàn cung cấp, tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho nàng hiểu thêm. Nàng tổng kết các thông tin từ họ có và từ thông tin về thế gia của mình đúc kết thành cùng những quyển sách mà phụ thân để lại trong nhàn không gian.

Nhưng có một điều mà nàng không ngờ là thế gia Băng Phong không hề biết đến thế gia Thiên Dạ mà chỉ biết đến một Ân tộc vô cùng cường đại. Nghĩa là thế gia Băng Phong không hề biết mình có liên quan đến một Ân tộc một thế gia có cái tên là Thiên Dạ. Còn có các thế gia cùng các môn phái mà ta không thể xem nhẹ.

Nguyệt Băng càng nghĩ càng cảm thấy mình cần một thế lực riêng để nàng tiêu dao để nàng cuồng ngạo thiên hạ dù là đâu, dù là thế giới khác và để bảo vệ người mà nàng quan tâm kể cả người thân của nàng, cùng nàng tiêu dao cuồng ngạo thiên hạ này mà không phải dựa vào thế gia của mình hay người khác.

Mà đâu hay nàng cái suy cái nghĩ này và sự bắt đầu này là sự tự hào cùng lẫn sự hạnh phúc này, nàng không bao giờ có thể quên, chuyện đó là rất lâu về sau.

Đang trong mớ suy nghĩ hỗn độn thì tiểu hồ ly trong lòng chợt quậy, ngo cái đầu nhỏ lên chớp chớp đôi mắt to màu đỏ như huyết nhìn Nguyệt Băng đang ngồi đến thần thờ nhìn về phía trước, cái cái giọng còn non nớt như đứa trẻ nói :

" Chủ nhân a, người đang nhớ đến ai đến ngơ ngác rồi !? "

Nguyệt Băng đầu xuống nhìn Hồ Tiêu không chút lưu tình nào đánh vào đầu Hồ Tiêu cái " Bốp ", nói :

" Nhớ cái đầu nguoi ! Ta nhưng là suy nghĩ a ! "

Hồ Tiêu đưa hai tiểu móng vuốt ôm la ai oán, đưa đôi mắt to nhập nước nhìn Nguyệt Băng như trách sau đánh nó không chút lưu tình nào. Nào ngờ cái chủ nhân vô lương kia chẳng thèm nhìn gì tới nó cho nó ăn một quả bơ hơn bị nhẹ à nha ! Thấy vậy, Hồ Tiêu chính chu mình lại đưa cái mặt nịnh hót ra, cái đuôi quơ qua lại chà chà xát xát trên tay Nguyệt Băng nói :

" A, ân, người đang suy nghĩ gì a ??? "

Nguyệt Băng buồn cười nhìn cái mặt nịnh hót cùng cái đuôi nhỏ đang quơ kia sao mà giống chú chó nhỏ quá, nàng nhẹ giọng nói :

" Tìm người. "

Hồ Tiêu chớp chớp mắt nghi hoặc nhìn nàng nói:

" Người !? Không phải ta có rất nhiều sao ? "

Nguyệt Băng nghi hoặc nhìn Hồ Tiêu hỏi :

" Nhiều ? Đâu ? "

Hồ Tiêu thấy vậy đắc ý dơ cao tiểu móng quơ quơ nói :

" Yêu thú ấy ! Từ thần thú trở lên đã có linh thức có thể hoá hình người. "

Nguyệt Băng nghe vậy thì vỗ trán tự tại sau lại quên việc này nhưng cũng có chút hưng phấn lại lạnh nhạt trả lời :

" À. Vậy thì đi. "

Dứt lời Nguyệt Băng tâm vừa niệm thì mọi vật xung quanh thay đổi đến một không gian khác. Nàng cất bước đi thẳng đến mảnh đất trống giữa rừng, vừa câu thông tập hợp các yêu thú, vừa đến nàng đã lên tiếng trước :

" Theo ta. "

Thế là, trên tay nàng xuất hiện một chiếc nhẫn màu đỏ. Tâm vừa động, đồng loạt các yêu thú di chuyển đến không gian khác, nơi tập trung là mảnh đất trống trung tâm khu rừng, xung quanh là rừng và chỉ rừng, yêu thú và yêu thú mất to chừng mất nhỏ.

Yêu thú ở nơi đó cảm nhận có người đến cùng nhiều khí tức lạ thì liền chạy đến tập trung tại mảnh đất trống ở trung tâm rừng và xuất hiện một cảnh tượng vô cùng thú vị. Đó là một người đứng phía và ở phía sau là một đám yêu thú cùng đứng ở phía trước mặt là một đám yêu thú khác mất to so mất nhỏ nhìn nhau không chớp mắt.

Nguyệt Băng liếc nhìn một rừng yêu thú ở phía trước và sau nàng lại liếc nhìn lần nữa nhẹ thờ dài, nhẹ giọng nói :[size=150][size]

" Đây sẽ là đồng bạn mới. Giao hữu (kết bạn) đi. " Nàng dừng một chút nhìn đám yêu thú đang trợn to mắt vì ngạc nhiên, lại nói tiếp : " Một lát sau tất cả yêu thú nào có thể hoá hình người thì đứng sang phải, còn lại thì đứng sang trái. "

Nói xong, Nguyệt Băng ngồi thẳng xuống, thả Hồ Tiêu đi đến đám yêu thú kia giao hữu, còn nàng thì đi vào không gian tu luyện. Khoảng hai ngày sau (tương đương 2 canh giờ = 4 giờ ở ngoài) nàng mở mắt nhìn cái đám rừng yêu thú kia rất trật tự phân chia hàng ngũ nhìn đến choáng váng đầu óc.

Tổng cộng có 29 hàng trong đó có 1 hàng 13 con mà 1 hàng có 20 con. Được phân chia thành 2 bên: bên phải có 25 hàng trong đó có 1 hàng 18 con, bên trái có 4 hàng trong đó có 1 hàng 15 con. Tổng cộng có bao nhiêu con yêu thú ? Có bao nhiêu con có thể hoá hình người ? Có bao nhiêu con không thể hoá hình người ? Trong đó có Hồ Tiêu không ?

Có 1 giải nhất : 150 điểm

Có 1 giải nhì : 100 điểm

Có 2 giải ba : 50 điểm

Có 3 giải khuyến khích : 20 điểm

Sau khi lấy lại bình tĩnh trong chốc lát, nàng lại liếc nhìn hàng ngũ trật tự yêu thú kia, thờ dài bất đắc dĩ tự hỏi : tại sao có nhiều yêu thú như thế ? Thấp nhất cũng là thần thú cấp 2 đó ! Là thần thú a !!! (Vâng ! Tỷ nên cảm ơn gia gia của tỷ, đặc biệt là cô nhẫn mà phụ thân tỷ vô tình có được a !) Nàng lại liếc nhìn lần nữa nói được câu :

" Hoá hình người cho ta xem xem. "

Thế là xuất hiện một màn chấn động lòng người, một loạt xuất hiện nhiều cột màu sắc khác nhau đủ hệ toả ra, lần lượt lần lượt một mỹ nam phiêu dật như trích tiên, mỹ nữ kiều diễm động lòng người như tranh xuất hiện trước mặt nàng.

Cứ như thế không bao lâu nữa trên Thần Ma Tứ đại lục xuất hiện một môn phái vô cùng cường đại, dù ở nơi nào, dù ở nơi đâu, cũng làm cho ai ai nghe đến cũng phải kính sợ, ai ai đều mong ước được vào, và từng ngày từng ngày một lớn mạnh đến thế giới không gian khác, cũng là môn phái đầu tiên có một quy tắc chọn sinh mà không phải dựa vào thiên phú hay năng lực mà là nhân tâm (nhân cách làm người + tâm tính lương thiện hoà đồng), không phân biệt chức nghiệp, trở thành truyền kì môn phái nhưng đó là rất lâu rất lâu về sau.

Sáng sớm tin mơ ngày hôm sau, những giọt sương lấp lánh còn vрон trên những chiếc lá, những tia nắng sáng xuyên qua những chiếc lá cành cây chiếu rọi xuống, cùng hoà hợp với tiếng hót thánh thoát của các chú chim như để chào đón một ngày mới.

Ở một nơi nào đó xa xôi trong trung tâm toàn yêu với cả thú đang có hai người đang lay hoay bận rộn thu thập đồ đạc xuất phát đến mục tiêu mới. Cùng hai con người khác đang trở mắt nhìn một màn này, còn có một con người khác đang thành thoi chơi vui cùng một tiểu hồ ly đáng yêu trong vòng tay ấm áp đứng bên dòng suối với những chú cá đang bơi lội chơi đùa trong dòng nước trong xanh kia. Nàng tự hỏi bản thân mình đã bao lâu rồi mới thoải mái thành thoi nhìn những tia nắng ấm của sớm mai thế này ? Thả lỏng bản thân đón sương sớm nắng ấm mà không phải đề phòng cảnh giác hay căng thẳng khi làm nhiệm vụ hay công việc rồi ? Nàng cảm thấy đây là ngày bình yên nhất mà nàng từng có cho dù là buổi sáng ở trong rừng.

Còn sự xuất hiện của Hồ Tiêu thì cũng không có chuyện gì, họ chỉ cho là sùng vật mà nàng bắt được thôi vì nó đáng yêu và lại đang ở trong rừng Phong Yêu toàn yêu với cả thú.

Còn hai cái người đang trở mắt nhìn là Hoả Tuyền và Mạc Ước Hân, nhìn hai cái đang thu đồ đạc lại là Hạ Nghi và Hàn Tuyết. Chỉ vì hai nàng kia ngày thơ lấy từng thứ từng thứ một để vào không gian giới chỉ (nhẫn).

Mà không gian giới chỉ nào đâu có rộng, nhỏ nhất cũng là 1 mét đi mà hiện nay các không gian giới chỉ có không gian lớn đều thuộc về các đại gia tộc môn phái lớn cùng các cao nhân đã ẩn cư, rộng nhất là 15 mét đi. Mà của các nàng thấp nhất cũng 4 mét đi, nhưng đó là nha hoàn ! Là nha hoàn a ! Hai người không hẹn cùng quay đầu lại kì quái nhìn cái người đang đứng bên dòng suối kia và tự hỏi : Vậy không gian giới chỉ của Nguyệt Băng là bao nhiêu ?

Nếu để họ biết không gian giới chỉ của hai nàng là 10 mét thì phản ứng của họ sẽ ra sao đây ? Có vì ngạc nhiên quá mà hộc máu chết không nhỉ ? Và vì hai cái nha hoàn !??

Ban đầu Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết ngạc nhiên không kém gì Hoả Tuyền và Mạc Ước Hân bây giờ, mới đầu các nàng không muốn nhận nó đâu chỉ vì Nguyệt Băng nàng một khóc hai nháo ba thất cổ ép buộc nhận (Khụ khụ, nàng Nguyệt Băng của chúng ta cũng một cái nét vô cùng đáng yêu như lúc ở bên Ngọc Huyền đó là làm nũng, nhưng chỉ khi người mà nàng đã nhận định và... chấm hết !). Nếu không còn lâu hai nàng mới nhận cái thứ quý giá này.

Còn Nguyệt Băng thì sao ? Ồi chà ! Không lớn đâu ! Chỉ một khoảng trời riêng thôi ! Một vùng đất mới cùng núi cao đồi thấp thôi, một không gian giới chỉ sống, còn là không gian tu luyện quý hiếm vô cùng, mà không chỉ một cái thôi ! Là sáu sáu cái đó ! Là sáu cái a ! Đây... Đây là cái thể loại gì a !? Nếu để bốn người kia biết thì chắc chắn một điều không thể thay đổi... Chết không cần đao kiếm càng không cần thấy máu !!!

Mọi thứ đầu vào đây trong khi còn hai người trong tình trạng hoá đá được Hạ Nghi kêu vài kêu mãi kêu rống giận hờn mới chịu quay trở về. Thế là nhóm người Nguyệt Băng lại tiến đến mục tiêu mới Kỳ Nguyên thành, trên con đường tiến về Hoả thành nơi chỉ có Hoả gia sống ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: 15: Kỳ Nguyên Thành(1)

Trên đường ra ngoài đoàn người Nguyệt Băng gặp không ít dong binh theo một quy luật nhất định, trong ít ngoài nhiều, cũng không ít kẻ cướp đi thành quả của người khác. Không may đoàn người Nguyệt Băng cũng may mắn được cái “nhận định” này, gặp không ít phiền toái, đa số người ở đây thấy đoàn người Nguyệt Băng từ trong trung tâm đi ra. Nên họ nghĩ đoàn người Nguyệt Băng có nhiều đồ tốt, tuổi lại trẻ, y phục thượng hạng hay nói là kẻ có tiền, lòng tham lam của họ nổi lên, cũng mong thần may mắn mỉm cười với họ.

Nhưng đối với đoàn người Nguyệt Băng mà nói chỉ có một chữ “phiền”, hai chữ “rất phiền”, ba chữ “vô cùng phiền”. Khi vượt qua nửa ngày đường, đây bao nhiêu khó khăn trông gai đầy gât rồi đã đến được mục đích kế tiếp là Kỳ Nguyên Thành.

***** phân cách tuyến vài giờ trước *****

“Ê ! Đứng lại ! ” Người lên tiếng là một người trung niên khoảng ba mươi ba bốn, dung mạo nhìn tạm ổn chứ không quá xấu, để râu quai hàm, mặc y phục nâu theo kiểu mạo hiểm giả dong binh đoàn (Công hội Linh Đánh Thuê), trên tay là cây đại đao lớn, lớn tiếng nói.

“Chuyện gì ? ” Hạ Nghi định lên tiếng nhưng Hàn Tuyết nhanh hơn, vì nàng thấy họ lai giả bất thiện (*). Nguyệt Băng nhủ mảy mìnht tám người đang đi đến.

(*) Lai giả bất thiện: ý chỉ người đến không có ý tốt.

“Đưa hết đồ của các ngươi ra ! ” Lên tiếng là một nam tử gần ba mươi, tóc vuốt cao, mặc y phục xám tro, trên tay là hai cây lưỡi hái bán nguyệt, đi đến chỗ người vừa mới lên tiếng đứng, về mặt bất thiện.

Đám người Nguyệt Băng nghe mà mặt lạnh băng, càng lúc càng lạnh, tỏa ra hàn khí xung quanh, đặc biệt là Nguyệt Băng. Nàng cười nhạt, muốn cướp đồ của nàng sao ? Thật nực cười ! Nàng không cướp của họ là may rồi mà còn dám cướp của nàng, thật là chê sống lâu mà.

“Nếu không thì sao ? ” Nàng lạnh lùng hỏi, ánh mắt sắc bén nhìn họ, giọng nói phiêu đảng trên không càng làm cho người rợn người vì tiếng nói không độ ảm nào.

Dong binh đoàn kia tự xưng rùn mình một cái mà không hiểu lí do !?? Vì nộ cười nhợt nhạt kia !?? Hay là câu nói kia ??? Hay ánh mắt sắc bén kia ??? Đoàn trưởng dong binh đoàn kia cũng chính là người đã chặn đường đám người Nguyệt Băng khó có thể tin nhìn các nàng, rồi lại nghĩ bọn chúng chỉ là đám nhóc mới lớn, làm sao có thể có kinh nghiệm thập tử nhất sinh (*) như bọn họ ? Làm sao có sát khí ẩn chứa ? Làm sao có thể đánh thắng họ ? Nghĩ vậy hắn cười to lớn tiếng nói [i](Sally: Vị huynh đài kia à ! Huynh nhầm rồi ! Nàng là sát thủ a !~ Không có sát khí nặng như thế thì làm sao sống được trong giới hắc đạo không có tình người kia chứ !? Chưa nói hai nàng kia được nàng huấn luyện đến yêu thú ở đây còn sợ kia !!! Còn hai người kia là người đại gia tộc thì được huấn luyện từ nhỏ rồi !!! Và rất nhanh thôi huynh sẽ hối hận vì chuyện này !)[/i] :

“Cướp chứ sao!?”

(*) Thập tử nhất sinh: ý chỉ vào sống ra chết, chiến đấu trong nguy hiểm nhiều nên rút ra nhiều kinh nghiệm trong chiến đấu.

Con bà nó ! Dám cướp đồ của tỷ tỷ nàng ! Hạ Nghi càng nghĩ càng tức, dám cướp đồ trước mặt nàng thì thôi chứ ! Còn dám đòi cướp đồ của tỷ tỷ nàng, còn ngay ngắn trước mặt nàng nữa chứ ! Đúng là chê tuổi thọ dài mà ! Khụ khụ. . . Nếu muốn cướp cũng phải đợi lúc nàng không có ở đây chứ ! Hừ hừ. . . Tức thật mà !!!~ Nếu để các nàng biết được thì không đến phiên nàng (Hạ Nghi) tức đâu. Mà người tức đầu tiên là Nguyệt Băng nàng [i](Sally: “tê ghé ngã ngửa” “lòm còm bò dậy” Muội báỉ phục tỷ !!! Hạ Nghi: “cúi đầu ủy khuất” “se se áo” Người ta muốn nhìn tỷ tỷ ra tay mờ ! Sally: “lảo đảo ngã nghiêng ngã ngửa” “lau mồ hôi” “im lặng vài giây” Mặt kệ, ta viết tiếp !~ ”[/i])

Hỏa Tuyền im lặng nhìn đám người mới đến như bọn ngốc, cướp ai không cướp lại đi rước tai họa về thân. Tuy quen biết chưa lâu nhưng có một đề hấn rõ nhất là hai nàng Hạ Nghi cùng Hàn Tuyết

coi Nguyệt Băng là đất, là trời, là thần. Mà chúng lại đi cướp của các nàng, không biết sẽ như thế nào nhỉ ? Có thăm tới mức không lờ nhìn không nhỉ ? Thật mong chờ mà ! Hỏa Tuyền cười lạnh nghĩ. [i](Sally: Ca thật phúc hắc mà !~)[/i]

“Lên !!! Đánh cho cha mẹ nhìn không ra a !~ ” Hạ Nghi lớn tiếng nói liền tiến lên đánh, nhưng chỉ sợ bạt miều trợ trường (*). Còn đám người Hàn Tuyết cũng liền tham gia trận đấu, chỉ duy nhất có một người ngoài cuộc đứng nhìn là Nguyệt Băng. Không phải nàng không lo mà bọn chúng quá yếu đi, chỉ cần có nguy hiểm tới bọn họ nàng mới ra tay, cũng không phải hai người các nàng ngửa tay sao ? Bây giờ là cơ hội tốt của các nàng. Nên nàng càng không lên ra tay. [i](Sally: Muội thấy hành hạ người khác đúng hơn.)[/i]

(*) Bạt miều trợ trường: ý chỉ nóng nảy làm hỏng việc, theo ta ngược lại là nàng Hạ Nghi nóng nảy nhưng được việc.

Hạ Nghi vừa ra tay liền giam cầm một người trong thủy cầu rồi, còn tên kia thấy đồng đội bị giam cầm liền định sử dụng ma pháp cứu người thì phát hiện dưới chân không thể nhúc nhích được, thấy phía dưới là một khối băng. Ủ ! Đây là chiêu duy nhất tỷ tỷ dạy để giam cầm người khác. Rất hiệu quả nhưng

nàng chỉ học được có chiêu này, vì đây là thuộc hệ băng, là dạng khác của thủy hệ. Còn một dạng khác nữa nhưng rất hiếm gặp là hệ hàn, dạng khí và nó rất lạnh, vô cùng lạnh nữa là đành khác.

Sau khi khổng chế họ xong, nàng dứt khoát sử dụng tay chân, một đấm bên phải, một đấm bên trái, một đấm dưới bụng, một cước dưới hạ bộ (là tiểu đệ đệ ấy) cùng lúc thuật đóng băng cũng hết thời gian, đồng thời vang hai tiếng kêu thê thảm. Hạ Nghi nghi hoặc nhìn cái tên bị nàng giam cầm không hiểu tại sao tên đó cũng kêu đau.

Còn Nguyệt Băng nhìn nàng (Hạ Nghi) sử dụng các thế võ hiện đại do nàng dạy cho Hạ Nghi, tuy còn chưa đúng cho lắm, lực không mạnh cho cam, nhưng duy chỉ có đòn cho một cước ấy à, là chắc chắn trăm phần trăm là đau đớn vô cùng. Còn cái tên kia vừa kêu ké ấy á, chỉ sợ đến lượt mình là cái chắc, làm gì mà dám đau thay cho tên đó chứ, coi chừng chỉ sợ là mất con nôi dôi luôn khi đau thay cho tên đó. Chắc chắn. Nguyệt Băng đứng xem mà chắc lưỡi thay mà bình phẩm nghĩ. [i](Sally: Tỷ còn gì để nói không !? Nguyệt Băng: Còn. Mà từ từ đã. Sally: Móa nó ! “ xiu ”)[/i]

Hạ Nghi nhìn tên đó từ trên xuống dưới từ dưới lên trên nhìn qua nhìn lại nhiều lần mà không có manh mối gì. Rút ra kết luận, mặc kệ hần. Mà nàng đâu hay, trong khi nàng nhìn chăm chăm hần thì hần chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, run rẩy trong thủy cầu làm nước cũng rợn sóng theo, nhìn vào thì tưởng muốn thoát ra giúp đồng đội, thật ra sợ tới mức run lên, cũng may chưa tới mức che chỗ kia lại. [i](Sally: -.- ”)[/i]

Hạ Nghi quay lại nhìn tên mà nàng cho một cước đang che chỗ kia đang lẩn qua lẩn lại dưới đất kêu đau. Ừ ! Có hiệu quả, tỷ tỷ nói không sai đánh kẻ xấu chỉ cần cho vài cước vào chỗ đó là được. Nhưng tại sao nàng vừa cho một cước thì ngã lẩn rồi !? Thôi mặc kệ, nàng lại cho hần thêm vài đạp không may lại trúng chỗ nào đó làm tên kia kêu thêm vài tiếng kêu thê thảm thiết thì hoa lệ xiu.

Nhưng nàng đâu nghĩ tới câu hỏi kia cho bọn người nào đó biết, đặc biệt là nam nhân. Nữ nhân thì vỗ tay khen hay, nam nhân thì dơ dao dơ đao dơ kiếm đi giết chết cái người nào đó để bảo vệ con cháu sau này của họ. Và đám người đang có ở đây đang nhìn hần bằng một cách đồng tình, càng rút ra kết luận chọc tới nàng, đặc biệt là nữ nhân hay nữ tử. [i](Sally: “ lau mồ hôi ” Tỷ hay ! Nguyệt Băng: Quá khen ! Quá khen ! Sally: “ hét ” Tỷ dạy hư trẻ nhỏ rồi !? Nguyệt Băng: Trẻ nhỏ dễ dạy! Trẻ nhỏ dễ dạy !! Sally: “ ngất ”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: 15: Kỳ Nguyên Thành (2)

Ta Là U Linh

Hạ Nghi quay lại nhìn tên mà nàng cho một cước đang che chỗ kia đang lẩn qua lẩn lại dưới đất kêu đau. Ừ ! Có hiệu quả, tỷ tỷ nói không sai đánh kẻ xấu chỉ cần cho vài cước vào chỗ đó là được. Nhưng tại sao nàng vừa cho một cước thì ngã lẩn rồi !? Thôi mặc kệ, nàng lại cho hần thêm vài đạp không may lại trúng chỗ nào đó làm tên kia kêu thêm vài tiếng kêu thê thảm thiết thì hoa lệ xiu.

Nhưng nàng đâu nghĩ tới câu hỏi kia cho bọn người nào đó biết, đặc biệt là nam nhân. Nữ nhân thì vỗ tay khen hay, nam nhân thì dơ dao dơ đao dơ kiếm đi giết chết cái người nào đó để bảo vệ con cháu sau này của họ. Và đám người đang có ở đây đang nhìn hần bằng một cách đồng tình, càng rút ra kết luận chọc tới nàng, đặc biệt là nữ nhân hay nữ tử. (Sally: “ lau mồ hôi ” Tỷ hay ! Nguyệt Băng: Quá khen ! Quá khen ! Sally: “ hét ” Tỷ dạy hư trẻ nhỏ rồi !? Nguyệt Băng: Trẻ nhỏ dễ dạy! Trẻ nhỏ dễ dạy !! Sally: “ ngất ”)

Thấy tên đó xiu, liền nàng liền chuyển sang mục tiêu kế tiếp. Nàng nhìn cái tên bị nàng giam cầm trong thủy cầu, cười một cách ngọt ngào. Tên nào đó được nàng cười với mình một mà run rẩy thiếu điều muốn xiu. Nàng đi lại chuẩn bị làm nước dâng lên thì tên nào đó quả thật xiu, chìm nhim trong thủy cầu, tay nàng lơ lửng trong không trung mặt đại ra, im lặng vài giây liền chạy lại lay lay hần kêu :

“Này, này ! Tỉnh, tỉnh lại coi ! Ta chưa làm gì ngươi mà !? Làm gì lại xiu rồi !? ”

Nàng thấy kêu hần không hiệu quả liền quay sang hỏi Nguyệt Băng : “ Tỷ, hần làm sao vậy !? ”

Nguyệt Băng nhẹ nhàng cười, vẫy tay kêu Hạ Nghi lại chỗ mình : “ Không có chuyện gì. Lại đây ! ”

Hạ Nghi biu môi, nhỏ giọng nói : “ Muội còn chưa chơi đã mà !! ”

Tuy Hạ Nghi thấp giọng nói nhưng ở đây không có ai là người thường nên mọi người nghe rất rõ đầu đầy hắc tuyến nhìn Hạ Nghi đang lại chỗ Nguyệt Băng.

Còn Hàn Tuyết thì nhẹ nhàng hơn Hạ Nghi nhiều, nàng không dứt khoát như Hạ Nghi mà là dùng kiếm và dùng rất nhẹ nhàng uyển chuyển. Một tên nàng dùng định thân thuật, cái này do bẩm sinh mà có, được nàng kích phát gần đây, nhờ vậy nhiều yêu thú trong rừng sợ nàng như vậy. Nhưng có giới hạn thời gian dài hay ngắn dựa vào cấp bậc cao hay thấp của mình và kẻ định. Còn tên còn lại thì nàng dùng kiếm kỹ khổng chế làm hần hoa mắt, không nhận ra nào giả nào thật. Mặc cho nàng đùa giỡn, nàng nhẹ nhàng dùng kiếm chém hần rồi lại chém từng nhát từng nhát một.

Cho tới khi trên người hần không còn chỗ nào còn nguyên vẹn, vừa đủ che chỗ cần che, rồi nàng lại dùng cái chân thon dài xinh đẹp đạp hần một cước làm hần ngã lẩn ra trên đất. Bây giờ hần mới rõ mình bị gì ra sao, liền xiu ngay tại chỗ. Nàng ngăn người nhìn cái tên bị nàng cho một cước đang nằm

ngay đơ trên đất, nàng nhẹ nhàng đi lại khều nhẹ bằng chân vài cái. Cho tới khi nàng xác định hấn đã thật sự xỉu.

Còn tên còn lại nhìn cái tên đồng đội bị Hàn Tuyết nàng mặc cho nàng đùa giỡn như một con khỉ trong vườn bách thú thì mặt tái ngắt, còn đưa ra khuôn mặt ngây dại không biết chuyện gì. Nhưng giờ không còn chút huyết sắc nào khi Hàn Tuyết quay qua nhìn hấn cười dịu dàng, làm cho hấn rợn người run run lên.

Nàng nhẹ nhàng đi đến chỗ hấn bị định thân thuật, rồi nhẹ nhàng dơ kiếm định cho hấn vài chém. Nhưng đến giữa chừng thì dừng ở giữa không trung. Nếu bạn hỏi vì sao ư ? Ừ thì hấn nghèo rồi, đầu hấn lệch qua một bên. Chính xác là đứng xỉu vì nàng chưa giải định thân thuật cho hấn. Nàng nhìn mọi người méo máo, nàng còn chưa chơi đã mà !!! (Sally: “ ngắt ” “ lôm côm bò dậy lần 2 ” “ Đúng là tỷ muội mà ! Đồng thanh: Ta mà lị !! Sally: “ ngắt tập 2”)

Hỏa Tuyền thì ra tay diu dàng hơn hai nàng nhiều. Hấn triệu hồi nhiều hỏa cầu kích cỡ không đồng nhất ra. Hai tên kia cũng nhao nhao lấy vũ khí ra, trong đó có tên đoàn trưởng kia, hấn lấy cây đại đao của mình ra. Còn tên kia thì lấy cây kiếm dài gần một mét ra, chuẩn bị tấn công Hỏa Tuyền.

Hỏa Tuyền phát tay một cái hàng loạt quả cầu không đồng đều bay đi tấn công hai người kia. Hai tên đó ban đầu thì miễm cưỡng chống đỡ được nhưng không lâu sau thì phải chật vật tránh né. Hai vũ khí của bọn hấn hình như hàng dôm hay sao ấy. Cây đại đao thì bắt đầu có đường cong méo mó cùng các hố nhỏ do hỏa cầu tạo ra cùng những lỗ nhỏ li ti trên thân đao, nói chung thì nó đã biến dạng. Cây kiếm cũng đã có đường cong uyển chuyển cong dòng không còn hình dạng ban đầu như chữ s. Quần áo thì bị cháy xám đen lôm chôm lỗ trên người, đầu tóc rối bời, mặt mày nọ lem, ừm, khác nguyên bản ban đầu một trăm phần trăm.

Hỏa Tuyền cảm thấy nên kết thúc trò chơi trời hỏa cầu này rồi, hấn tập trung hỏa nguyên tố lại trên hai tay tạo ra hai hỏa cầu lớn rồi hợp chúng lại thành một hỏa cầu lớn hơn đánh lại hai tên đó. Hai tên kia thấy hỏa cầu bay lại thì cả người cứng ngắt lại dơ hai vũ khí không hình dạng ban đầu chuẩn bị chống đỡ. Khi hỏa cầu giao giữa hai người họ tạo ra tiếng nổ lớn, khói bay mù mịt tia lửa bay tứ tung. Sau khi khói bay tan đi tia lửa biến mất, thấy hai con người nằm thẳng cẳng ở đó trên người bốc ra làn khói bạc khả nghi lan ra không khí mùi thịt nướng, ừm, người nướng a !

Mạc Ưc Hàn có thể lại nói là người ra tay nhẹ nhàng nhất trong bốn người ở đây. Hấn dùng kiếm tấn công hai tên còn lại di chuyển thân pháp độc đáo có coi là thân pháp bí truyền của gia tộc hấn. Hấn dùng kiếm chém hai người đó với tốc độ cực nhanh mà hai tên đó không theo kịp. Một lát sau hai tên đó chật vật không thể tả, cả người toi tã run rẩy lao đao đứng chống đỡ, quần áo rách nát nhiều vết chém. Mạc Ưc Hàn gật đầu nhìn tựa như rất hài lòng thành quả của mình, nghĩ, cũng không tệ, không thua kém ba người kia. Mạc Ưc Hàn quyết định ra đòn cuối, dùng kiếm đập một phát thật mạnh lên đầu hai tên đó và hai tên đó ngã lăn nằm sòm sòi trên đất.

Nhưng trước khi tám tên đó xỉu đều nghĩ đến một câu: “ Chọc nhâm bọn ác quỷ, có thấy họ (đoàn người Nguyệt Băng) thì phải đi đường vòng. Tốt nhất tránh càng xa càng tốt ! ”

Đoàn người Nguyệt Băng giải quyết xong đám người phiền phức đó thì quảnh mặt làm ngơ bỏ đi mà chẳng có ai có can đảm đi tìm đoàn người Nguyệt Băng tìm ngược.

***** phân cách tuyến tới Kỳ Nguyên thành *****

Kỳ Nguyên thành không hổ là thiên đường của Luyện đan sư và Mục sư, cũng náo nhiệt không kém gì kinh thành, người người qua lại đông đúc náo nhiệt, đa số trên người họ tỏa ra hương được liệu thoang thoang như có như không. Ở Kỳ Nguyên thành nổi tiếng là đoàn kết, thân thiện cũng như mang thù dai, giá cả lại chỉ hơn phân nửa giá cả ở thành trì khác.

Ai đắc tội người ở đây đều không có kết cục tốt cả, không một luyện đan sư hay mục sư nào trên đại lục giúp đỡ. Vì đa số luyện đan sư, mục sư đều đi ra từ các thành trì này, kể cả đa số các dược liệu quý hiếm khác đều có khả năng từ nơi này ra. Dù là cọng cỏ bên lề đường cũng có thể cầm máu, là nơi nhiều luyện đan sư và mục sư lựa chọn ở, cũng là nơi nhiều người kiêng kỵ nhất, kể cả hoàng thất. Là một thành trì độc lập không phụ thuộc vào bất cứ nơi nào người nào.

Mỗi đại lục đều có một thành trì dành riêng cho luyện đan sư và mục sư như Hạ Huyền đại lục có Kỳ Nguyên thành, Lam Hạ đại lục có Thanh Nguyên thành, Hạ Huyền đại lục có Sinh Nguyên thành, Bích Hạ đại lục có Văn Nguyên thành. Đều là các thành trì độc lập cùng liên kết chặt chẽ với nhau và có thành chủ riêng.

Nhưng không ai biết là do ai tạo dựng lên chỉ biết gần trăm năm trước xuất hiện chỉ trong một đêm trên bốn đại lục. Từng có một quốc gia đã xuất quân tấn công một thành trì trong bốn thành trì nhưng họ không ngờ thành trì này chỉ có vài năm đã trở thành như một tiểu quốc gia. Người dân trong thành lúc đó đa số trẻ nhỏ và thiếu niên người già, họ là những người bị bỏ rơi, cô cút sống trên đời này, có nhiều thiếu niên trẻ nhỏ không cha không mẹ, hoặc bị gia tộc vứt đi sống không như một con người, cũng có những người tị nạn bị kẻ thù đuổi giết hay bị diệt tộc mà chạy tới nơi này nương nhờ. Cũng có những tội phạm chạy đến đây nhưng họ đều bị hãm oan, thân bắt do kỷ (*), họ phải chạy trốn khắp nơi hay bảo vệ người thân, bản thân họ.

(*) Thân bắt do kỷ: đại khái là bắt đắc dĩ, không làm không được, bị người khác ép buộc phải làm.

Có thể coi là thành trì hỗn tạp, nhưng cũng vì thân phận thấp hèn đó, cũng vì cuộc sống mới như một con người bình thường này, vì sự tự do không bị áp đặt này. Họ tuy không có thực lực cao, không cường đại như bao người. Nhưng họ có quyết tâm, có ý chí, có sự đoàn kết này. Họ đã đánh bại kẻ xâm lược này và tiêu diệt quốc gia có dã tâm muốn chiếm nơi ở mới của họ, khi đó quốc gia mà muốn chiếm thành trì độc lập mới đó, là Hòa Quốc. Lúc ấy Hòa Quốc có dã tâm vô cùng lớn, muốn thống nhất Hạ Huyền đại lục nhưng các quốc gia khác lại e ngại binh lực mạnh mẽ trong tay Hoà Quốc. Mà khi đó một thành trì mới được xây dựng lên không có binh quyền không có sức mạnh mà chống lại Hòa Quốc, họ dựa vào ý chí cùng quyết tâm và muốn bảo vệ thành trì này như căn nhà mới này cùng những đứa trẻ đáng thương đó. Ba thành trì khác đã trợ giúp cho thành trì này bằng khả năng của họ, họ đã chống trả tiêu diệt Hòa Quốc dùng một mối lửa đốt trụ vương cung Hòa Quốc.

Dù vậy, các quốc gia ở các đại lục khác cũng có dã tâm chiếm bốn thành trì nhưng đều thất bại dưới sự đoàn kết, tin tưởng lẫn nhau cùng ý chí quyết thắng mà dành thắng lợi. Kể từ đó mà các quốc gia hoàng thất đều kiêng kị bốn thành trì này.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: 16: Tử Liên Thảo (1)

Các nàng đi trên con đường lớn nhìn xung quanh chặc chặc lưỡi không ngừng, có thể xác định đây là thiên đường của luyện đan sư, mục sư, các nàng cũng muốn nhìn xem một chút nhưng họ cũng cần nghỉ ngơi cho suốt đường đi buổi sáng đầy trông gai trắc trở và phiền phức.

Đoàn người Nguyệt Băng chọn một khách sạn tốt nhất ở đây Dạ Mộc khách sạn, xung quanh được nhiều loại cây xanh được liệu, đặc biệt trước cửa lớn là có hai chậu cây trúc quân tử cao ba mét đặt hai bên, là loại cây mọc bụi thưa, góc có thân có nhiều rễ, bò dài, măng nhỏ màu vàng, cành nhánh mềm dẻo, tạo cho ta cảm giác thanh cao trang nhã dễ chịu vô cùng, cùng những loại cây hoa được liệu khác được treo lơ lửng trên lầu trên các khung cửa sổ hay trên bàn toả ra những hương thơm nhẹ nhàng thoả mái làm tinh thần tốt lên lại có thể xua tan mệt mỏi như hương thanh thảo, thảo thoa thảo, lam đình thảo, tinh hà thảo, ngọc hương thảo... tông màu chủ đạo ở đây là màu trắng và màu xanh lá, thanh nhã lịch sự, đơn thuần tinh khiết.

Các nàng kêu tiểu nhị thuê năm phòng thượng hạng chữ thiên, các nàng nghỉ ngơi cho đến giờ cơm chiều, nhưng đa phần là tu luyện, còn Nguyệt Băng nàng thì đi vào không gian giới chỉ màu lục bắt đầu luyện đan phương cấp 3 cho thuần thực và tìm hiểu luyện đan phương cấp 4 cho đột tấn chức kết tiếp. Còn Hồ Tiêu thì nằm kế bên tu luyện cho tới Hạ Nghi kêu lên ở bên ngoài:

" Tỷ tỷ, tới giờ cơm rồi. "

" Ta ra liền. " Nguyệt Băng nói vọng ra.

Cũng đúng lúc Hòa Tuyền cùng Mạc Úc Hàn bước ra khỏi phòng đi xuống ăn cơm. Thế là một đoàn năm người bước xuống cầu thang chọn chỗ ngồi góc khuất tránh đi sự chú ý của mọi người. Lát sau một tiểu nhị chạy tới nhiệt tình hỏi và nhìn chăm chăm Nguyệt Băng nói:

" Chư vị dùng gì ạ ? "

Thấy có người nhìn chăm chăm mình làm cho Nguyệt Băng một trận khó chịu nhíu chặt mày lại, Hàn Tuyết thấy vậy liền vội vàng đuổi người đi:

" Mang những món ngon nhất ra đây là được rồi. "

Tiểu nhị ập ừ đồng ý mà vẫn nhìn chăm chăm vào Nguyệt Băng, Hòa Tuyền thấy Nguyệt Băng chau mày càng chặt lại liền lên tiếng quát:

" Còn không nhanh đi !? "

Tiểu nhị nghe thấy tiếng gầm gừ của Hòa Tuyền liền co gò bỏ chạy còn không quên tiếc nuối quay đầu lại nhìn Nguyệt Băng lần nữa và " rầm " đụng đầu vào cột. (^•^)

Không lâu sau liền có một bàn thịnh soạn xuất hiện trước mặt các nàng, các nàng vừa ăn vừa nghe chuyện xung quanh, rất nhanh liền có một thông tin hữu ích lọt vào tai. Một vị chư sĩ mặc y phục tro (màu xám) bên hông là một bội kiếm có vẻ như là một kiếm sĩ, nói với người kế bên:

" Ta nghe nói tử liên thảo xuất hiện rồi đó ! "

" Ta cũng nghe thấy vậy, rất nhiều dòng binh đoàn, các gia tộc và cả hoàng thất cũng phái rất nhiều người đi tìm kiếm nha ! Hình như ở đây thì phải !? " Người kế bên mặc y phục nâu đỏ có cơ thể cường tráng trên bàn đặt cây thương dài hơn hai mét như là một chiến sĩ nói.

" Ở rừng Lam Mộc, ừ, rất nhiều người tranh giành lắm luôn. Nghe đâu trong Công hội Linh Đánh Thuê cũng thuộc loại cấp B đó ! " Người mặc y phục tro gật gù nói ầm ầm ra vẻ kích động.

Trong Công hội Linh Đánh Thuê có phân chia cấp bậc như cao nhất là cấp S, sau đó lần lượt là A, B, C, D, E, F.

F là cấp thấp nhất dễ dàng hoàn thành nhất mà cấp bậc càng cao càng nguy hiểm khó hoàn thành.

" Chắc chắn... Ta còn nghe nói có thể luyện thành đan dược tấn chức, còn có thể nâng cao sức chiến đấu nữa. Aiz ! Ta cũng muốn có một viên a ! " Người mặc y phục nâu đỏ cảm thán nói.

" Mơ mộng hảo huyền ! Người có biết cần luyện thành công đan dược cần luyện đan sư cấp mấy không ? Còn các dược liệu khác người có sao !? Giá trị trên trời đó!! Cho dù người bán hết tất cả những gì người có chưa chắc mua được !!! Chưa hết nó còn có thể cứu chữa người. Nhưng người có biết cần luyện đan sư cấp mấy mới luyện đan dược thành công không !? " Người mặc y phục tro tặc cho người mặc y phục nâu đỏ một gáo nước lạnh, nói một hơi làm cho người mặc y phục nâu đỏ á khẩu luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: 16: Tử Liên Thảo (2)

" Không biết. " Người y phục nâu đỏ thành thành thật thật lắc đầu không biết. Người y phục tro nhìn người y phục nâu đỏ tiếc nuối sắt không thể rèn thành thép, hảo tâm nói:

" Đan dược tấn chức cần luyện đan sư cấp 8, đan dược cứu người cần luyện đan sư cấp 9. "

" Ồ!? Sao lại cần luyện đan sư cấp 9 mới được? " Người y phục nâu đỏ mù mờ hỏi.

" Ngu! Cần luyện đan sư cấp 9 vì nó rất khó luyện thành, dược liệu phối hợp cũng rất quý hiếm. Đặc biệt là người còn hơi thở thì chỉ cần một viên thì chắc chắn người đó sẽ không chết được, còn giải được bách độc! " Người y phục tro mắt lấp lánh khi nói cái này.

" Wow...! Thật lợi hại a! Thật chỉ có thể nhìn không thể cầu! " Người y phục nâu đỏ chắc chắn cảm thán không ngừng.

" Haizzz... Nếu có một viên thì hay biết mấy. " Người y phục tro thở dài nói.

" Mơ mộng hảo huyền! Xem lại mình đi. " Người y phục nâu đỏ khinh bỉ đáp trả người y phục tro làm cho tên đó trợn mắt á khẩu không nói được gì.

Hàn Tuyết nghe thấy Tử Liên Thảo sắp chính thì quay đầu nhìn Nguyệt Băng tò mò hỏi:

" Tử Liên Thảo rất quý sao? "

Hạ Nghi cũng quay đầu nhìn chăm chăm Nguyệt Băng mong chờ trả lời.

Còn Nguyệt Băng thì nên làm gì thì làm đó, cứ tự nhiên như không có gì tao nhả dùng com coi như không nghe không thấy.

Hàn Tuyết thấy thế cũng không làm phiền Nguyệt Băng nữa, quay đầu sang nhìn Hoả Tuyền và Mạc Ưc Hàn với ánh long lanh lấp lánh, Hạ Nghi cũng vậy.

Mạc Ưc Hàn vốn là người khá lãnh nên không sao dưới cái nhìn mong đợi chăm chú của hai nàng. Không may cho Hoả Tuyền bị nhìn tới ón lạnh mồ hôi chảy ròng ròng, liền vội vàng giải thích:

" Tử Liên Thảo quả thật đúng là rất quý hiếm. Cây cũng như tên, là loại cây có màu tím khi chính sẽ phát ra ánh sáng tử kim, những chiếc lá được xếp theo hình xoắn ốc. Trăm năm thì nảy mầm, hai trăm năm thì ra lá, ba trăm năm thì trưởng thành. Có thể luyện dược tấn chức còn giúp nâng cao sức chiến đấu cao hơn người cùng cấp bậc hay dùng chữa thương cứu người còn có thể giải được bách độc nhưng cần luyện đan sư cấp 9. "

Hạ Nghi nghe vậy thì thấp giọng nói một câu:

" Đúng là rất quý a! "

Mọi người thì im lặng đến thất thường nhìn Hạ Nghi lặng lẽ xuất hiện ba gạch đen, nói:

" Hạ Nghi a! Muội thật là...! Nếu nó không quý thì cần gì đến mấy trăm năm trưởng thành, nhiều người ta tranh người đoạt đến sức đầu mề trán cơ chứ!? Muội lên suy đi nghĩ lại đi! "

Họ cũng chỉ dám nghĩ trong lòng mà không dám nói ra sợ đá kích nàng. Vậy mà còn có người háo hức nhìn Nguyệt Băng nói:

" Tỷ tỷ, muội muốn xem! Đi xem đi! "

" Tỷ tỷ đi nhìn xem một chút đi nha!? " Hàn Tuyết cũng chen vô năn nỉ i oi.

Hoả Tuyền và Mạc Ưc Hàn thì chả nói gì nhưng thật ra cũng rất muốn đi nhìn xem xem Tử Liên Thảo trăm năm mới xuất hiện kia một chút. Nhưng cũng trong đoàn này ai có quyền quyết định đi hay không đi nên nhìn Nguyệt Băng bằng ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Dưới cái nhìn tràn đầy nóng bỏng mong chờ như chờ đợi người mình yêu đồng ý vậy. Dù là ai đi chăng nữa cũng sẽ mất tự nhiên nhưng rất tiếc tới lần này tới lần khác lại là Băng Phong Nguyệt Băng nàng.

Trong cái nhìn mao cốt thùng tiền (*) mà Nguyệt Băng cứ dửng dưng duy trì tư thái tự nhiên dùng com cho tới khi trên bàn chỉ còn một nửa mà những ai kia chưa ăn được gì, rồi lại ung dung lấy cái khăn tay trong không gian giới chỉ ra, rồi lại nhẹ nhàng lau miệng, rồi mới liếc nhìn những ai kia phun ra một

câu:

Mao cốt thùng tiên (*): gọn tóc gậy.

" Sao còn chưa ăn? "

Chỉ trong nháy mắt đó năm người Hoả Tuyền như bị sét đánh ngang tai hoá đá tại chỗ há hốc mồm nhìn cái người này giờ ngồi ăn ngon miệng kia cùng sự chờ mong câu trả lời nhưng trong sự chờ đợi quên ăn đó lại đổi một câu " Sao còn chưa ăn? " thật làm cho người ta xung huyết não mà.

Hạ Nghi mếu máo nói:

" Tỷ này giờ có nghe bọn muội nói gì không? "

Nguyệt Băng khó hiểu nhìn mọi người hỏi:

" Chuyện gì? "

Mọi người té ghế, kể cả cái người mặt than như Mạc Úc Hàn cũng nhin không được cứ co giật liên tục không thôi.

Nguyệt Băng thấy biểu cảm của mọi người như thế, đặc biệt là cái tên mặt than kia mà trong lòng nhin không được nhếch khéo môi lên, nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ ngạc nhiên như phát hiện thiên hạ hồng vũ nói:

" Úc Hàn người sao vậy? Mặt cứ giật giật hoài thế!? Đang luyện võ kĩ gì à? "

Lần này thì mọi người muốn đập đầu vào tường chỉ ngất đi luôn cho rồi. Cứ như thế này không học mới là chuyện lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: 16: Tử Liên Thảo (3)

Thiên hạ hồng vũ: chuyện lạ, chuyện hiếm thấy.

" Úc Hàn người sao vậy? Mặt cứ giật giật hoài thế!? Đang luyện võ kĩ gì à? "

Lần này thì mọi người muốn đập đầu vào tường chỉ ngất đi luôn cho rồi. Cứ như thế này không học mới là chuyện lạ.

Hoả Tuyền ho nhẹ vài tiếng cười gượng còn khó coi hơn là khóc nói:

" Họ hỏi người có muốn đi xem Tử Liên Thảo không? "

Nguyệt Băng gật gù gù à một tiếng như đã hiểu nhìn họ nói:

" Muốn nhìn? "

Đồng loạt cái gật đầu như gà mổ thóc của mọi người đáp lại. Nếu không trả lời nhanh không biết Nguyệt Băng nàng sẽ nói thêm câu nào làm họ tức chết tại chỗ thì sao.

Nguyệt Băng lại nhếch môi tạo một đường cong xinh làm ai nhìn vào cũng phải si mê, đắm chìm vào trong cái nụ cười của mỹ nhân, nàng nhẹ nhàng nói một câu:

" Vậy thì đi xem một chút đi. "

Sáng ngày hôm sau đoàn người Nguyệt Băng lại lên đường, xuất phát hướng đến rừng Lam Mộc.

Trên đường đi họ thấy không ít dăng binh đoàn, có các đại gia tộc hay hoàng thất, có nhân sĩ trên đại lục, Lính đánh thuê hay gọi là mạo hiểm giả. Họ tiến đến đây đều cùng chung mục đích là Tử Liên Thảo. Đoàn người Nguyệt Băng đi càng sâu thì người xung quanh càng nhiều, những người đó đều có chỗ đứng riêng, họ là người có quyền có thực lực có thể gây sóng tạo mưa, có thể là người của các gia tộc lớn nhỏ hay công hội công đoàn làm người người e ngại hoặc người không có thân phận gì chỉ có thể đứng phía sau hay theo một nhóm người nào đó.

Nhưng không hay đoàn người Nguyệt Băng lại không e ngại mấy chuyện đó mà cứ bước thẳng đi về phía trước.

Mà trong đó Nguyệt Băng, Hạ Nghi, Mộ Hàn Tuyết là người thế gia lớn nhất nhì trong thất đại thế gia trên Tử đại lục. Hai người Hoả Tuyền và Mạc Úc

Hàn lại là người của gia tộc lãnh đời.

Phía trước là vách núi cao vạn trượng, có thể nói là một vách núi bằng phẳng, khó mà leo lên lại dễ đi xuống (là nhảy xuống đó -.-").

Trên vách núi đó, chỉ có vài ngọn đá nhô ra vài cọng cỏ mọc ra, nhưng không hay Từ Liên Thảo lại mọc gần phía trên vách núi đó.

Dù người có thực lực cao hay có thể đi lên mà không cần thận có thể té xuống thì cốt vô tồn, có thể xác định được độ cao củ vách núi có bao nhiêu là nguy hiểm lại có thêm thần thú canh chừng nữa, đã nguy hiểm lại càng nguy hiểm. Nhưng có thể cười thú sùng phi hành lên, mà có điều phải có điều kiện tiên quyết là không sợ con thần thú kia. (^0^)

(*) Thi cốt vô tồn: thịt nát xương tan.

****•Chú thích•****

_ Dong binh đoàn: là một phần nhỏ trong Công hội Lãnh Đánh Thuê khác với các đoàn đội và mạo hiểm giả đơn lẻ.

_ Mạo hiểm giả có thể là một đoàn đội gồm từ hai người trở lên cũng có thể là một người.

_ Mạo hiểm giả có thể nhận các nhiệm vụ từ cấp C đến cấp S hay nhiệm vụ ám sát, mà nhiệm vụ ám sát sẽ có nguy hiểm lớn đến tính mạng, những người bị uỷ thác ám sát thường là người của các gia tộc lớn hay trong hoàng thất và những người có thực lực cao.

_ Dong binh đoàn lại khác xa với mạo hiểm giả rất lớn.

_ Trong dong binh đoàn được chia làm năm cấp bậc:

+ Sơ nhập có một sao.

+ Sơ cấp có hai sao.

+ Sơ trung có ba sao.

+ Trung cấp có bốn sao.

+ Cao cấp có năm sao.

_ Quy định của một dong binh đoàn phải có từ bảy người trở lên mới được tính là một dong binh đoàn hoặc một đại dong binh đoàn gồm có hơn trăm người hay ngàn người.

_ Họ có lãnh địa riêng, nơi cung cấp sản lượng riêng như dược liệu, khoáng thạch được khảm vào vũ khí hay hấp thụ, họ có thể nhận nhiệm vụ từ cấp F đến cấp S nhưng không có nhận nhiệm vụ ám sát hay cướp bóc. Nếu có, đó là hắc dong binh đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: 17: Khôi Băng Hay Núi Lửa (1)

Trong lúc chờ đợi Từ Liên Thảo trưởng thành thì họ cũng không quên quan sát xung quanh. Xung quanh không ít người của gia tộc hay công hội công đoàn cũng không thiếu người cú hoàng thất càng không ít cao thủ, quả thật được mở rộng tầm mắt.

Trong đó có một nhóm người làm cho nàng phải chú ý đến, đặc biệt là người mặc hồng y hoa lệ nổi bật trong đám người, có mái tóc đỏ như ngọn lửa, tuấn nham có phần tương tự Hỏa Tuyền, có phần tà khí yêu mị nhưng lại thiếu phần trầm tính quyết đoán của Hỏa Tuyền, không ai khác là nhị thiếu gia Hỏa gia Hỏa Ngạn Kỳ. Kế bên là một lão nhân mặc y phục tím sẫm có hoa văn màu đỏ, dung nhan khoảng năm mươi ngoài, ánh mắt có vài phần sắc bén quyết liệt cũng không thiếu phần cương nghị của một bậc trưởng bối, có thể coi là một người cương trực.

Theo Nguyệt Băng đoán là người có địa vị cao trong Hỏa gia hay nói cách khác là theo giám sát Hỏa Ngạn Kỳ và cũng vì Từ Liên Thảo. Ai đến đây mà không vì nó chứ !?

Nguyệt Băng lại sang một hướng khác, thấy một đoàn người mặc y phục tầm thường nhưng lại không che hết khí thế không tầm thường kia của họ hay là người đứng đầu đám người, hẳn có khí thế vương giả từ tận trong xương tủy ra.

Hắn có một khí phách hiên ngang凛凛 cũng có một phần ngạo nghễ, thực lực lại không kém những người xung quanh, tuấn nham lạnh lùng cương quyết lại ẩn lộ sát khí cùng hàn khí xung quanh thân làm người khác không dám lại gần.

Hắn như cảm thấy có người nhìn mình, thì quay đầu nhìn người can đảm nhìn hắn lại không sợ khí tức lạnh băng của hắn. Là một thiếu nữ mảnh khảnh, da trắng như tuyết, môi anh đào đỏ hồng ướt át, sống mũi cao thẳng tắp phù hợp với khung mặt xinh đẹp như thiên tiên đó cùng đôi con ngươi nâu đỏ lại ẩn chứa sắc tím cùng mái tóc bồng bềnh buộc lỏng lẻo tung bay trong gió mang sắc màu tím bạc như muốn hòa nguyện vào thiên cũng làm nổi bật nó lên (do gia tộc có đặc điểm chung mắt tím hay tóc tím có thể là cả hai, Nguyệt Băng có màu nâu đỏ mang từ quang và tóc tím bạc là do phụ thân nàng), có thể nói là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, tuy mới khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Các làm hắn chú ý hơn là ánh mắt nàng nhìn hắn không phải si mê, ái mộ mà là tò mò cùng thương thức.

Hắn như có như không nhếch môi lên quay đầu lại nhìn Từ Liên Thảo, nhưng hắn cũng không quên nhìn nhưng người kẻ bên nàng, một thiếu nữ điềm đạm đáng yêu có vài phần non nớt, một thiếu nữ quyền rũ phong tình lại ẩn lộ tài trí thông minh, một thiếu niên cả phất cả lơ có vài phần tùy ý lại không cẩn thận mà lộ ra vài phần sắc bén quyết đoán, một thiếu niên trầm tĩnh lạnh lùng xung quanh ẩn lộ sát khí mãnh liệt có thể thấy là người luôn chiến đấu trong nguy hiểm.

Một đoàn người mỗi người một tính cách nếu đứng chung một chỗ sẽ làm người ta thấy không hợp nhưng đoàn người này lại làm người ta thấy hài hòa một cách kì lạ, thực lực lại không thấp. Đặc biệt là thiếu nữ có đôi con ngươi nâu đỏ ẩn chứa từ quang kia không có huyền lực dao động. Nếu vậy chỉ có hai khả năng, một là thực lực cao hơn hắn, hai là không có huyền lực nhưng việc này không có khả năng! Trong đám người đó họ có thể coi là thiên tài hiếm thấy làm sao lại chấp nhận một phế vật đi chung lại đứng trước bọ họ, vậy chỉ có một là khả năng thực lực sâu không lường được. Đúng là một đoàn người thú vị.

.....

Không lâu sau, Từ Liên Thảo phát ra ánh sáng tím mạnh mẽ, còn đám người phía dưới thì nhoi nhoi hết cả lên, gấp rút lấy vũ khí gọi thú sủng ra chuẩn bị cho cuộc tranh giành này. Vì thế rất dễ nhận ra có một đoàn người năm người mắt to tròng mắt nhỏ nhìn đám người nhao nhao lấy vũ khí kêu thú sủng ra, kẻ cả khối băng kia cũng ngạc nhiên vì đoàn người Nguyệt Băng. Thâm nghĩ đoàn người đó không lẽ đến xem náo nhiệt?

Chuyện đó thì chắc không rồi! Nguyệt Băng bất động là vì không biết có thuần hóa con thuần thú cho Hạ Nghi hay Hàn Tuyết hay không?

Hạ Nghi tròn to mắt nhìn mấy người thiếu điều xúc động nhảy lên nhưng lại e ngại con thần thú kia và đám người xung quanh.

Hàn Tuyết đứng sau Nguyệt Băng mang vẻ mặt xem kịch vui. Hỏa Tuyền dựa cây khoang tay lại cười như có như không nhìn đoàn người Hỏa gia làm thế nào đối kháng đám người xung quanh lại lấy được Từ Liên Thảo.

Mạc Úc Hàn đã lạnh càng lạnh hơn liếc nhìn như có như không đoàn người Hỏa gia như không liên quan tới bản thân mình rồi nhìn Từ Liên Thảo, thật ra nhiệm vụ phải là của thiếu chủ của hắn, chỉ vì thiếu chủ muốn lên đường sớm quan sát tình hình thuận lợi cho việc lấy Từ Liên Thảo nhưng không ngờ lại bị nhị thiếu gia ám toán sau lưng, không nhanh không chậm tin tức thiếu chủ bị ám sát bị lộ ra ngoài không rõ sống chết, nhiệm vụ mới lọt vào tay nhị thiếu gia xảo quyệt kia.

Thật ra hắn đoán cũng biết ai tung ra cái loại tin tức này rồi? Rõ ràng thiếu chủ hắn còn sống tốt thế kia, có thể đi lại thế kia, có thể ăn có thể nói thế kia, lại nói không rõ sống chết là như thế nào!? Chẳng lẽ thiếu chủ hắn nằm liệt giường hôn mê mười bữa nửa tháng thì hãy nói như vậy chứ!? Thật tức mà!!!

Nếu để Hạ Nghi nghe thấy chắc còn nói thêm là bị ma thú hay bị cường địch tấn công không rõ sống chết hoặc có thể là bị yêu thú nào đó ăn thịt cũng hay nhỉ? Còn Thiếu chủ Hỏa Tuyền của hắn nghe thấy chắc hộc máu hôn mê tại chỗ luôn!

.....

Nguyệt Băng còn đang lo lắng đêm chiều nên có làm hay không thì cảm thấy tay áo bị ai đó giật giật, quay đầu lại nhìn thấy Hạ Nghi nhìn nàng bằng cặp mắt to tròn nói:

"Tỷ tỷ, con thần thú kia là thần thú gì ạ? Thật lấp lánh!" (do phản xạ ánh sáng qua các miếng băng tạo ra ánh sáng lấp lánh vô cùng đẹp)

"Băng Linh Huyền Diệu thần thú cấp 1." Nguyệt Băng liếc nhìn Hạ Nghi một cái nhẹ nhàng nói ra một câu làm cho người khác run sợ.

Thần thú cấp 1 = Ma pháp sĩ vu = Tôn kiểm sư = Chiến sĩ vương cấp 1 - 3 (cấp 3 - 4 mới đánh bại được nó nếu là thần thú biến dị chỉ đánh ngang tay, cấp 1 - 2 chỉ chặt vật đánh ngang không may sẽ no đòn với nó xui hơn sẽ gặp ông bà tổ tiên luôn :"))

Tuy Nguyệt Băng nói khề nhưng ở đây ai ai không phải cao thủ chứ, nên họ nghe rất rõ, cũng làm cho lòng người nguội lạnh, cũng có nghi ngờ không tin nhưng bọn họ lựa chọn tin còn hơn không tin! Lỡ là thật thì mất mạng như chơi! Người ở đây chẳng ai yếu ai mạnh, có quyền và thực lực nhưng mất mạng thì cần mất cái đó làm gì!?

Còn cái con thần thú tước lược trên không trung là cái con thần thú gì cấp mấy, chả mấy ai biết cho dù biết họ cũng không nói ra, nhưng lại kiêng kị đoàn người Nguyệt Băng hơn! Họ cảm thấy đám người đó không thể đặc tội đến...!

"Gào Gào..." Một tiếng kêu lớn cũng như lời cảnh báo và cũng chứng minh rõ thực lực của con thần thú kia. Làm cho những người thực lực thấp chỉ muốn bỏ chạy mất tái đi.

Nguyệt Băng cũng chẳng mấy quan tâm đến họ và con chim băng nào đó nhưng lại không nghĩ tới khối băng kia tự nhiên lại tin nàng ra lệnh cho thuộc hạ cẩn thận. Thật là có ý tứ a!

Nguyệt Băng nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên làm cho người người điên đảo mê mẩn vì nàng lại nhẹ nhàng có phần ý cười như có như không nói không lớn không nhỏ đủ cho tất cả những người ở đây nghe thấy:

"Hạ Nghi, muội muốn nó làm thú sủng cho riêng muội không!?"

"Muốn a! Muội muốn! Nó thật đẹp nha!" Hạ Nghi không chút nghi ngờ nghĩ ngợi nào liền gật đầu đồng ý làm cho Hỏa Tuyền và Mạc Úc Hàn ngạc nhiên không thể tin được trọn to mắt nhìn Hạ Nghi lại muốn đẩy Nguyệt Băng vào chỗ chết, còn Hàn Tuyết thì bình tĩnh vô cùng cũng không quên cho cái liếc mắt xem thường làm cho Hỏa Tuyền cùng Mạc Úc Hàn phải xấu hổ gãi đầu gãi tai. Hàn Tuyết xỉ mũi coi thường, nghĩ sao tiểu thư của họ lại yếu đuối như thế, tiểu thư luôn làm việc nắm chắc phần thắng trong tay, cho nên Hàn Tuyết mới không lo lắng như vậy. (Tuy ngoài miệng kêu là tỷ tỷ nhưng trong tâm của Hạ Nghi và Hàn Tuyết coi Nguyệt Băng là tiểu thư.)

Mà Hỏa Tuyền và Mạc Úc Hàn nghĩ cũng phải thôi! Vì họ chưa từng thấy nàng ra tay lần nào, không rõ thực lực thâm sâu bao nhiêu! Chỉ vì Nguyệt Băng nàng luôn luôn đứng ở ngoài nhìn họ (ý chỉ đám người Hạ Nghi) ra tay, khi xong thì đứng ra dọn dẹp và giải quyết các mối phiền phức rắc rối do họ tạo ra, ngoài ra nàng luôn ở trong lầu và tu luyện. ("hai mắt long lanh" ta cũng muốn có một người như vậy theo bên cạnh a!)

Nhưng mà mạnh tới đâu thì Băng Linh Huyền Diệu cũng là thần thú đó! Là thần thú cấp 1! Tương đương với Ma pháp sĩ vu cấp 2 - 3 đó! Mà nhưng người cấp bậc đó lại ít vô cùng cấp càng cao thì ít đến đáng thương, xung quanh đây cũng không có ai cấp bậc đó! Cao nhất là Đại pháp sư cấp 7 thôi! Nói chi là bất làm thú sủng, lại là thần thú thú hộ thì lại khác, và là một trong các yêu thú thập hệ thì càng khác!

"Được!" Nguyệt Băng chỉ nhẹ nhàng nói một chữ rồi nhìn lên phía trên.

*** Chú thích ***

_ Yêu thú trong thập hệ là mười loại ma thú khác nhau mang theo nguyên tố khác nhau, nó tượng trưng cho hệ đó như Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Băng, Quang, Âm.

_ Mười ma thú đó sẽ là vương trong thập hệ, những ma thú bình thường phải cuối đầu xưng thần.

_ Những ma thú đó sẽ không có đối thủ cùng hệ với nó và luôn có một kỹ năng tiềm tàng mà khi chúng được kích phát ra. Ví dụ như Mộ Hàn Tuyết có kỹ năng được kích phát là định thân thuật do Nguyệt Băng huấn luyện mà kích phát ra.

_ Ở đây Băng Linh Huyền Diệu mà Nguyệt Băng muốn thu phục có một phần huyết thống của băng vương, chưa hoàn toàn là một băng vương chỉ mạnh hơn các yêu thú hệ băng bình thường, còn có kỹ năng tiềm tàng hay không thì phải dựa vào nó

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: 17: Khôi Băng Hạo Núi Lửa (2)

Những người nghe được cuộc đối thoại của các nàng thì ngạc nhiên kinh sợ cũng có kinh thường cười nhạo không tin. Cho rằng các nàng chỉ quá kiêu ngạo do được gia tộc cung chiêu sủng ái sinh hư mà không biết phân biệt mạnh yếu. Nhưng lại làm cho Nguyệt Băng ngạc nhiên là cái khôi băng kia lại tin nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt tôn cùng đánh giá, nghiêm túc, aizz, thật đúng là có ý tứ nha~!

Khôi băng kia thấy Nguyệt Băng nhìn mình câu môi cười thì gật đầu như chào hỏi.

Nguyệt Băng nhìn lên phía trên sử dụng Túng Minh Phong, một bộ thân pháp kì lạ mà nàng học được trong vũ kĩ đường trong không gian giới chỉ, nàng nhảy lên cao chỉ trong nháy mắt chỉ để lại tàn ảnh dưới cái nhìn đầy ngạc nhiên của mọi người xung quanh.

Chớp mắt nàng đã đứng trước mặt Băng Linh Huyền Diệu.

Băng Linh Huyền Diệu (nó) thấy có người cả gan xâm phạm vào nơi mình thú hộ thì chuẩn bị sẵn sàng cho hấn thành nhím băng rồi, nhưng kì dị thay là, nó không cảm thấy huyền lực dao động lại thêm bộ thân pháp quỷ dị chỉ trong chớp mắt đã nhẹ nhàng đứng trước mặt nó.

Nó biết nó hiểu nó gặp phải kẻ định cường đại rồi, ừm, thì... nó muốn chạy trốn nha~! Nhưng nó cảm nhận được người đến là vì nó, không còn cách nào khác là nó phải chiến đấu.

Chỉ trong nháy mắt Băng Linh Huyền Diệu đã ra hơn năm chiêu mạnh nhất mà không thể đụng vào góc áo của người đó, càng làm nó gấp gấp hơn, lại ra thêm năm chiêu mạnh khác nhưng người đó lại nhẹ nhàng tránh thoát, làm nó nản chí chờ chết lại không có cách nào khác. Nhưng lại không thể làm vậy vì nó là thần thú. Càng làm nó bối rối hơn, ra chiêu loạn xạ cả lên lại đâm người phía dưới chạy đông trốn tây thoát khỏi những khôi băng của Băng Linh Huyền Diệu, cái này, cũng có một phần là do Nguyệt Băng không chịu tạo kết giới có ý cho bọn nếm thử mùi vị chạy qua chạy lại khi dám nhỏ giọng bàn luận nàng này nọ.

Nhưng Băng Linh Huyền Diệu nó còn muốn khóc hơn cơ, cái kẻ biến thái này muốn làm gì thì làm luôn đi cho rồi lại tránh tránh né né, nó không muốn tấn công khi không có hi vọng, nhưng nó còn có một bậc uy nghiêm của thần thú nữa nên nó cứ ra chiều loạn xạ lên.

Trong khi Băng Linh Huyền Diệu còn đang rối loạn không biết làm sao thì Nguyệt Băng lại tưởng nó nổi giận sắp ra sát chiêu thì nàng liền tung ra hỏa to lớn màu tím đen một trong sáu ngọn lửa mà nàng có thể điều khiển nhưng nàng không nó là một trong nhị hỏa vương đánh về Băng Linh Huyền Diệu (ngọn lửa màu đỏ, lam, cam, tím sẫm, tím đen, tím bạc.)

Băng Linh Huyền Diệu thấy nàng đã ra tay thì trong lòng nổi lên sự sợ hãi không thành lời vì hỏa cầu kia, hỏa cầu tím đen, tuy người khác không biết nhưng không có nghĩa nó không biết ý nghĩa của nó, nó đã tổ tiên kể lại, ngọn lửa màu tím đen có hủy diệt cực mạnh tiêu diệt được cả linh hồn của người khác kể cả yêu thú hay nói đúng hơn là ngọn lửa địa ngục.

Không nghĩ tới nàng lại sở hữu được ngọn lửa đó, ra tay khoảng chút lưu tình, lại cường điệu như vậy.

Băng Linh Huyền Diệu nhắm mắt lại chờ đợi cái chết đến với nó. Nhưng sao nó lại không cảm thấy đau đớn nhỉ mà lại cảm thấy nóng bức thế này ? Hay linh hồn nó đang bị cắn nuốt nên cảm thấy nóng thế này ?

Trong khi Băng Linh Huyền Diệu còn đang đắm chìm vào suy nghĩ riêng của mình thì nghe thấy tiếng nói lạnh nhạt của Nguyệt Băng:

" Đi theo ta hoặc chết ? Người chọn... ? "

Băng Linh Huyền Diệu nghe vậy thì mạnh mẽ mở mắt ra sững sờ nhìn hỏa cầu không lồ đang giam cầm nó, còn nàng nhàn nhã dựa vào hỏa cầu nhàn nhạt nhìn nó, Băng Linh Huyền Diệu cố gắng kìm chế xúc động lại nhưng vẫn trong giọng nói run run hỏi:

" Người nói gì ? "

" Người theo ta hay muốn chết dưới nó ? " Nguyệt Băng lạnh nhạt lặp lại, rồi lại mở lòng bàn tay ra, xuất hiện một hỏa cầu tím đen. Băng Linh Huyền Diệu thấy vậy liền gạt đầu lia lịa đồng ý, không quên thâm bổ sung một câu vô lại. (Băng Băng: đây gọi là uy hiếp trắng trợn nè mọi người ￣.￣)

Nguyệt Băng nhếch môi nói một cái " tốt " một tiếng, rồi thu lại hỏa diễm thả Băng Linh Huyền Diệu ra.

Khi Băng Linh Huyền Diệu được thả ra liền bay lên vách núi nhỏ Từ Liên Thảo lấy lòng Nguyệt Băng. ˊv

Nguyệt Băng thấy vậy liền cười khẽ một tiếng, ngắm nghía con thần thú này rất thú vị có chút ngây ngô rất hợp với Hạ Nghi của nàng.

Dưới cái nhìn kinh sợ của mọi người, Nguyệt Băng cầm Từ Liên Thảo ngồi lên Băng Linh Huyền Diệu bay xuống.

Từ lúc Băng Linh Huyền Diệu và Nguyệt Băng giao chiến thì họ đã sợ hãi trong lòng rồi. Họ nhìn hai người đánh nhau kịch liệt, không đúng, là một người công kích một người điều luyện né tránh công kích, người bình thường nhìn nàng thì nghĩ nàng chạy đông trốn tây nhưng cao thủ như bọn hắn thực lực cao như bọn hắn thì nhìn thấy rất rõ ràng.

Thiếu nữ kia linh hoạt né tránh công kích của Băng Linh Huyền Diệu, mà Băng Linh Huyền Diệu chả may công kích trúng dù chỉ là góc áo cũng không đụng đến. Mà Băng Linh Huyền Diệu lại cứ bị thiếu nữ đó dùng một chiêu giam cầm lại mà phản đòn tránh né gì, lại nhắm mắt khi nhìn hỏa diễm của nàng như thể đón trước mình sẽ chết không thể nghi ngờ. Nhưng khi Băng Linh Huyền Diệu mở mắt lại ngạc nhiên sững sờ, là Băng Linh Huyền Diệu đã gặp một cường địch mạnh mẽ không có khả năng chống trả hay trốn thoát gì mà chỉ có khoang tay chịu chết.

Giờ đây họ đã hiểu những lời đó là thật không phải giả, càng nhiều hơn là tôn kính sùng bái cũng có chút sợ hãi, đây là cường giả vi tôn, lấy sức mạnh thực lực bản thân mà chứng tỏ, đôi lấy sự kính nể của mọi người trên đại lục này.

Nguyệt Băng đi lại đoàn người của mình mỉm cười, đám người Hỏa Tuyền cũng mỉm cười đáp lại. Đúng ! Hỏa Tuyền hẳn giờ đã hiểu và rõ ràng hai nhười các nàng lại tin tưởng, ý lại nàng (Nguyệt Băng) vô điều kiện như vậy. Bởi vì Nguyệt Băng nàng đủ tư cách đó, nàng cường đại (mạnh mẽ), nàng thông minh xinh đẹp quyết đoán và luôn tự tin. Từ lúc hắn gặp nàng tới lúc nàng giao chiến với Băng Linh Huyền Diệu, hẳn đã tại sao lại đồng ý đi theo nàng rồi. Nguyệt Băng đi lại trước mặt Hạ Nghi nói:

" Muội kí khế ước thú đi ! "

" Hà ! ? " Hạ Nghi kinh ngạc sững sờ nhìn Nguyệt Băng không thể tin. Tỷ ấy quả thật đưa Băng Linh Huyền Diệu cho nàng. Ai lại không muốn thú sùng cường đại chứ ? Thế nhưng tỷ ấy lại đồng ý chỉ vì câu nói vui đùa của nàng. Hạ Nghi hai mắt rung rung nhìn Nguyệt Băng hỏi:

" Thật... thật sao tỷ ? "

Nguyệt Băng gật đầu nhẹ một cái rồi lặp lại lần nữa:

" Kí khế ước nhanh đi. "

Hạ Nghi nghe vậy liền nhào vào lòng Nguyệt Băng lặng lẽ rơi lệ. Nguyệt Băng ôn nhu cười vuốt nhẹ lưng nàng, thúc giục nàng nhanh đi kí khế ước. Hạ Nghi lau chùi nước mắt lên áo Nguyệt Băng rồi lặng lẽ le lưỡi, nhanh chóng kí khế ước thú với Băng Linh Huyền Diệu.

Nguyệt Băng bắt đầu cười nhìn hành động của nàng, đám người kia cũng ho nhẹ cười cười nhìn Hạ Nghi.

Nhưng mà mọi người kinh ngạc nhìn Hạ Nghi thế nhưng lại kị khế ước bình đẳng mà không phải khế ước chủ tớ, kết ước bình đẳng dễ phản hệ khi gặp nguy hiểm có thể sẽ bị ma thú của mình cắn trả giết chết người khế ước giải trừ khế ước hay sẽ không nghe lời người khế ước, khế ước sinh tử là loại khế ước thường gặp, khi gặp nguy hiểm thì phải liều mạng đánh trả nếu để người khế ước chết thì ma thú khế ước cũng sẽ chết.

Nhưng đoàn người Nguyệt Băng lại mỉm cười vui vẻ. Đúng ! Đoàn người Nguyệt Băng họ mỉm cười không lo lắng gì, họ không bao giờ phân biệt giai cấp chủ tớ người hầu gì cả, kẻ mạnh người yếu là bình đẳng, chỉ cần họ có trái tim có tình cảm dù là thú đi chăng nữa họ đều có quyền bình đẳng không cần tới sự phân biệt mạnh yếu, bản cùng phú quý hay không quyền không thế cũng không phân biệt, như vậy mới có sự tín nhiệm, sự tin tưởng lẫn nhau mới có thể trong lúc nguy hiểm có thể giao lưng cho nhau, cùng nhau vượt qua nguy nan khó khăn đó và đó mới chính là họ đám người Nguyệt Băng cũng là những người mang thù dai.

Cái này, là do Nguyệt Băng dạy Hạ Nghi, Hàn Tuyết nên Hạ Nghi mới có hành động như vậy, Hỏa Tuyền và Mạc Ưc Hàn thì được nghe hai người các nàng nói lại nên cũng mỉm cười nhìn Hạ Nghi.

Trong lúc Hạ Nghi đang vui sướng khi có thú sủng cường đại lại xinh đẹp thì có một đoàn đi đến, là đoàn người của khối băng kia.

Trong khi những người khác không rõ chuyện gì nhưng Nguyệt Băng lại hiểu rõ chuyện gì, họ đến là vì Tử Liên Thảo trong tay nàng và nàng đã quăng Tử Liên Thảo vào không gian giới chỉ lục sắc cho Điện Điện tròn (Điện Điện là cây yêu thụ tu luyện hóa hình thành tiểu cô nương khoảng mười năm tuổi trong đám ma thú trong không gian giới chỉ, mà ở tứ đại lục hầu như không có yêu thụ nào cả, mà Điện Điện lại yêu thích được liệu cũng hiểu rõ về nó vô cùng nên bị nàng quăng vào được điện để chăm sóc được liệu luôn.)

Nguyệt Băng lạnh lùng nói với đám người tới:

" Chuyện gì ? "

Một tên thuộc hạ của khối băng nhìn thấy thái độ dung túng của Nguyệt Băng thì định đi lên diễn một màn công phu nước miếng nhưng bị khối băng ngăn lại chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Nguyệt Băng.

Khối băng đi lên nhìn Nguyệt Băng lạnh nhạt nói:

" Tại hạ Lam Đăng Phi. "

" Thì sao ? " Nguyệt Băng nhướn mi hỏi.

" Khụ khụ.... Vị tiểu thư đây có thể bán Tử Liên Thảo cho ta được không ? " Lam Đăng Phi bị hỏi ngược lại có chút sững sờ lại hơn xấu hổ nhưng nhanh chóng bị đánh bay đi tới đâu khi nhớ tới lại nhiệm vụ tại sao hấn tới đây.

" Liên quan tới ta ? " Nguyệt Băng nhếch môi đậm bạc hỏi lại Lam Đăng Phi.

" Tại hạ cần dùng nó. " Lam Đăng Phi bị Nguyệt Băng bị hỏi lại thì chỉ muốn hét lớn lên nói: " Nó liên quan tới ta được không !? Được không !? Có được không !? Ha !?? " Nhưng hấn chỉ dám nghĩ chứ không dám nói, ai kêu người cầm quyền chủ động chứ.

" Ngươi nghĩ ta sẽ đưa sau ? " Nguyệt Băng cười nhạt hỏi Lam Đăng Phi.

Còn đám người đằng sau nàng thì run rẩy lợi hại, đám người Hỏa Tuyền cực lực kìm nén ý muốn cười nhưng lại không dám cười khi Nguyệt Băng nổi hứng chinh người. Bọn họ (đám người Hỏa Tuyền) không dám phá cảm hứng của nàng nếu không người bị chinh đến thâm thương sẽ là bọn họ. Aizz ! Nhịn cười ! Ráng nhịn a nhịn ! Ta nhịn ! Ta nhịn ! Nhịn đến nội thương luôn rồi a !

" Khụ khụ... Ta nghĩ tiểu thư sẽ không làm như vậy. " Lam Đăng Phi nói xong mặt có chút biến hóa khó coi hơn trước. Còn đám thuộc hạ đằng sau thì mất nổi lửa sắc mũi thuốc súng rồi. Nguyệt Băng nhìn mà thật vui vẻ !

" Thế à !?? " Nguyệt Băng kéo dài chữ à ra hỏi Lam Đăng Phi, làm cho Lam Đăng Phi muốn bốc khói phun lửa luôn rồi.

" Vậy phải dùng đến cách khác thôi. " Lam Đăng Phi cười một cách kì lạ nói mà khóe môi cứ giật giật liên hồi không ngừng. Quả thật hấn muốn đánh người. Dù là người trầm tĩnh lạnh lùng thì huyết như hấn cũng không chịu nổi cách nói chuyện bức điên người này của nàng. Nhưng vì sự nghiệp tương lai tươi sáng, hấn nhịn ! Kìm nén cho không bộc phát nhưng sắp rồi sắp rồi a, nhịn a nhịn, khói bay thì cứ mặc khói bay đi a ! (Băng Băng: Khụ khụ... " Phốc " Ha ha ha... Khóí bốc lên rồi nha !)

" Lại ta sao ? " Nguyệt Băng xem thường nói một câu sâu kín lời ít ý nhiều, nhìn đám người không đầu óc kia hỏi. Làm cho đám người Lam Đăng Phi thật muốn đánh người. Nhưng lại bị dội một gáo nước lạnh dẹp ý nghĩ ngu xuẩn đó ngay và làm họ bình tĩnh lại hơn. Lam Đăng Phi ho nhẹ che dấu đi sự xấu hổ này hỏi Nguyệt Băng:

" Vậy thì làm sao mới đồng ý giao ra !? "

Nguyệt Băng nhìn đám người Lam Đăng Phi nhăn mặt khó chịu thì rất muốn cười. Còn đám người đứng phía sau Nguyệt Băng thì không cần kiêng dè chịu đựng gì nữa cứ quay đầu ra sau cười một cách điên cuồng làm trời đất muốn đảo lộn, cứ tưởng gặp phải người điên. Làm cho đám người Lam Đăng Phi đen mặt, còn Nguyệt Băng nàng cười nhẹ, duy thái độ phong đạm kinh vân hỏi Lam Đăng Phi:

"Dùng làm gì ? "

"Cứu người. " Lam Đăng Phi hấn lần đầu tiên trong đời tức giận không chỗi phát tiết, giận đến run người mặt tái ngắt. Nhưng hấn rất nhanh lấy lại tinh thần.

Nguyệt Băng ồ một tiếng lại hỏi:

"Dùng được sao ? "

Lam Đăng Phi nghe vậy thì cả người cứng đờ nhìn nàng, đúng, hấn phải dùng làm sao ? Trong khi trên tứ đại lục Trần đại sư chỉ là luyện đan sư cấp 8 thì làm sao luyện đan được cứu người được, dù có thì người ta chưa chắc đồng ý luyện, hấn cứng ngắt nói:

"Vậy phải làm sao ? Người giúp được sao ? "

"Được. Nhưng ta được gì ? " Nguyệt Băng cười như có như không hỏi Lam Đăng Phi.

"Tùy người. " Lam Đăng Phi hấn đầu hàng rồi, nói chuyện với vị tiểu thư đây thả đi tìm yêu thú đánh nhau còn hay hơn.

Nguyệt Băng hài lòng gật đầu nghe đáp án này, nói:

"Ta tên Nguyệt Băng. "

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: 18: Đoàn Người Hỏa Gia

Nguyệt Băng cười một tiếng quái dị nhìn đoàn người đi đến làm cho người đứng gần nàng rung mình một cái, không ai khác là đoàn người Hỏa gia.

Hỏa Tuyền cười châm chọc nhìn đệ cung cha khác mẹ, được hấn bảo vệ từ nhỏ đến lớn nhưng lại làm ra loại chuyện đó. Mạc Úc Hàn lạnh lùng nhìn đoàn người đến, Hàn Tuyết lạnh như băng nhìn xung tỏa ra hàn khí, dù nàng mới quen biết hai người đó không lâu nhưng chỉ cần tiểu thư chấp nhận họ thì nàng cũng vậy, luôn bảo vệ người của mình. Kể cả Hạ Nghi thích nói thích cười nhất cũng lạnh lẽo nhìn.

Một lão nhân có mái tóc đỏ bạc, ánh mắt sắc bén tinh tường ẩn lộ khí tức âm trầm ổn định, có đôi con người đỏ sắc lại mặc y phục tím sẫm có hoa văn màu lửa đỏ càng thể sự âm trầm đó, là Nhị trưởng lão Hỏa Vân Hồng nhìn Hỏa Tuyền hành lễ nói:

"Thiếu chủ. "

Hỏa Tuyền thấy vậy nhếch miệng cười tươi đi lại đỡ lão nhân nói:

"Nhị trưởng lão lại khách khí rồi. " Nói xong lại liếc nhìn cái người đệ đệ lộ ra ánh mắt âm u đang nhìn họ, lạnh nhạt nói:

"Nhị đệ hảo ! "

"Đại ca cũng khách khí với đệ rồi. " Hỏa Ngạn Kỳ cũng rất theo quy cũ chào hỏi Hỏa Tuyền.

Hỏa Ngạn Kỳ nhìn Hỏa Tuyền bằng ánh mắt âm độc cũng che dấu đi rất nhanh nhưng không thoát ánh mắt của Nguyệt Băng, Hỏa Tuyền và Nhị trưởng lão Hỏa gia, cả khối băng và tên mặt than luôn quan sát từng chi tiết động tác nhỏ của Hỏa Ngạn Kỳ, cũng vì hấn tạo cho họ cảm giác tà ác xảo quyệt.

Khối băng nhìn là biết hai người họ có quan hệ đặc biệt không tốt cho lắm, haizz, lại là nội chiến gia tộc giành vị trí. Nhưng theo cách nhìn của hấn thì, người được kêu là thiếu chủ kia là người thâm tàng bất khả lộ không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá thấp, còn người được kêu nhị thiếu gia kia thì tà mị ngông cuồng là một thiếu niên háo thắng không có tâm cơ sắc xảo như người được kêu thiếu chủ kia, dễ bị lợi dụng.

Mạc Úc Hàn tiến lên bước một bước đứng sau Hỏa Tuyền hành lễ, thanh âm lạnh băng nói:

"Thuộc hạ tham kiến Nhị trưởng lão, Nhị thiếu gia. "

Nguyệt Băng nhìn Hỏa Ngạn Kỳ mà nhếch môi cười lạnh nhạt, nhìn là biết hấn... tâm cơ không sâu. Nàng nhẹ nhàng đi lên phía trước Hỏa Tuyền và Mạc Úc Hàn nhìn lão nhân và Hỏa Ngạn Kỳ cười nhẹ nói mà làm đám người sau lưng nàng rung mình một cái, họ hiểu khi nàng cười sẽ có người gặp chuyện:

"Nhị trưởng lão lần đầu gặp và cả... Nhị thiếu gia đây. " Nguyệt Băng cười nhẹ mà ẩn chứa khí thế không tầm thường liếc nhìn Hỏa Ngạn Kỳ. Hỏa Ngạn Kỳ bị nàng đến không tự nhiên, thấy như vậy nàng hài lòng gật đầu không nhìn nữa. Nhị trưởng lão thấy vậy liếc mở miệng nói:

" Vị tiểu thư là... ? " Nhị trưởng lão liếc nhìn Hòa Tuyền rồi lại Nguyệt Băng.

" Hòa Tuyền là người của ta. " Nguyệt Băng nói không đầu không đuôi lại ản ỷ vô cùng. Hấn là người của ta, đừng đến hấn là đắc tội với ta.

Nhị trưởng lão nghe vậy thì thật sững sờ, có chút ngoài dự liệu, không rõ ý là bằng hữu hay là thuộc hạ của nàng, nhưng việc đó là không thể, chỉ có thể là bằng hữu thôi. Chắc chắn vậy.

Hòa gia không thể nhận ngoại nhân làm chủ nhân được. Trăm năm trước thì chắc có thể nhưng từ hơn hai mươi năm trước thì không thể nhận bất cứ người nào làm chủ nhân được, thêm một điều Hòa gia là gia tộc lánh đời có thể so sánh gần bằng một đại lục. Hòa gia có nhiều tộc nhân lại muốn đời thuộc hệ hòa mà hệ hòa có sức công kích cao nhất trong ngũ hành nên thực lực của Hòa gia có thể diệt bất cứ Quốc gia nào. Ngoài ra, hơn hai mươi năm trước Hòa gia đã nhận chủ nhân đã thế đời đời kiếp kiếp sẽ âm thầm thủ hộ người đó và gia tộc nào đó.

Nên nhị trưởng lão đoán Nguyệt Băng và Hòa Tuyền chỉ là bằng hữu không thể hơn.

Hòa Ngạn Kỳ sắc mặt biến đổi không ngừng khi nghe Nguyệt Băng nói vậy, nhưng không dám quá lộ liễu, hấn nhanh chóng che dấu đi sự ghen tức đó đi. Hấn cảm tức nhìn Hòa Tuyền có một cao thủ lợi hại như vậy đi theo hấn (HT). Vậy thì sau này khó đối phó hơn, sau khi trở về phải tìm tam trưởng lão bàn tính lại mới được.

Hòa Tuyền nhìn Nguyệt Băng cười nhẹ nhàng lại ôn nhu, nàng quả thật đứng ra giúp hấn cũng như cảnh báo bọn hấn (HNK) không được làm bừa, và như nâng địa vị hấn cao hơn khi có một cao thủ lợi hại như vậy bên cạnh hấn.

Nhệ nhàng kéo khoe môi lên, Mạc Ưc Hấn nhìn Nguyệt Băng thêm một phần kính nể hơn, nàng không chỉ xinh đẹp thông minh tài hoa hơn người lại thực lực cao đến đáng sợ. Nếu hấn đoán không sai thì nàng là người bao che khuyết điểm cũng như thủ hộ những nàng nhận định như Hạ Nghi, Hấn Tuyết chẳng hạn, dù là người nàng sai nàng cũng nói là đúng, dù là người đối phương đúng nàng cũng nói là sai. Theo như hấn cảm thấy nàng là người thích dùng vũ lực đi nếu không phải thì làm sau đều dùng hạo diễm thiêu đốt đến thành tro tàn chỉ, chỉ là nàng không muốn ra tay thì phải !?

Điều đó là tất nhiên, nếu để nàng ra tay thì sự việc sẽ không đơn giản như trước nữa, mà khi nàng tức giận thì như tử thần đè nặng vậy lại thực lực bạo tăng trong chốc lát có khi còn mất kiểm soát bản thân, nên rất nguy hiểm nên nàng ít khi ra tay. Nàng biết bản thân nàng như vậy nên ít khi nổi giận và ra tay vì nảnh đã từng tức giận đến mức mất kiểm soát mà đồ sát cả một gia tộc lớn khi nàng con ở hiện đại mà thân sát bọn họ không hề nguyên vẹn, nhìn kinh tởm vô cùng, người mất đầu mất tay người ban ruột mất chân, nhìn là muốn ói luôn. (Đây chính sở thích kinh dị nhất của nhất ghê nhất và giết người không mất thương ra tay không nương tình vì vậy ta cần một anh nam chính biến thái vô cùng biến thái để kiềm chế Nguyệt Băng tỷ của chúng ta.)

Nguyệt Băng dùng một lát lại nói thêm:

" Ta tên Nguyệt Băng. "

" Nga, đệ nghe nói đại ca bị ám sát phải không ? " Hòa Ngạn Kỳ như vô tình nói. Nhị trưởng nghe vậy không vui mừng hấn, Hòa Ngạn Kỳ coi như không thấy nhìn Hòa Tuyền.

" Nhị đệ tin tức thật linh thông, ta chỉ bị ám sát mới mấy ngày mà người đã biết nha !? Thật là đệ đệ tốt ! " Hòa Tuyền như không có gì nói, đến câu cuối có ý nhấn mạnh nhìn hấn sắc bén, không biết khen hấn (HNK) " quan tâm " hấn (HT) hay là thất vọng đây.

" Đại ca cứ đùa, cả gia tộc ai ai cũng biết đại ca bị ám sát không rõ tung tích của ca, còn nghe ai nói ca không biết còn sống hay đã chết a ! Phụ thân biết ca còn an toàn chắc vì lắm nha~ ! " Hòa Ngạn Kỳ khéo léo đánh bỏ câu nói của Hòa Tuyền lại châm chọc nói như thất vọng tại sao hấn không chết.

Lần này nhị trưởng lão đặc biệt không vui mừng mắt nhìn hấn nói:

" Nhị thiếu gia cẩn thận lời nói. " Rồi nhìn đoàn người Nguyệt Băng và Lam Đăng Phi cười cười nói:

" Để các vị chê cười rồi. "

" Không sao, không sao. Nhị thiếu gia nói chí phải, là may mắn của Hòa Tuyền nhà ta khi gặp ta lúc đó nên ý đồ của ai đó bắt thành a. " Nguyệt Băng cười nói cũng không quên châm chọc ai đó, làm ai đó tức đến run người. Hòa Tuyền nhìn Nguyệt Băng càng tôn kính khi lựa chọn đúng theo nàng, Mạc Ưc Hấn cũng nhếch môi nhìn ai đó.

Nhị trưởng lão ho khan che đi sự xấu hổ này, giải hòa thì không thành còn bị đâm chọc, tuy không phải lão nhưng cũng là người Hòa gia, nên đành theo để che dấu.

"Băng cô nương nói đúng, là may mắn của thiếu chủ. "

Nguyệt Băng gật đầu đồng ý, nhìn nhị trưởng lão cười nói:

" Không biết nhị trưởng đến chỗ ta có gì, không lẽ chỉ muốn gặp Hòa Tuyền !? "

Nhị trưởng lão thấy được Nguyệt Băng nói ý muốn khi đi lại cung gật đầu nói:

" Ân. Ta muốn Từ Liên Thảo trong tay Băng cô nương không có thể nhường cho ta không ? "

" À, Lí do ? " Nguyệt Băng nhàn nhạt trả lời.

" Chuyện này... " Nhị trưởng lão không biết có lên nói hay không lại vô tình hay cố ý nhìn Hòa Tuyền một cái.

Hòa Tuyền thấy nhị trưởng lão không biết trả lời sao, cho ánh mắt nhìn hẩn, thờ dãi nói:

" Là cho phụ thân ta dùng, người đã giậm chân một chỗ quá lâu rồi. "

" Ân. Sử dụng được ? " Nguyệt Băng nhưong mi hỏi.

" Được. " Hòa Tuyền nghe vậy liền biết có hi vọng.

" À. Tại sao ta lại đưa ? " Nguyệt Băng lạnh nhạt hỏi.

Lần này mọi người á khẩu luôn, thì ra là cố tình. Hồi quanh co lòng vòng lại bắt đầu lại từ điểm xuất phát. Quả thật, nàng không nói sẽ tốt hơn.

Mà quả thật là đúng, tại sao nàng phải đưa cơ chứ. Trong khi đó, chuyện này cũng đâu liên quan tới nàng.

Hạ Nghi thấy Nguyệt Băng vậy liền nhẹ giọng nói:

" Tỷ giúp Tuyền ca đi, chúng ta lấy tiền làm giao dịch là được mà tỷ. "

Nguyệt Băng như có như không cười cười liếc nhìn Hạ Nghi nói:

" Tại sao ta lại giúp ? "

" Tuyết tỷ nhìn tỷ ấy kìa. " Hạ Nghi bị hỏi không biết trả lời làm sao liền quay qua làm nũng với Hàn Tuyết.

" Băng tỷ nói đúng mà. " Hàn Tuyết cười khê nhìn Hạ Nghi nói còn liếc nhìn ai kia làm người ta không được tự nhiên.

" Tuyền ca sao lại không được thoải mái sao mà mặt đỏ thê ? " Hàn Tuyết nhìn Hòa Tuyền cười cười nói.

" Nào có, nào có. " Hòa Tuyền lắc đầu không sao nói, rồi quay qua hỏi Nguyệt Băng:

" Băng tiểu thư có thể bán không, điều kiện tùy ngời nói. "

" Đúng đó tỷ. " Hạ Nghi gật đầu phụ họa.

Khụ khụ.... Sao nàng ngừi thấy mùi gì ấy nhi ? Nguyệt Băng cười cang tươi nhìn Hạ Nghi đến mặt đỏ bừng lên, vừa lòng gật đầu nói:

" Ấy da, mũi đã nói vậy sao ta có thể không đồng ý đây !? " Nói rồi quay ra nghiêm túc nhìn nhị trưởng lão nói:

" Tiền thì ta không thiếu, vậy nên... " Nàng ngừng lại liếc nhìn Hạ Nghi một cái mà đoàn người Hỏa gia cũng hồi hộp theo, nhìn thấy biểu hiện như vậy nàng gật đầu nói tiếp:

" Lấy được đổi được đi. "

" Chuyện này... " Nhị trưởng lão khó xử nói.

" Vậy liền khỏi đi. " Nguyệt Băng thấy vậy liền quơ tay nói khỏi.

Thấy Nguyệt Băng nói thế thì Hòa Tuyền vội vàng nói:

" Được. Lấy được đổi được liền lấy được đổi được đi. " Nói rồi quay đầu nhìn nhị trưởng lão nói:

" Phiên toái nhị trưởng lão thu xếp rồi. "

Nhị trưởng lão thấy Hòa Tuyền nói liền muốn nói gì đó lại thấy Hòa Tuyền lắc đầu, đành phải nuốt những lời muốn nói xuống họng, nói:

" Vâng, thưa thiếu chủ. "

Nguyệt Băng thấy thế thì cũng biết địa vị của Hòa Tuyền trong Hỏa gia vô cùng cao, nàng cười nhạt, nhưng không biết trong đó có bao nhiêu người thật lòng bao nhiêu kẻ giả dối đây ?

" Được rồi, chừng nào có thì tìm ta đổi. Trước hết bọn ta sẽ theo Lam Đăng Phi về nhà hẩn , giúp hẩn chút chuyện. " Dừng một chút như đang suy nghĩ gì đó rồi nhìn Hòa Tuyền nói tiếp:

" Hòa Tuyền, nười trước hết trở về Hòa gia đi. Ta sẽ đến sao. " Thấy ánh mắt không yên tâm của Hòa Tuyền và Mạc Ưc Hàn thì biết là lo lắng sợ trên đường đi chặn giết đi. Nàng đưa qua ánh mắt yên tâm nói:

" Yên tâm đi, bọn ta sẽ không sao, cũng biết Hòa gia ở đâu. "

Hòa Tuyền nghe nàng nói vậy thì ngạc nhiên vì hẳn chưa nói Hòa gia ở đâu cả, người bình thường không biết đến gia tộc lánh đời hay biết đến thì chưa chắc tìm đến nơi được. Hòa Tuyền định kháng nghị lại nhưng thấy ánh mắt kiên quyết của nàng liền không nói gì nữa mà chấp nhận theo nhị trưởng lão trở về. Hẳn biết nàng nói được làm được.

Vì thế ba đoàn người khác nhau chia thành hai đoàn người đi hai hướng khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: 19: ???

Sau khi đoàn người Nguyệt Băng chia làm hai nhóm đi hai hướng, hiện giờ Nguyệt Băng và Hạ Nghi, Hàn Tuyết cùng Lam Đăng Phi đang ngồi trên Tứ Kim Điều thân thú cấp 5 của Nguyệt Băng bay về phí Đông đại lục Lam hạ đại lục.

.....

Tứ đại lục được chia làm bốn hướng khác nhau:

+ Đông đại lục có Lam Hạ đại lục.

+ Tây đại lục có Hạ Huyền đại lục.

+ Đông đại lục có Hạ Huyền đại lục.

+ Đông đại lục có Bích Hạ đại lục.

Tứ đại lục cách nhau bởi Sâm Lâm (rừng) và Huyền Hải (biển).

+ Lam Hạ đại lục cách Hạ Huyền đại lục là Tứ Huyền Hải.

+ Hạ Huyền đại lục cách Hạ Huyền đại lục là Tứ Vong Sâm Lâm.

+ Hạ Huyền đại lục cách Bích Hạ đại lục là Sinh Mị Huyền Hải.

+ Bích Hạ đại lục cách Lam Hạ đại lục là Vô Yên Sâm Lâm.

.....

Bởi vì khoảng cách Lam Hạ đại lục và Hạ Huyền đại lục quá xa, nếu đi xe thì mất hơn hai tháng, còn đi bằng linh thú mất khoảng gần ba tháng, thánh thú mất khoảng hơn hai tháng, thân thú mất khoảng gần một tháng cấp càng cao tốc độ nhanh thì mất nửa tháng đường đi, không nói giữa đường gặp bất trắc. Nếu bị các ma thú tập kích giữa đường đi thì thời gian đi có thể còn lâu hơn, có khi còn mất mạng.

Ban đầu, Lam Đăng Phi định đi Kim Giác Ứng thánh thú cấp 7, tốc độ coi như nhanh nếu không gặp bất trắc thì hơn một tháng chút là tới nơi. Nhưng Nguyệt Băng muốn đi nhanh lắm nhanh, nàng còn trở Hòa gia nhận lại thứ lên thuộc về mình lên. Nên nàng đã gọi ra 2 Tứ Kim Điều để đi cho nhanh. Nguyệt Băng và Hạ Nghi, Hàn Tuyết, Lam Đăng Phi đi một con, hai con còn lại để cho năm người của Lam Đăng Phi đi.

Tứ Kim Điều là Điều có màu vàng, thân thể to lớn có thể chở mười người cùng lúc, tốc độ vô cùng nhanh, khó bắt khó thuần phục, nếu bị thuần thú sư thuần hóa chúng thành phi kị (như tọa kỵ ấy, chỉ khác là trên trời và dưới đất) thì thường là Tứ Kim Điều liều mạng chống trả thà chết không làm phi kị, mất sức mạnh của bản thân nên rất ít người có Tứ Kim Điều làm phi kị lại một lúc hai con như Nguyệt Băng.

Nên... Đoàn người Lam Đăng Phi thờ phào nhẹ nhõm, nếu như lúc đầu cứng đối cứng không biết kết quả thế nào. Chắc là thê thảm vô cùng, hại làm cho mất quốc thi nguy. Vì những người có thực lực cao tuổi trẻ lại có phi kị như vậy thường là gia tộc lánh đời cũng có thể là tam đại gia tộc cũng lên. Đắc tội với họ cũng như đắc tội với tứ thần và nên xây một căn nhà dưới cửu tuyền là vừa.

Gần một tháng họ đã để Lam Hạ đại lục, gặp không ít ma thú tập kích nhưng toàn là Hạ Nghi, Hàn Tuyết và đoàn người Lam Đăng Phi ra tay, và giờ họ đang ở biên giới giáp ranh với Hạ Huyền đại lục.

" Đây là Vi Chu thành, ở biên giới giáp ranh Phi Hòa Quốc . " Lam Đăng Phi nhìn biển treo trước cổng thành nói.

" Giờ đi đâu? " Nguyệt Băng nhìn tòa thành to lớn này nhàn nhạt hỏi.

" Xích Thành. " Lam Đăng Phi giật giật khoe miệng nói.

" Người kinh đô!? " Nguyệt Băng quay đầu lại híп mắt nhìn Lam Đăng Phi.

" Ân. " Lam Đăng Phi cứng ngắt gậ đầu.

" Là gì ở đó ? " Nguyệt Băng cúi đầu cụp mi xuống che dấu đi ánh mắt không biết suy nghĩ gì.

Lam Đăng Phi cứng ngắt quay đầu lại nhìn Nguyệt Băng không nói gì, rồi lại nhìn lên trời thờ dài, giờ mới thấu hiểu nàng là người ưa hời và còn cụt ngủn, tiếp kiệm chữ như vàng còn hơn hẳn. Nhưng tại sao lúc trên đường đi nàng không hỏi gì mà ngồi như pho tượng chết, như thể như đang tu luyện gì đó vậy. Hẳn lại gần định bắt chuyện thì bị hai thiếu nữ đi cùng nàng chặn lại không cho đến gần, nói cái gì cần nghỉ ngơi, nói cái gì mà đang tu luyện. Để từ lúc xuống tới giờ này nàng hỏi hần, đi đâu, hần là ai ?

Khụ khụ... Nguyệt Băng đã biết từ trước rồi, từ thân phận tới địa vị của Lam Đăng Phi. Không phải là nàng biết được tương lai mà chỉ cần giao tiếp nói chuyện với người đó hay chỉ cần nhìn vào ánh mắt, nàng cũng biết hần là ai, tới đây với mục đích gì, nàng điều biết rõ nhưng tại sao nàng không biết nàng không rõ, nó cứ như nàng đã biết từ trước, tự động chạy vào đầu nàng.

Thật ra, Nguyệt Băng nhập hồn vào mộng cảnh tu luyện ảo mộng thuật, là một vũ kĩ trong vũ kĩ đường nàng tìm được. Ảo mộng thuật như tên gọi, là tạo ảo ảnh giam cầm người khác trong ảo ảnh mình tạo cũng như trong mộng, có thể giam người khác trong mộng vĩnh viễn không thoát ra được, trừ phi, là tự thoát khỏi ảo mộng. Ảo mộng có mười tầng mà nàng mới bước vào tu luyện tới tầng một.

Lam Đăng Phi thờ dài nói:

" Nhị hoàng tử Phi Hòa Quốc. "

Nguyệt Băng à một tiếng rồi đi vào Vi Chu Thành vừa nói:

" Nghỉ ngơi đi, ngày mai lên đường tiếp. "

Đoàn người chọn khách sạn tốt nhất trong thành nghỉ chân Dung Liên khách sạn.

Nhưng nàng không ngờ nàng chọn Dung Liên khách sạn lại gây ra một rắc rối không hề nhỏ. Và thân phận của một trong mười nàng sẽ được tiết lộ.

.....Chương siêu ngắn.....

Tại sao Nguyệt Băng lại biết được mọi thứ chỉ cần thông qua giao tiếp hay nhìn vào ánh mắt ???

Thân phận nàng thật ra là gì ??? Liên quan tới khả năng tu luyện thần tốc của nàng ???

Phụ thân mẫu thân nàng là ai ??? Thân phận thật sự của họ là gì ??? Hay chỉ là Tứ tiểu thư Băng Phong thế gia thôi ???

Khụ khụ... Tự dung Băng muốn hỏi quá nhưng chắc mọi người không ra được đáp án đâu nhỉ ?

Đó các nàng nha nếu đúng thì tới mai có chương mới nha, hạn chế chỉ có ba người trả lời thôi nhé vì chỉ có bốn đáp án nha:

Khi nào Nguyệt Băng gặp được phụ mẫu của nàng, thân phận thật sự của Hàn Tuyết ???

1. Vài chương tới - người bình thường có thiên phú cao.

2. Cuối quyển 1 - là tiểu thư của gia tộc nào đó.

3. Giữa truyện - là người bình thường có thiên phú cao.

4. Cuối truyện - là tiểu thư của gia tộc nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: 20: Mộ Dung Thế Gia?

Tia sáng buổi xế chiều vàng vàng cam cam chiếu rọi khắp nơi, mọi người bận rộn đi về nhà khách sạn nghỉ ngơi ăn cơm chiều, không xa có một nơi trong một khách sạn thượng quý (như khách sạn 5 sao ấy) có một gian phòng to lớn tốt nhất, trang trí tao nhã có cửa sổ siêu lớn có thể nhìn toàn cảnh ngoài đường lớn và vài chậu cây hoa được Kim Hương Thảo, Mộc Hà Thảo,... Có hai bàn tròn lớn tràn đầy đồ ăn ngon thượng hạng, một bàn là dành cho năm người thuộc hạ của Lam Đăng Phi, bàn còn lại dành cho bốn người Nguyệt Băng.

Mọi người đang dùng cơm chiều với nhiều tâm trạng khác nhau, Lam Đăng Phi thì phấn khởi vì sắp có thể cứu người đó, Hạ Nghi thì vui vẻ ăn cơm lâu lâu lại nói chuyện với Đăng Mạn, Đăng Chiêu, Đăng Phan, Đăng Kiêu, Đăng Liên (năm người thuộc hạ của Đăng Phi thì). Hàn Tuyết thì cảm thấy có gì đó khó hiểu trong lòng nhoi nhoi không yên ăn cơm, Nguyệt Băng thì lại thấy bất an không ổn ngồi nhấp nhí ly trà ngon thượng hạng, nhìn ngó cửa sổ.

Mọi người mỗi cảm xúc ăn cơm thì bất chợt một tiếng nói vang lên hơn giọng trẻ con nói:

" Tỳ tỳ ơi, cho muội tối nay ra ngoài đi dạo được không ạ ? " Hạ Nghi hớn hờ đôi mắt sáng rực nhìn Nguyệt Băng hỏi.

" Ân. Ta với Hàn Tuyết đi cùng muội. " Nguyệt Băng quay qua Hạ Nghi nhàn nhạt trả lời, nàng luôn có cảm giác không yên, tốt nhất là nên đi theo cho yên tâm một chút, nàng không muốn một trong hai nàng (Hạ Nghi, Hàn Tuyết) có chuyện gì xảy ra.

" Dạ. " Hàn Tuyết nhìn Nguyệt Băng gật đầu đồng ý. Dù sao ra ngoài cho thư thả một chút có khi lại giải đáp cảm giác khó hiểu trong lòng thì sao.

Một lát sau, ba người xuống cầu thang ra ngoài, còn sáu người kia thì chuẩn bị ít đồ dùng đi đến kinh đô.

Vừa xuống thang thì lại gặp đoàn người lại gồm có bốn người một thiếu nữ trẻ tuổi chừng mười bốn mười lăm, hai thiếu niên tuổi khoảng mười sáu mười bảy và một mỹ đại thúc khoảng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, nhìn kĩ thật kĩ sẽ thấy vài nét khá giống một người.

Hạ Nghi lúi lúi kéo kéo Hàn Tuyết đi nhanh vừa phía trước làm mọi người trong quán đều yêu thích một tiểu cô nương xinh đẹp thuần khiết, hồn nhiên vui vẻ. Hàn Tuyết bất đắc dĩ nhìn Hạ Nghi lôi kéo mình đi, Nguyệt Băng nhìn mà tâm dễ chịu ảm ảm.

Nhưng, Hạ Nghi lại không cẩn thận va vào một thiếu niên, nàng rỏ ríc xin lỗi:

" Xin lỗi, xin lỗi, thật là không cố ý. " Hạ Nghi cúi đầu xin lỗi thiếu niên bị nang va phải.

" Không sao. " Thiếu niên nho nhã cười nhìn Hạ Nghi nói. Hắn là một người tuấn nho nhã lễ độ lại vận bạch y phiêu dật, làm cho bao thiếu nữ say lòng.

" Thật xin lỗi. " Hạ Nghi ngẩn đầu lên cười thật tươi làm thiếu niên kia nhìn đến ngây người, nhưng lại bị tiếng nói kinh hãi của mỹ đại thúc làm giật mình nhìn qua:

" Loan Loan !? "

Hàn Tuyết nhíu mi nhìn mỹ đại thúc kia không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Nguyệt Băng cảm thấy có chút kì lạ khi nhắc tới tên Loan Loan kia, nàng liền đi lên phía trước hai nàng, nhìn bốn người họ nói:

" Các vị là ai ? "

" Loan Loan ? " Tiểu cô nương lặp lại cái tên kia, nhưng giật mình khi nhớ tới cái gì đó, nói lớn lên:

" Là Loan Loan mà đại bá nhớ nhưng phải không nhị bá !? " Tiểu cô nương giật mình nhìn lại người được gọi là nhị bá kia hỏi.

" Ta không chắc có phải hay không hay chỉ trùng tên ? " Người gọi nhị bá ưu sầu trả lời.

" Lâm Loan Loan !? " Hàn Tuyết cảm thấy có chút bất ổn trong lòng, hay họ là... người thân của nàng ?

" Hừm ?! " Nguyệt Băng không vui khi họ không trả lời câu hỏi của nàng.

" Khụ... Bọn ta là người Mộ Dung thế gia ở Kỳ La Quốc. " Thiếu niên khác ho nhẹ trả lời che dấu sự xấu hổ lại hành động lộ liễu của hai người kia.

" Phải. Sao tiểu cô nương lại biết ? Không lẽ... " Người gọi nhị bá kia chưa nói hết thì Hàn Tuyết ngắt lời, nói:

" Vì người là nương ta. Sao các người lại biết ? Liên quan tới người gọi đại bá kia ?

" Thật... Thật sao ? " Mộ Dung Lương khó tin trả lời. Mười sáu năm không gặp lại có... có một nhi nữ lớn như vậy. Nàng đã có phu quân hay tiểu cô nương này là....

" Người biết nương ta ? " Hàn Tuyết rất rất bình tĩnh hỏi, mười sáu năm không gặp không tìm họ thì đây là loại người thân gì ?

Hạ Nghi há hốc mồm nhìn mấy người đó nói chuyện, còn Nguyệt Băng thì tránh sang một bên, dù gì đây cũng là chuyện riêng của Hàn Tuyết, nàng không xen vào chuyện này. Nàng (Hàn Tuyết) nên tự giải quyết nếu có chút chuyện này không tự xử lý được thì nàng (Nguyệt Băng) sẽ đưa nàng (Hàn Tuyết) đến nơi khác học tập tới khi trưởng thành thì trở lại. Và sẵn tiện khép miệng lại dùng Hạ Nghi luôn

" Ta biết, nàng là... " Mộ Dung Lương đang nói thì bị Hàn Tuyết cắt ngang lần nữa, gân xanh cũng hơi hơi hiện, chưa tới nửa canh giờ mà bị ngắt lời hai

lần và cùng thân phận hán thì sao không giận được. Nhưng nàng có thể là cháu gái của hán nên nhin...

"Nên phòng hãy nói. "Hàn Tuyết liếc nhìn nói rồi quay đầu trở lên lầu lại.

Vậy là, kế hoạch đi dạo lần này của Hạ Nghi bị ngâm nước nóng.

Sau khi Hàn Tuyết đi lên thì Nguyệt Băng cũng đi lên theo, Hạ Nghi dậm chân vài cái phòng má nhìn bốn người kia, cũng bỏ đi lên theo Hàn Tuyết.

Vì hành động đáng yêu của Hạ Nghi lại một lần nữa lại câu mắt hồn của một người khác. Ân, là Mộ Dung Hoàng nhị thiếu gia của Mộ Dung Lương.

Bốn người tròn mắt nhìn ba người lên lầu, à không, là ba mới đứng, không tin nhìn ba người các nàng, lần đầu tiên họ bị đối xử như vậy khó có thể tiếp thu được việc này. Mãi một lúc mới có thể tiếp thu, bởi vì.... bị Hạ Nghi quay lại hét lớn kêu đi nhanh thì mới chịu nhấc chân đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thân Phận Mộ Hàn Tuyết (1)

Sau khi bốn người Mộ Dung thế gia tới gian phòng thì thấy một khó tin, một người ngồi hai người đứng. Mộ Dung Lương nhíu mi nhìn Nguyệt Băng ngồi bình thân uống trà, hán tướng nàng (Nguyệt Băng) là nha hoàn là người bình thường vì không có một tia huyền lực nào dao động như một người bình thường không thể bình thường hơn, chỉ hơn là có dung mạo xinh đẹp tuyệt luân thôi.

Hán nghĩ người dẫn đầu (chủ tử) là Hàn Tuyết vì thực lực của nàng cao nhất, Thượng hạ sĩ chiến cấp 2 là thiên tài hiếm có, còn tiểu cô nương kia cũng là thiên tài hiếm có Thượng hạ ma pháp cấp 2. Cô lẽ là bằng hữu.

Nhưng tại sao lại thành cảnh tượng như vậy nếu đứng thì là tiểu cô nương hồng y (y phục đỏ) mới phải. Như vậy là còn có ẩn khúc sao ? Hay là thực còn cao hơn các nàng (Hạ Nghi, Hàn Tuyết) và cao hơn cả hán ? Không có khả năng! Điều này sao có thể chứ !? Dù sao hán cũng là Đại chiến sĩ cấp 8, cao nhất hiện nay là Ma pháp sĩ vu cấp 7 thôi ! Trừ phi là có bảo vật che giấu thực lực thôi, nếu vậy là một người không tầm thường rồi.

Hạ Nghi, Hàn Tuyết đứng sau Nguyệt Băng cũng có lí do. Thứ nhất, nói rõ thân phận của Nguyệt Băng đối với hai nàng. Thứ hai, Nguyệt Băng là người có quyền ở đây không phải nàng (Hàn Tuyết).

Hàn Tuyết hít một hơi lạnh lòng biểu tình trên khuôn mặt của Mộ Dung Lương, hừ, dám xem thường tiểu thư của nàng thì đừng mơ tưởng đến cái gì liên quan tới nàng dù một chút.

Hạ Nghi không vui trừng mắt nhìn bốn người, phá hỏng chuyến dạo chơi của nàng, giờ còn dùng ánh mắt đó đối với tiểu thư nàng nếu có cơ hội nàng sẽ chinh họ đến thâm thương luôn. Hừ hừ...

"Hạ Nghi, Hàn Tuyết, tới ngồi đi. "Nguyệt Băng nhìn ly trà trên tay nhàn nhạt nói.

"Vâng. "Hai người đồng thanh trả lời, đi lại ngồi xuống hai bên trái phải lấy Nguyệt Băng làm trung tâm.

"Bốn người cũng ngồi đi. "Nguyệt Băng nhấp môi một ngụm trà đậm bạc nói, cũng chẳng thèm quan tâm tới ánh mắt khó tin khi nàng kêu hai người Hạ Nghi, Hàn Tuyết ngồi.

Bốn người được kêu ngồi xuống thì mới im lặng ngồi xuống, chưa kịp uống ngụm trà thì nghe Hàn Tuyết nói:

"Có thể nói chuyện của mẫu thân ta rồi chứ !? "Hàn Tuyết lạnh lùng nhìn Mộ Dung Lương nói.

"Khụ khụ... Được, ta nói cho con nghe. "Mộ Dung Lương ho nhẹ từ từ tốn trả lời, nhưng thật uất ức mà chưa ngồi được bao lâu chưa uống được ly trà đã bị hỏi, kêu nói rồi.

_____ Chuyện xưa _____

Khoảng hai mươi năm trước, đại ca hán Mộ Dung Tử Long đi ra ngoài lịch luyện vô tình gặp được Lâm Loan Loan.

Lâm Loan Loan lúc ấy chỉ khoảng mười chín tuổi mà đại ca đã hai mươi hai, Loan Loan là một thiếu nữ xinh đẹp lại dịu dàng, chu đáo, nàng là một chiến sĩ giống Mộ Dung Tử Long, là thiên tài của gia tộc Lâm gia ở Kỳ La Quốc, Đại tiểu thư Lâm gia, là gia tộc đứng nhất ở Chiến Ly Thành. Chiến Ly Thành không thuộc địa phận ở Kỳ La Quốc, là một thành trì tự do như Kỳ Nguyên Kỳ.

Từ đó họ trở thành đồng bạn với nhau, không lâu sau từ tình bằng hữu trở thành tình yêu, họ yêu nhau thắm thiết. Nhưng hai gia tộc lại không đồng ý vì sự độc lập của Chiến Ly Thành và Kỳ La Quốc.

Nếu họ đồng ý gả Loan Loan cho Mộ Dung thế gia cũng như xác nhập Chiến Ly Thành vào Kỳ La Quốc, điều đó không thể, thành trì này chỉ thuộc vào một người duy nhất. Lâm gia nhất quyết không đồng ý, ban đầu Mộ Dung thế gia đồng ý hôn sự này nhưng sự cố chấp cứng đầu của Lâm gia như là đang khiêu chiến với uy nghiêm của Mộ Dung thế gia.

Vì vậy, hai bên đều nghĩ cách chia rẽ đôi uyên ương này. Hai người Loan Loan và Từ Long lại không chia lìa, liền cùng nhau bỏ trốn khỏi thế gia của họ, ngao du khắp nơi.

Hơn ba năm sau, hai thế gia tìm và bắt được hai người và lúc đó Loan Loan phát hiện bản thân mang thai.

Lâm gia khi biết việc đó thì muốn Loan Loan loại bỏ thai nhi, Mộ Dung thế gia thì muốn Loan Loan sinh hạ đứa trẻ đó và lấy nó đi khỏi Lâm gia, vì nó mang huyết thống Mộ Dung thế gia họ.

Hai thế gia lại đại chiến vì thai nhi đó. Từ Long biết được tin đó thì vui mừng vô cùng lại ưu sầu. Hắn hiện tại bản thân không thể thoát khỏi nơi này thì sau cho con bọn họ. Từ Long dùng nhiều cách muốn thoát khỏi nơi giam cầm hắn nhưng đều thất bại.

Loan Loan thì lại không muốn bỏ hài nhi này cũng không muốn đưa cho người khác, nó là kết tinh tình yêu của họ là cốt nhục của họ, nàng không thể giao nó cho bất cứ người nào. Nàng nhờ nhị muội nàng giúp nàng rời khỏi gia tộc, nàng chạy trốn sang Hạ Huyền đại lục nhưng bị hai thế gia truy tìm khắp nơi, nàng đành đi vào Đông Hàn Sơn.

Cứ thế một năm hai năm, hai thế gia đều không tìm được tung tích của nàng lại thu được tin tức nàng khó sinh mà chết. Mọi chuyện từ từ lắng xuống, Từ Long khi nghe tin tức đó liền hôn mê một tháng. Tới khi tỉnh lại thì trở thành khối băng lạnh lùng tuyệt tình.

Còn tin tức đó là do Loan Loan cố tình truyền ra, để hai thế gia không tìm được nàng.

...Hết.....

" Haizzz... Khi nghe tin tức đó đại ca liền hôn mê một tháng, khi tỉnh lại như một con người khác. Chuyện này làm cho hai thế gia hối hận vô cùng. " Mộ Dung Lương nói xong, trong mắt hắn chứa đầy đau lòng vì đại ca hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: 21: Thân Phận Mộ Hàn Tuyết (2)

" Haizzz... Khi nghe tin tức đó đại ca liền hôn mê một tháng, khi tỉnh lại như một con người khác. Chuyện này làm cho hai thế gia hối hận vô cùng. " Mộ Dung Lương nói xong, trong mắt hắn chứa đầy đau lòng vì đại ca hắn. Hắn quay qua nhìn Hàn Tuyết tiếp tục nói:

" Nhưng tiểu cô nương, mẫu thân ngươi... "

" Mẫu thân ta không tái giá, nghĩa là... " Hàn Tuyết cắt ngang lời nói của Mộ Dung Lương, nàng không muốn ai hiểu lầm về mẫu thân của nàng, và trong lòng nàng đau như cắt, không ngờ chuyện tình của mẫu thân và phụ thân lại nhiều trở ngại bi thương như vậy. Đang nói nàng chợt dừng, nàng cuối đầu xuống không biết suy nghĩ, nói:

" ...Ta là con của Mộ Dung Từ Long "

Mộ Dung Lương nghe vậy liền vui mừng thay đại ca hắn nhưng được bao lâu khi nghe Hạ Nghi nói:

" Hai thế gia đó thật quá đáng mà, Tuyết tỷ, tỷ không thể trở về, lỡ họ bày ra cái gì thì sao. " Hạ Nghi cực kì không vui khi nghe chuyện của phụ mẫu của Hàn Tuyết.

" Không phải vậy đâu... " Mộ Dung Hoàng nghe Hạ Nghi nói mà lòng vội vàng muốn nói lại cho gia tộc của hắn, nói cho nàng biết gia tộc hắn cỡ nào hối hận cùng ân hận, nói cho nàng biết gia tộc của hắn vì muốn tạ lỗi với mẫu thân và phụ thân nàng đã hậu táng hai năm không cho mọi người thành thân trong hai năm đó, nói cho nàng biết tất cả, hắn không muốn nàng có ấn tượng xấu với gia tộc hắn.

" Đây, đừng có quá đáng. Chuyện đó đâu phải gia tộc ta cố ý gây nên đâu. Nếu muốn trách thì trách... " Tiểu cô nương bất bình phản kháng nhưng lại ngu ngốc không biết lựa lời mà nói. Nàng là nhị tiểu thư Mộ Dung Ngưng Liên nữ nhi của tam bá Mộ Dung Kim Sơn.

" Trách Lâm gia sao !? " Hàn Tuyết lạnh băng cười, gằn từng chữ nói, thanh âm lạnh băng không một tia cảm xúc nói tiếp:

" Nếu không phải các người truy tìm bắt phụ thân ta trở về thì mẫu thân ta làm sao bị gia tộc của người tìm được cưỡng ép trở về !? Nếu không phải các người thì sau mẫu thân phụ thân ta phải chia lìa tình duyên đẹp đẽ của họ !? Nếu không phải các người cố chấp muốn mang ta rời khỏi mẫu thân ta, thì mẫu thân ta làm gì phải chạy trốn khắp nơi !? Nếu không phải các người thì trong lúc sinh tử sinh ta làm sao chút nữa bị rong huyết chết vì khó sinh trong không có ai bên cạnh !? Nếu không hai mẫu tử phúc lớn mạng lớn thì đã cùng chết khi sinh rồi!!! " Nói tới câu cuối mà lòng nàng sợ hãi, tuy nàng không

biết khi đó ra sau nhưng nàng được nghe lão bà bà kể lại. Lão bà bà là người khi đó giúp đỡ mẫu thân sinh hạ nàng, nếu lúc đó không có lão bà bà đi ngang qua thì... Hàn Tuyết lắc đầu không dám nghĩ tiếp, lòng nàng sợ hãi vô cùng khi nghĩ đến...

"Liên nhi... !" Mộ Dung Hoàng gầm nhẹ nói, hấn tức giận trừng mắt nhìn Ngưng Liên, rồi quay qua cười cười xin lỗi nói với Hàn Tuyết:

"Xin lỗi, nhị muội, muội ấy không phải cố ý..."

"Được rồi, các người đừng nói nữa ! Hãy để Tuyết tỷ yên đi !" Hạ Nghi hai mắt đỏ hoe lớn tiếng nói khi nghe Hàn Tuyết nói, tuy nàng chỉ nghe không thấy nhưng nàng biết trong đó có bao nhiêu đau đớn khổ sở.

"Con hãy nghe nhị bá nói, mọi người không cố ý làm vậy đâu... Đừng như vậy có được không !" Mộ Dung Lương luống cuống nói, hấn biết trong việc này có một phần không nhỏ của gia tộc hấn, nhưng phải làm sao cho nàng tha thứ cho gia tộc hấn đây chứ. Hấn ảo não thở dài.

"Thật ra, hai gia tộc đều có bất đắc dĩ, họ cũng biết lỗi và sai lầm bản thân mà cố gắng bù đắp lại cho phụ thân muội rồi, muội không lên..." Là đại thiếu gia Mộ Dung Đường Luân đại nhi tử của Mộ Dung Lương, nhẹ nhàng nói với Hàn Tuyết nhưng bị nàng ngắt lời.

"Không nên ghi hận !? Ha ha ha..." Hàn Tuyết châm chọc nói, cười lên chế giễu nhìn, nói tiếp:

"Nực cười ! Mộ Hàn Tuyết ta không dễ danh

bỏ qua cho các người, cả hai gia tộc !!! " Hàn Tuyết oán hận gằn từng một nói

"Tuyết tỷ..." Hạ Nghi có chút khó tin nhìn Hàn Tuyết như vậy, dù thế nàng vẫn luôn ủng hộ tỷ ấy, dù là đúng hay sai.

"Con..." Mộ Dung Lương không thể tin nhìn Hàn Tuyết, lòng oán hận của nàng quá sâu, tại sao lại như vậy ? Chỉ hai gia tộc chia rẽ phụ mẫu nàng ? Điều nàng không thể ! Có điều gì đó kì lạ mới tác động tới nàng tạo thành lòng thù hận như thế.

"Muội..." Hai

"Người..." Mộ Dung Ngưng Liên tức giận trừng mắt nhìn Hàn Tuyết nói không nên lời.

"Được rồi." Nguyệt Băng im lặng lắng nghe bọn họ nói qua nói lại rốt cục cũng lên tiếng kêu dừng. Nguyệt Băng nhìn vào Hàn Tuyết như suy nghĩ gì đó mới chịu nói tiếp:

"Hàn Tuyết, muội trở về chung với họ đi..."

"Tiểu thư, người là đang đuổi Hàn Tuyết đi sao !?" Hàn Tuyết nghe Nguyệt Băng muốn nàng đi thì vội vàng hấp tấp nói.

"Tiểu thư, tỷ tỷ không thể làm vậy !" Hạ Nghi cũng gấp gáp nói.

Nguyệt Băng hí hóp mắt nhìn hai người nói:

"Ta chưa nói xong thì đến lượt hai muội che vào nói sao ? Không xem ta ra gì ?"

Hạ Nghi, Hàn Tuyết nghe Nguyệt Băng nói mà lòng hốt hoảng vội vàng lắc đầu nói không có. Nguyệt Băng nhìn hai nàng như vậy cũng không nói gì nữa, tiếp tục nói:

"Hàn Tuyết, muội quay trở lại Mộ Dung gia giải quyết việc này cho ổn thỏa rồi hãy tìm tới ta." Nguyệt Băng nhìn thẳng vào Hàn Tuyết lạnh lùng nói tiếp:

"Ta không cần người bên cạnh ngay cả việc riêng không thể giải quyết. Còn nữa Mộ Dung gia tộc thế gia gì đó nghe rõ đây, Nguyệt Băng ta biết các người làm chuyện gì hại nàng (Hàn Tuyết) thì đừng trách ta tàn nhẫn độc ác làm một việc gì đó, như đánh giết tuyệt gia tộc các người không chừa một người, ha ha... rồi lại xâm chiếm Kỳ La Quốc các người đang thù họ." Nguyệt Băng tàn nhẫn cười nói.

Mộ Dung Lương nghe vậy thì tái mặt, không phải hấn tức giận gì, mà là hấn tin, tin tuyệt đối vì hồi nãy nàng dùng tinh thần lực tấn công hấn mà hấn chỉ cố hấn sức lực chống đỡ nếu không người ngồi đây sẽ thành một cái xác không hồn. Đó cũng là lời cảnh cáo gia tộc hấn không được làm bậy. Nhưng nàng là ai, sao lại có thực lực kinh khủng như vậy ? Không lẽ... Không thể nào, nhìn nàng chỉ khoảng mười mấy thôi. Vậy nàng thật sự là ai ?

"Được, ta đã biết." Mộ Dung Lương âm thầm lau mồ hôi gặt đầu đáp ứng Nguyệt Băng. Mộ Dung Ngưng Liên thấy vậy định nói gì đó lại bị nhị bá ngăn không cho nói chỉ biết trừng mắt nhìn ba người các nàng. Mộ Dung Đường Luân và Mộ Dung Hoàng thấy phụ thân đồng ý lại ngăn Ngưng Liên không cho nói nhất định là có gì đó hay có gì đó mà gia tộc bọn hấn không thể đắc tộc !? Hai người biến sắc nhìn chăm chăm vào Nguyệt Băng.

Thấy sắc mặt bọn họ biến đổi, Nguyệt Băng cười lạnh nói:

"Được rồi. Sắc trời không còn sớm mọi người nghỉ ngơi đi, mai con lên đường." Nói xong nàng đứng dậy bước ra cửa về phòng nghỉ ngơi. Mọi người thấy vậy cũng đứng lên đi nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: 22: Tạm Biệt Hàn Tuyết

Sáng ngày hôm sau đoàn người Nguyệt Băng lại tách ra thêm lần nữa, lần này Mộ Hàn Tuyết. Hàn Tuyết đi chung với đoàn người Mộ Dung gia trở về gia tộc của nàng.

Trước lúc khi đi Hạ Nghi nhìn Hàn Tuyết mắt rung rung nhìn:

"Tuyết tỷ, tỷ nhớ bảo trọng nha, muội và tỷ tỷ sẽ nhanh tới đoàn tỷ. "

" Ần. Tỷ sẽ không để bản thân mình ủy khuất đâu. " Hàn Tuyết ôn nhu cười nhìn Hạ Nghi, Hạ Nghi là một cô nương hoạt bát lại vui vẻ nhiệt tình, nàng thật lo khi không có nàng Hạ Nghi sẽ có ai đi theo mỗi khi ra đường, ai sẽ kêu nàng thức dậy ăn sáng, haizz, thật lo a. Còn tiểu thư nữa, tuy người bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại ấm áp và luôn giúp các nàng giải quyết mọi rắc rối, luôn yên lặng quan sát các nàng khi luyện tập vũ kỹ và đánh với yêu thú hay người. Tiểu thư luôn quan tâm các nàng nhưng không nói mà các nàng cũng biết cũng hiểu. Hàn Tuyết suy nghĩ mà lệ trào ra không hay.

Mộ Dung Hoàng thấy Hạ Nghi như vậy mà đau lòng, muốn tiến lên ôm nàng vào lòng như lại sợ nàng cự tuyệt, rồi sau này lại tránh hấn, cả bằng hữu cũng không thể làm, đành quay làm ngơ đi.

Thấy hai người muội muội của nàng như vậy, cũng không thể đứng yên nhìn hai người như vậy nữa, đành lên tiếng:

"Được rồi, không phải còn gặp lại sao !? Khóc gì mà khóc, lên đường đi. "

Hàn Tuyết nghe vậy thì mới mình đang rơi lệ, nàng liền nhanh tay lau đi. Hạ Nghi cũng chùi chùi nước mắt đi và nở nụ cười, nói:

" Ần. Tỷ tỷ nói đúng, chúng ta còn gặp mà, còn có Tuyền ca và Hàn ca đang đợi chúng ta trở về. Đúng không ạ !?

" Ần. Đúng a. Tỷ sẽ nhanh trở về hội tụ với mọi người. " Hàn Tuyết cười khẽ nói, Nguyệt Băng nhẹ gật đầu.

Hàn Tuyết và đoàn người Mộ Dung gia quay lưng chuẩn bị đi nhưng Nguyệt Băng kêu dừng lại.

Nàng nhìn người Mộ Dung nhú mày rồi nhìn Hàn Tuyết thờ dài nói:

" Khoan đã. " Thấy họ đứng lại, Nguyệt Băng chậm rãi đi đến bên cạnh Hàn Tuyết nói:

" Mang nó theo đi. Nó sẽ bảo vệ muội. " Rồi nàng triệu hồi ba ma thú ra. Một là Thiết Giác Ứng thần thú cấp 5, có đôi cánh đặc biệt cứng rắn có cất đôi tầng da. Hai là Liệt Diễm Sói thần thú cấp 6, có tốc độ nhanh tấn công cao. Ba là Dạ Huyết Lang thần thú cấp 5, có đôi mắt nhìn rõ trong bóng đêm lại chạy nhanh, có danh hiệu thợ săn bóng đêm.

Tất cả mọi người xung quanh đi đường, cả hai đoàn người Lam Đăng Phi và Mộ Dung gia đều tròn mắt run rẩy không dám nhúc nhích.

Không ngờ cô nương tên Nguyệt Băng lại có nhiều là thú như vậy lại cường đại như vậy, quả thật không nên đắc tội đến nàng nếu tới qua hấn không đồng ý chỉ sợ... Đây là suy nghĩ của Mộ Dung Lương. Còn người kia cũng run sợ không kém, nhất là Mộ Dung Ngưng Liên.

Hạ Nghi và Hàn Tuyết tuy ngạc nhiên nhưng cũng bình tĩnh tiếp nhận vì... Quá dỗi bình thường cũng tại Nguyệt Băng tạo quá nhiều kinh hi bất ngờ rồi.

Lam Đăng Phi và thuộc hạ của hấn càng hoảng hơn cẩn thận hơn, sợ làm gì cái gì không đúng đắc tội đến nàng thì vong quốc như chơi. Ai biết nàng là ai !? Thực lực ra sao !? Bao nhiêu thần thú !? Có thể xuất một lần năm con thần thú cấp lại cao thì cũng hiểu rồi. Tốt nhất là càng cẩn thận càng tốt.

" Chủ nhân. " Ba con thần thú vừa xuất hiện liền hóa thành hình người cúi đầu hàng lễ với Nguyệt Băng cũng chả thèm nhìn ai cả.

" Ần. Các người theo Hàn Tuyết bảo vệ nàng cho tốt nếu có chuyện cứ thẳng tay cho ta, dù diệt tộc bọn họ. " Nguyệt Băng nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Lương căn dặn nói. Mộ Dung Lương bị nhìn tới run rẩy, đỏ mồm hôi đầy người.

" Dạ. Thuộc hạ đã rõ. " Ba ma thú đồng thanh trả lời, lạnh lùng nhìn bốn người Mộ Dung gia, làm bọn họ ớn lạnh mồ hôi ra càng nhanh.

" Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ, muội sẽ nhanh chóng trở lại. " Hàn Tuyết cảm động nói.

" Ần. Lên đường thôi. " Nói rồi nàng triệu hồi Tử Kim Điều ra cùng đám người Lam Đăng Phi lên đường. Thấy họ đã lên đường, Mộ Dung Lương cũng gọi ma thú Phi Điều cùng ba người Mộ Dung Hoàng đi lên Phi Điều nhưng không thấy Hàn Tuyết đi lên, liền nói:

" Hàn Tuyết, sao con còn chưa lên ? "

" Không cần, tôi đi với Thiết Giác Ứng. " Nói xong, Thiết Giác Ứng liền biến trở lại bản thể, Hàn Tuyết và Liệt Diễm Sói, Dạ Huyết Lang nhảy lên lưng, bay đi.

Mộ Dung Hoàng thấy vậy liền ra lệnh cho Phi Điều đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: 23: Thư

Trên đường đi nàng chả nói một câu nào với Mộ Dung gia, họ cũng vậy vì Hàn Tuyết đi phía sau lại khác xa, họ đành tập trung nhìn đường, không thì tu luyện. Trời tối, họ ghé vào một tiểu trấn qua đêm, nàng đi vào tiểu quán không nói gì mà đi lên lầu tìm nghỉ, Thiết Giác Ứng, Liệt Diễm Sói, Dạ Huyết Lang đi lên theo cũng tự tìm phòng. Mộ Dung Ngưng Liên thấy Hàn Tuyết như vậy định nói gì đó nhưng bị Mộ Dung Đường Luân kéo lại lắc đầu bảo đừng nói gì.

Hắn biết đường muội này rất cứng đầu lại bốc đồng, hay ghen tị này nọ với người khác và cũng rất ngu ngốc không biết lượng sức mình mà đi kiếm chuyện người này người nọ, tự cho mình đúng, là thiên tài được phụ mẫu sủng ái mà bắt người khác phải nghe theo nàng. Dù không thích nàng cho mấy nhưng dù gì cũng là con của tam bá a, hắn cũng không thể để nàng ra chuyện được. Rồi nhìn ba người, à không, ba con yêu thú sau lưng Hàn Tuyết rùn mình, bất chợt Dạ Huyết Lang quay đầu lạnh lùng nhìn bọn họ, làm bốn người thi đua nhau đỏ mặt.

Mộ Dung Lương gật đầu mỉm cười với Dạ Huyết Lang, Dạ Huyết Lang hừ lạnh ngẩng cao đầu đi vào phòng hắn vừa ý.

Mộ Dung Lương tức giận nhìn Mộ Dung Ngưng Liên nói:

" Con không được nói hay làm gì đắc tội với họ, nếu con muốn diệt tộc. "

Ba người Mộ Dung Đường Luân nghe đến hai chữ " diệt tộc " đều tái mặt, găm miệng gật đầu. Họ làm sao quên được người trên danh nghĩa " tỷ tỷ " nhưng thật ra là chủ tử của Hàn Tuyết, là một người thâm sâu khó lường, còn là người của gia tộc lớn nào đó hay lánh đời, họ đắc tội không nổi.

Mộ Dung Ngưng Liên tái mặt nhìn không nói đầu cúi đầu xuống nói " Dạ " rồi không nói gì nữa, tuy nàng bướng bỉnh, bốc đồng chẳng nữa thì gia tộc luôn là nhất, nàng không thể gây ra chuyện làm cho tộc nguy hiểm. Nàng nhu thuận đứng một bên.

Haizz, Mộ Dung Lương thở dài nhìn căn phòng của Hàn Tuyết, ánh mắt âm trầm đi hẳn, nếu không phải bọn họ thì nàng cũng không lưu lạc bên ngoài như vậy, chuyện này... Hắn thấy hai gia tộc nên bù đắp tốt cho nàng, nàng đã chịu ủy khuất quá nhiều rồi, haizz, đều tại bọn họ.

Mộ Dung Lương thở dài nhìn ba người Mộ Dung Đường Luân, nói:

" Thôi, được rồi, đi nghỉ hết đi. "

" Dạ. " Ba người đồng thanh lên tiếng.

Rồi bốn người đi lên phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng, Hàn Tuyết lấy một chiếc hộp cũ kỹ ra, nàng cẩn thận mở hộp, trong đó có một chiếc nhẫn và một bức thư mà mẫu thân nói. Nàng lấy bức thư ra đọc.

" Chào nữ nhi của ta

Lúc con đọc bức thư này, chắc mẫu thân đã không còn. Thật xin lỗi con đã để con chịu nhiều khổ cực rồi. Mẫu thân cũng không muốn như vậy, nhưng mẫu thân cũng chỉ bất đắc dĩ thôi.

Đúng rồi, con muốn biết phụ thân con là ai không? Phụ thân con tuấn mỹ tài giỏi, là thiên tài, là người mẫu thân luôn yêu thương và chắc chắn phụ thân con rất yêu thương con lắm. Con đừng hận phụ thân con vì hắn không bên cạnh mẫu tử ta, phụ thân con cũng bất đắc dĩ thôi.

Hắn là người của một trong bát đại gia tộc mà mẫu thân chỉ là một tiểu thư của một gia tộc của một thành trì thôi. Gia tộc của mẫu thân có chút đặc thù không thể lấy người ngoài, nhưng mẫu thân lại động tâm với phụ thân con, mẫu thân vì hắn bỏ trốn mà hắn bị giam cầm trong gia tộc không thể ra ngoài, nên con không thể hận phụ thân con càng không thể hận hai gia tộc, ai cũng có lý do bí mật riêng, gia tộc cũng có bí mật và sự bất dĩ của họ nên con hãy hiểu và tha thứ cho họ. Con tuyệt đối không a.

Con cũng phải sống thật khỏe mạnh, cố gắng tu luyện và nhận tở quy tông quay về gia tộc. Mẫu thân rất thương yêu con Tuyết nhi! "

(Ta đặc biệt viết thư nên thông cảm nha.)

Hàn Tuyết không hay lộ roi hời nào, nàng nhẹ nhàng dơ tay lên lau, nhìn về phương xa ánh mắt dần trở lên kiên định, nàng sẽ nắm quyền trong Lâm gia, diệt kẻ hãm hại mẫu thân nàng, nàng tin không thể nào đơn giản như vậy. Nàng cũng cố gắng tu luyện để không làm cản trở tiểu thư, cố gắng giúp người mọi chuyện và bảo vệ Hạ Nghi nữa.

Nàng đi lại giường đi ngủ.

Sáng hôm sau, đoàn Mộ Dung gia lại nên đường và thay đổi cả cuộc sống của nàng, cả Mộ Dung gia và Lâm gia. Cùng một điều bất ngờ sau này dành cho hai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: 24: Kinh Đô Hoả Chi Thành

Sau ba ngày phi hành thú cưỡi đã tới kinh của Phi Hoả Quốc, Hoả Thành. Nguyệt Băng điều khiển Tử Kim Điều bay vào Hoả Chi Thành nhưng lại có một đội vệ quân chặn lại:

"Dừng lại, cấm không cho phi hành thú vào. "

"Vậy sao ? " Nguyệt Băng hí mắt lại nói. Lam Đăng Phi thấy chuyện bất ổn vội vàng lên tiếng:

"Là ta cho phép vào, còn không mau tránh ra. "

"Nhị... Nhị hoàng tử. " Đội trưởng vệ quân khó tin trả lời, không phải ngài đang ở ngoài tìm gười chữa trị cho hoàng hậu sau, nếu đã trở về không lẽ... Hắn lấy lại tinh thần hô to với đội vệ quân đằng sau, nói:

"Còn không nhanh tránh ra. "

"Dạ. " Đoàn người đồng thanh trả lời, họ tránh qua một bên nhường đường đi cho đoàn người Nguyệt Băng đi qua.

Nguyệt Băng hừ lạnh, điều khiển Tử Kim Điều bay thẳng vào hoàng cung Phi Hoả Quốc.

_____ hoàng cung Phi Hoả Quốc _____

... Thư phòng

"Phụ hoàng, con tìm được người cứu mẫu hậu rồi. " Lam Đăng Phi đi vào thư phòng của Hoả Đế Lam Đăng Vũ.

Lam Đăng Vũ buông viết nhìn nhi tử hân thương yêu nhất, một vẻ mặt vui vẻ mừng rỡ nhìn hắn, hắn chậm rãi nói:

"Thật sao ? "

"Dạ. " Lam Đăng Phi lập tức đáp lại.

"Là ai ? " Hoả Đế bước nhanh xuống nhìn Lam Đăng Phi nói.

"Là... " Lam Đăng Phi ấp úng trả lời, hắn chỉ biết hai nàng kia kêu là Nguyệt Băng nhưng tên thật là gì thì hắn không biết.

"Là Băng Phong Nguyệt Băng. " Nguyệt Băng lạnh lùng đi vào lạnh nhạt nhìn Hoả Đế.

"Hừm ? " Hoả Đế nhíu mi nhìn Nguyệt Băng lại nhìn Lam Đăng Phi, nói:

"Là nhị tiểu thư phé... Khụ khụ... Băng Phong thế gia !? " Hoả Đế thấy mình nói khlong đúng sửa lại nhưng lại đầy khẳng định nói. Tại sao lại là nàng, liệu có được không ? Hắn nghi ngờ nhìn Lam Đăng Phi, đáp lại là cái gật đầu chắc chắn.

"Muốn thử sao ? " Nguyệt Băng cười nửa miệng nhìn Hoả Đế.

"Không... Không có, người cứu mẫu hậu ta đi, đừng tổn hại tới phụ hoàng ta. " Lam Đăng Phi vội bước lên phía trước che chắn cho phụ hoàng hắn, đề phòng nhìn Nguyệt Băng.

"À, được rồi. " Nguyệt Băng nhìn hai người hí mắt lại lạnh lùng nói. Lam Đăng Phi vội vàng dẫn Nguyệt Băng đi chữa trị mẫu hậu hắn, nếu ở đây không biết chuyện gì xảy ra dưới tính cách lạnh lùng thất thường của nàng.

Đề lại ánh mắt nghi hoặc của Hoà Đế, nhưng lại nghĩ đến hoàng hậu của hân liền vội đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: 25: Cứu Người. Tên Hồn Đản! (2)

Nguyệt Băng đi lại bề tắm, nhẹ đưa tay vào, nước ấm ấm không quá nóng không quá lạnh, nàng lại xoè tay ra, trong tay xuất hiện một lọ nhỏ chứa dịch thủy màu đỏ, nàng đổ ba giọt vào bề tắm, nó bốc lên làn khói màu đỏ hồng hương ngào ngạt tựa như hương hoa hồng nhưng lại không phải. Đây là Xích Thủy hương mà nàng đặc chế thành có mùi gần giống hoa hồng nhưng không phải, hương thơm của nó làm nàng thấy thư thái hơn, rất dễ chịu không như mọi nước hoa son phấn của nữ nhân khác.

Nàng thoát từng lớp áo từ ngoài vào trong, cho tới chỉ còn trung y thì không thể che dấu làn da trắng nõn nà mịn màng như mới sinh của nàng, thật muốn làm người ta cắn một cái. Nàng thoát trung y cuối cùng, nhẹ bước vào bề tắm với làn khói đỏ hồng kia.

Nguyệt Băng đang thoải mái ngâm mình trong bể tắm thì nghe thấy tiếng " ầm ầm, bịch, tùm tùm " nàng liền mở mắt ra nhìn chăm chăm phía trước nàng, cái bể tắm này lớn có thể chứa năm sáu người cùng lúc, nàng cũng tạo ra một kết giới không ai có thể xâm phạm vào đây nên không ai nghe thấy tiếng động gì, nhưng nàng nghi hoặc là tại sao có người có thể lọt vào đây được, hay y có thực lực cao hơn nàng có thể phá kết giới nhưng đầu cần rơi xuống bề tắm của nàng như vậy.

Tự dưng lú một cái đầu lên, lơ lửng trên mặt nước, nàng nhướng mi nhìn nhưng lại cảm thấy có cái gì không đúng liền nhìn xuống, khụ khụ... làn nước trong vắt có thể nhìn thấy mọi thứ phía dưới nước, nàng tròn mắt nhìn dơ hai tay lên nắm cái đầu kia lên hung ác nhìn mà không để ý hình tượng hiện giờ, hung dữ nói:

"Nói, ngươi đã thấy cái gì? "

Đưa cái đầu kia lên, một đầu màu trắng nàng không nương tình lôi cái đầu kia lên khỏi mặt nước, lộ ra dung nhan yêu nghiệt, xinh đẹp vô cùng đến cả nữ nhân cũng phải ghen tị, làn da trắng mịn như trẻ con, đôi mi nhẹ run mở ra lộ ra đôi con ngươi ngân sắc lại thêm sống mũi cao đôi môi mỏng lại đỏ nhạt không đậm như nữ nhân nhưng cũng đủ làm cho người khác nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn ông trời bất công vui dung may yêu nghiệt này, có thể hấp dẫn của nam lẫn nữ, già hay trẻ nhưng cái này lại không lọt vào mắt xanh của Nguyệt Băng hung dữ nhìn chăm chăm vào hân, đáp lại là ánh mắt mờ mịt không hiểu gì, nàng thấy thế nhất thời khí nóng nổi lên cuộn cuộn, quát:

" Nói nhanh, rốt cuộc ngươi đã thấy gì hả? " Nàng nắm đầu hân lắc qua lắc lại quay tiếp:

" Nói mau, còn không nói sao, ta đánh ngươi chết. "

Nguyệt Băng vừa nói liền động thủ, đấm một cái lên mặt hân nẫu một con mắt a.

Khi ném trái đấng xong hân mới hiểu là hân bị con ma thú của mình quăng rớt xuống, trong tình trạng trốn nữ nhân háo sắc kia, không phải hân không muốn ra tay đánh nàng ta nhưng nàng ta lại có gia tộc lớn phía sau, không phải hân kiêng ko gì gia tộc nàng ta mà hân không muốn tạo thêm phiền phức cho gia tộc hân, hân đang chuẩn bị Huyết Dạ Cung lấy thân phận khác đi dẹp đi cái phiền phức này. Ai ngờ đâu, hân bị nàng ta chặn đường tập kích dẫn hơn trăm người vây bắt hân, mà hân thì đơn thân độc mã, cho dù hân mạnh đến thế nào cũng ngại làm bẩn tay, liền kêu khế ướm thủ đáng chết kia ra giải quyết. Nhưng không ngờ yêu thú của hân trung Mị thuật của nàng ta, quay đầu tấn công hân. Hân đánh ra tay, đánh cho ma thú của mình, ai ngờ nó nổi điên gì thút hân lên cho hân chạy như điên về cồn lưu thông không gian chứ, giờ thì hay rồi, quăng đầu không quăng mà quăng vào phòng tắm người ta chứ. Mắt thấy sắp bị thêm một đấm liền đưa tay lên che mặt lại, hô to:

" Có gì từ nói, có gì từ nói, không nên động thủ a. "

" Ngươi không cho, ta càng muốn. " Nói rồi nàng nện một đấm xuống ngực hân đưa chân lên dùng sức đạp hân, làm hân bay ra khỏi bề tắm, nàng nhanh tay lấy tấm khăn quấn quanh người nhảy ra, đề lên người hân, đấm tới tấp. Buộc hân dùng tay che che đỡ đỡ, mặt đỏ bừng lên, không dám nhìn nàng chỉ nói:

" Là ta mạo phạm cô nương, ta sẽ chịu trách nhiệm nên dừng tay được rồi. "

Nhìn hân đã mặt mà nàng buồn cười, nàng chỉ quấn tấm khăn thì sao chứ, nàng không ngại hân ngại cái gì, kiếp trước nàng quấn cái khăn còn ngắn hơn cái này thì có làm sao đâu, nhiều người mặc bikini đây thôi, không lẽ hân thấy thì đỏ mặt quay người chạy lấy người bỏ của à?

Nàng mặc kệ hân nói cái quái gì, nàng cứ đấm thì đấm cứ mắng thì mắng.

Hân thì chịu mỗi dầy vò của nàng, lại càng lúc hân cũng khó chịu cảm thấy có chỗ bất ổn, mình hân dần nóng lên, cái kia cũng cương cứng lại, sắc mặt nhợt nhạt, là tại nàng ta, dám trong lúc hân dậy dỗ Thiên Mạng của hân mà hạ xuân dược. Hân nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ cái nhanh chóng trở về xé nàng

ta thành trăm mảnh, diệt cả gia tộc nàng ta không thêm lo lắng cho gia tộc hần nữa.

Trong khi hần nhăn mai hung hăng nghĩ thì nàng cảm thấy có cái gì không đúng, có cái gì đó đâm nàng, nàng nhìn xuống thì mặt liền ửng hồng một mọng nhảy dựng lên hung hăng đập vào chỗ nào đó.

"A a a a a..." Hần cũng hăng hái la một tiếng thất thanh tức giận nhìn nàng, may mà hần phản ứng kịp che đi nhưng cũng chịu ảnh hưởng ít nhiều.

Nàng tròn mắt phun lửa nhìn hần chằm chằm, gần từng chữ khẳng định nói:

"Ngươi trúng Mị Hồn!?"

Hần cố gắng nhin đau, mặt mũi bầm đen bầm phàn bác nói:

"Mị Hồn? Rõ là xuân được! "

Nghe hần cố cãi lại nàng, nàng tròn mắt nhìn hần lại đập một cước nữa. May hần nhanh tay lẹ mắt nó đi, không là quả thật sự bị đoạn tử tuyệt tôn, hần càng nghĩ càng tức giận nhìn nàng phun lửa không kém gì nàng.

"Xích Thủy hương của ta tiếp xúc với Mị Hồn của người tạo Tam Xuân Kỳ Được. " Nhìn hần dám né một đập cửa nàng liền bực, nàng lại đá một cước qua, mắt thấy sắp trang mục tiêu thì hần lại lẩn qua nó một đập cửa tiếp, nàng cắn răng nói tiếp:

"Nếu ngươi không phát sinh việc đó trong ba ngày liên tiếp thì bị bạo tử mà chết. " Nàng nhìn hần nhú mày nhăn nhó mà thấy hả hê, quát:

"Còn không nhanh rút ra khỏi đây cho ta. "

Chết tiệt, không thể là thật đi nhưng càng lúc càng nóng càng lúc càng cắn đau, hần cắn răng nhin nhìn nàng nhếch môi cười, làm nàng rung mình cái, dịu dàng nói:

"Không phải còn có nàng đây sao? Thời gian là vàng, tân phòng càng quý hơn. " Nói liền bắt lấy nàng đề xuống, không dạy nàng một bài học là không được, dám đập tiểu đệ của hần mấy lần liên tục muốn hần đoạn tử tuyệt tôn sao, hần sẽ trừng phạt cho nàng biết thể nào là ngu ngốc, cho nàng bớt hoang dã hung dữ nhưng chần lừa đi. Hần cuối đầu xuống găm lấy đôi môi đỏ mọng của nàng.

"Ngươi..." Nàng tròn mắt không thể tin được, đây là cái chuyện gì đây? Mới nãy còn tức giận như muốn giết nàng, giờ nàng làm thuốc giải cho hần!? Mơ tưởng, nàng nâng đầu gối lên dồn sức lực vào, sử dụng ma pháp hệ kim lên đầu gối làm cho nó cứng như sắt như thép thật lên.

Tự nhiên hần thấy lạnh người một cái nhanh tay bảo vệ tiểu đệ nếu không qua thật hần sẽ đoạn tử tuyệt tôn, cũng mượn cơ hội này đưa lưỡi qua lấy hưởng thơm ngọt ngào bên nàng qua, hần hung bạo hôn nàng, thấy nàng nhú mi lại không đành lòng trở thành nhẹ nhàng hôn.

Nàng từ từ chìm vào nụ hôn ôn nhu của hần.....

Không lâu sau truyền một tiếng hét thất thanh cùng tiếng chửi rủa, hung bạo nói:

"Đau quá, đau chết ta đi được. Đều tại ngươi, ngươi là cái tên đánh chết, đồ hỗn đản, ngươi đi chết đi cho ta,.... Còn không nhanh rút ra chỗ khác cho ta,.... Cái tên chết tiệt ta rủa ngươi không bao giờ có con... £¥\$@# "

"A, đau ta, ta sẽ cẩn thận mà,... Ta mà không có con thì nàng cũng không bao giờ có con a..."

"Ta không cần, ngươi mau rút đi cho ta..." Nói rồi nàng cắn thật mạnh lên vai hần.

"A a a a... Nàng không cần nhưng ta cần.... "

Cứ như vậy ta một câu ngươi một câu cho tới khi truyền ra tiếng rên rỉ kêu diễm làm cho người ta đi mất, may là đã tạo sẵn kết giới...

Ba ngày sau, nàng mở mắt ra, cả người đều đau nhức, lại nhìn cái tên chết tiệt gây ra cho nàng nằm kế bên, nàng hung hăng đập một cước qua, làm hần rớt xuống giường.

Ai ui, một cái nhìn người vừa đập hần rớt giường hung dữ nói:

"Nàng làm cái gì vậy hả? Hay ta thể hiện không vừa ý nàng, chắc chắn, còn sức thế kia..." Hần ngồi dậy đi lại giường tà mỉa cười.

Thấy hần đã dám nói chuyện kia ra nàng nhin không được mà đỏ mặt một trận. Thấy nàng đỏ mặt, hần thật vừa ý "ha ha ha" cười to, và rước ngay cái chân vào mặt. Nàng nhảy dựng lên triệu hồi hoa cầu đánh hần, đốt hần từng trên xuống dưới đều cháy đen mà hần tự dưng không nỡ ra tay với nàng liền hứng chịu tất cả không phản công.

Trưa, nàng vận trang phục lửa đỏ diễm lệ mi hoặc chúng sinh ra ngoài với vẻ mặt hả hê, phía sau, hần bước ra theo sao nàng, cùng hai con mắt bầm đen, tay bị trầy xước may có tay áo che đi, dù vậy vậy nhưng cũng không che được khí chất cao quý của hần. Hần vô cùng ảm ức, nàng thực hung dữ d đánh hần không hề nương tay lại không cho hần ăn đàn được, hần mang về mặt đau khổ đi theo phía sao.

Chương 31: 26: Theo Ta (1)

Hình như là quên Thiên Mãng rồi ==, thật ra Thiên Mãng cũng rất oan uổng không phải cố ý quăng "nửa chủ nhân" đi đâu, mà lúc họ đánh nhau thì đột nhiên nó cảm ứng được khí tức của chủ nhân tuy chỉ nháy mắt nhưng đủ làm nó thoát khỏi Mị thuật, đủ làm nó điên cuồng tìm kiếm.

Nó đã đợi hơn hai vạn năm rồi....

Chờ chủ nhân chân chính của nó xuất hiện....

Chờ chủ nhân lại một lần nữa khế ước thú thật với nó....

Chờ chủ nhân giải phong ấn sức mạnh cho nó....

Chờ chủ nhân hai vạn năm luân hồi kiếp chỉ mong gặp lại làm ma sủng lần nữa....

Chờ chủ nhân giải kiếp nạn cho nhân - yêu - quỷ - thần - ma giới này....

Chờ chủ nhân cứu lão nhân gia và lão phu nhân đang bị phong ấn ở nơi kia....

Nó chờ và chờ, nó đợi rồi lại đợi, cho đến phút giây này nó đã phát hiện được khí tức của chủ nhân, tuy còn yếu ớt nhợt nhạt nhưng nó sẽ không cảm nhận sai. Đó là chủ nhân của nó. Thật sự là chủ nhân, chỉ có ma sủng của chủ nhân mới cảm nhận nên nó rất chắc chắn.

Bất chấp tất cả, nó xông lên cuốn theo "nửa chủ nhân" đi cùng, bất chấp xuyên qua không gian, đổi lại, chủ nhân thì không thấy mà thấy choáng váng đầu óc và càng không cần thận quăng "nửa chủ nhân" đi mất.

Thiên Mãng méo mếu, quả thật nó không cố ý quăng "nửa chủ nhân" đi đâu, nó chỉ choáng váng vì bất chấp xuyên không gian, và chỉ uốn người một cái thật mạnh, trong khi đó, tốc độ di chuyển của nó vô cùng vô cùng nhanh, nên..., nên đã lỡ quăng mất "nửa chủ nhân".

Thiên Mãng ở trên không trung đảo giác nhìn xung quanh mà không cảm ứng được khí tức của "nửa chủ nhân" của nó đâu? Không lẽ chết rồi? *lắc đầu* Không thể nào, "nửa chủ nhân" cũng là luân hồi chuyển kiếp và lấy lại gần hết sức mạnh chỉ còn ở nơi đó chưa thể lấy thôi, trừ phi có một kết giới cường đại bao trùm "nửa chủ nhân" mà nó cảm nhận không được. Chỉ có thể là....

Hạ Nghi đang ở trong tu luyện cảm nhận được động tĩnh ở ngoài liền chạy ra, như thấy được người trong lòng liền nhào lòng y làm nũng nói:

"Tỷ tỷ, muội nhớ tỷ, tỷ khỏe chưa? "

"Ân, tỷ khỏe, mọi thứ chuyển biến tốt chứ? " Nguyệt Băng cười nhẹ vuốt đầu Hạ Nghi nói.

"Mọi chuyện vẫn... " Hạ Nghi đang nói thì cảm thấy có cái gì lòi nằng ra khỏi lòng tỷ tỷ và bay vuốt lên.

Lãnh Huyết mặt thối quất u oán nhìn Nguyệt Băng nói:

"Ai cho nằng ôm nằng ta (Hạ Nghi)? "

Nguyệt Băng tròn mắt nhìn, nằng ôm ai là quyền của nằng liên quan gì đến hắn chứ, dám quăng Hạ Nghi của nằng bay đi như vậy chứ. Nguyệt Băng dơ chân đá qua.

Lãnh Huyết nhanh tay lẹ mắt né qua một bên tránh một kiếp ăn đập.

Hạ Nghi sau khi không hiểu lý do gì bị quăng đi nhờ có thân thể nhanh nhẹ sau cuộc tập quán của tỷ tỷ đã nhẹ nhàng tiếp đất may không có trao tặng nộ hôn cho đất mẹ. Nằng tức giận đi lại lớn tiếng nói:

"Ngươi, tên hỗn đản, ngươi là ai mà dám quăng ta... " dừng lại, đi lại chỗ Nguyệt Băng nắm áo của Lãnh Huyết đang dây dưa với Nguyệt Băng lòi ra chỗ khác, hung dữ nói tiếp:

"Ai cho phép ngươi lại gần tỷ tỷ ta? Nói, ngươi là ai, sao ở cùng tỷ tỷ ta? Ngươi đã làm gì tỷ tỷ ta? Nhanh nói cho ta, bộ ngươi câm à, đầu bị trật à, sao nhìn dưới đất hả? Còn không nhanh trả lời ta, ngươi đã làm gì tỷ ấy mà tỷ ấy tím mại tím mặt hả?... "

Hạ Nghi hăng hái nói lại chỉ chỉ Nguyệt Băng, nói tại lỗi hần mà Nguyệt Băng giận tím mày tím mặt nhưng đó là lỗi của nàng (Hạ Nghi) mới đúng.

Nguyệt Băng nghe khúc đầu thì không phản ứng gì nhưng càng nghe càng nóng máu với Hạ Nghi. Nàng (Hạ Nghi) có biết trong lời nói có bao nhiêu là ái muội không? Rất dễ gây hiểu lầm không? Mà nàng (Hạ Nghi) càng nói càng hăng say làm cho nàng (Nguyệt Băng) muốn đi lên khâu lại cái miệng thối của nàng.

Lãnh Huyết cũng đen mặt không kém gì Nguyệt Băng, từ nhỏ tới lớn hần chưa nghe người khác giáo huấn thậm tệ như vậy, còn dám cấm hần không được lại gần tiểu nhân nhi (người trong lòng) của hần, quả thật là muốn chết mà. (sao tiến triển nhanh vậy >.<)

Hần tức giận ngẩng đầu lên đối lại là một trận tiếng cười điên loạn của Hạ Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Ta Là Phế Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.